KEVIN BARRY

„O adevărată minune!“

MAX PORTER

Vaporul de noapte spre Tanger

PANDORA M

Anansi
CONTEMPORAN

KEVIN BARRY

„O adevărată minune!“

MAX PORTER

Vaporul de noapte spre Tanger

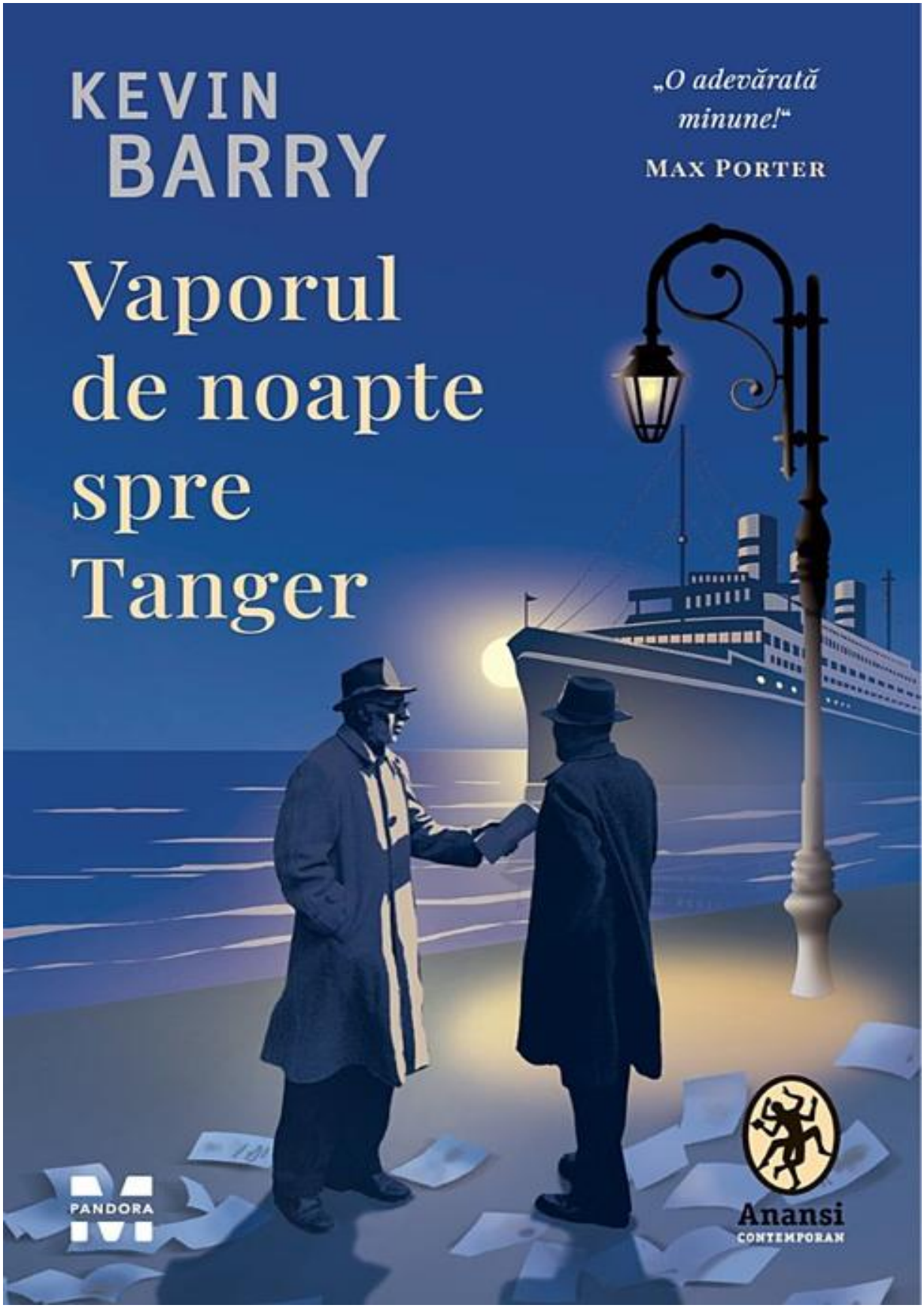

PANDORA M

Anansi CONTEMPORAN

COLECȚIE COORDONATĂ DE
BOGDAN-ALEXANDRU STĂNESCU

Anansi
CONTEMPORAN

KEVIN

BARRY

Vaporul de noapte spre Tanger

Traducere din limba engleză de

Mihaela Buruiană

PANDORA M

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Alexandra Turcu

DESIN:
Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Pandora Publishing House SRL.

Copyright © 2019 by Kevin Barry

Titlul original: *Night Boat to Tangier*
Autor: Kevin Barry

Copyright © Pandora M, 2022 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.pandoram.ro

ISBN (print): 978-606-978-439-6

ISBN (epub): 9786069785751

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Pentru Olivia

În Spania, morții sunt mai vii
decât morții din orice altă țară din lume.

Federico García Lorca

Capitolul unu. FETELE ȘI CÂINII

În portul Algeciras, octombrie 2018

Ai zice că se vede sfârșitul, Charlie?

Aș zice că practic ți-ai răspuns singur la întrebare, Maurice.

Doi irlandezi ursuzi în lumina umedă a terminalului fac gesturi de suferință îndelungată și durere — s-au născut în astfel de gesturi și le repetă cu ușurință.

E noapte în vechiul port spaniol Algeciras.

Ah, și e un loc la fel de îngrozitor cât vi-l puteți închipui — ați vrea să aveți ochi la spate.

Terminalul de feribot are un aer bântuit, o atmosferă sinistră. Duhnește a corpuri obosite și a groază.

Sunt aici bucăți de afișe zdrențuite — persoanele dispărute.

Sunt anunțuri din partea vămii — despre narcotraficante.

Un orb se agită în sudoarea nopții și țâțâie din dinți ca să vândă bilete de loterie, ca un șarpe gras, cu clopoței — prezența lui nu îmbunătățește cu nimic locul.

Irlandezii privesc fără jenă chipurile care trec pe lângă ei într-un amestec încețoșat al celor șapte distrageri — dragoste, suferință, durere, sentimentalism, avariție, pofte trupești, dorința de moarte.

Deasupra lor, un cafe-bar la care se ajunge cu liftul șuieră a așteptare, clincăie de viață.

Într-un perete, se deschide o ferestruică marcată INFORMACIÓN — spuneți-ne mai multe — și din ea iese un pervaz mic, întrebător.

Maurice Hearne și Charlie Redmond stau pe o bancă la doar câțiva metri la vest de ferestruică. Au cincizeci și un pic de ani. Anii se rostogolesc ca valurile acum. Vremea a lăsat urme adânci pe chipurile lor, pe linia ascuțită a maxilarelor, pe gurile haotice. Dar și-au păstrat — aproape imperceptibil — un aer de crai.

Acum, într-un tandem precis, își întorc fețele către ferestruica marcată INFORMACIÓN.

Vrei să mai tragi o fugă până acolo, Charlie, să mai vorbești? Să întrebi de vaporul următor care tre' să n-apară?

Mda, da' e tot flăcăul ăla. Flăcăul cu moaca aia acră. Nu prea-i vorbăreț, Moss.
Încearcă, Charlie.

Charlie Redmond se ridică de pe bancă într-un ghem de oftaturi. Își întinde oasele lungi. Se apropie de ferestruică. E șchiop și-și trage piciorul drept, din lemn, într-o mișcare ușoară de măturare, cu o ușurință care vine din experiență. Își sprijină ferm coatele pe pervaz. Are o aură de amenințare obraznică. Afișează o grimasă de șmecheraș de cartier. Pronunția lui în spaniolă are un accent puternic din nordul orașului Cork.

Hola y buenos noches, zice el.

Așteaptă îndelung, se uită peste umăr, strigă către Maurice.

Nu răspunde, Moss. Tot moaca aia acră.

Maurice clatină trist din cap.

Să-mi bag pula, urăsc chestia asta, să nu știu, zice el.

Charlie mai încearcă o dată.

Hola? Scuză-mă? Încerc să aflu când vine următorul vapor, ăsta de la Tanger? Sau... când pleacă?

Tăcere din partea uniformei; un gest.

Charlie se uită la prietenul lui și imită ridicarea din umeri făcută de *informaciónista*.
Numa' dă din umeri, Maurice.

Habla inglés, așa tre' să-i zici, Charlie.

Dar Charlie dă din mâini și se întoarce târșâit la bancă.

Habla'n curu' meu, zice el. Numa' dă din umeri și se uită lung la mine.

Are o meclă de nevastă nefututută, spune Maurice.

Se întoarce brusc și strigă spre ferestruică:

Mai schimbă moaca aia de pulă bleagă!

— iar acum rânjește amuzat.

Surâsul vesel, din colțul gurii, al lui Maurice Hearne va apărea frecvent. Ochiul stâng îi e înceţoşat şi mort, iar celălalt, bizar de însufleţit, de parcă ar avea un exces de viață, pentru echilibru. Este îmbrăcat cu un costum ponosit, o cămașă neagră, descheiată la gât, tenișI albi și un melon înclinat spre ceafă. Destul de șic, pe vremuri, fără îndoială, dar demodat acum.

I-ai zis-o, Maurice. I-ai dat băiatului o lecție de bună purtare.

Charlie Redmond? Fața lui are un anumit aspect de odinioară, de menestrel la curte, medieval, de bărbat care și-ar struni lăuta pentru tine. Într-un bârlog înconjurat de creţuşcă. Ochi fierbinți, adulteri, și tot un costum ponosit, dar pantofi mai spilcuiți, într-o nuanță ruginie, cu finisaj de piele întoarsă și talpă înaltă, ce amintesc de bocancii purtați pe vremuri de soldații întorși acasă, scăpați la bordeluri, și o cravată frumoasă, verde, de catifea. În plus, probleme cu stomacul, pungi cât mormintele sub ochi și amărăciune sufletească.

Așezat pe jos, între picioarele bărbaților, stă o geantă de voiaj — un Adidas vechi, vai de capul lui.

De-atâția ani de când venim aici, Charlie?

Știu.

Ai zice că le-am învățat vorba.

Grei de cap, Maurice.

Mie-mi zici. Bietul, mititelul Maurice Hearne, din Togher, tocmai în spatele clasei, având grijă de haine.

Deodată, vârful nasului lui Charlie zvâcnește, simțind o schimbare în aerul terminalului.

Policía, zice el.

Unde?

Vezi? Acolo.

Ferească Sfântu'. Fă-te că zâmbești, Charlie.

Știi ceva, Moss? Nu cred că ai duce-o prea bine la pârnaia din Algeciras. Știi ce zic? Într-o celulă mixtă?

Îs prea frumușel pentru o celulă mixtă, Charlie. Aș ajunge fetița cuiva după juma' de oră. Pedro, hai, cina-i gata.

Policía dispare din nou în mulțime.

Mulțimea devine tot mai numeroasă.

Nimeni nu știe ce vine sau pleacă prin Strâmtoare în seara asta — au loc conflicte în partea cealaltă; în Tanger sunt probleme și nu e prima dată.

Ar putea să dureze ore întregi, Maurice.

Nu se mișcă până pe 23. Încă nu e miezul nopții.

Mda, dar care parte a lui 23? Se mișcă la doișpe și cinci în noaptea asta? La doișpe fără cinci mâine-noapte? Tot 23 e, băga-mi-aș pula! S-ar putea s-avem de așteptat o zi întreagă aici.

Lumina complicată pune la încercare ferestrele înalte din portul Algeciras. Strălucirea felinarelor curbate, zăbovirea poluanților în atmosferă și refracția căldurii lăsate de soarele târziu de octombrie fac ca aerul să fie gros și plin de fum, iar sclipirea nopții să pară vie, densă. E destul de încărcat, poate chiar prea încărcat, pentru fantomele pe care le ține suspendate aici, deasupra noastră.

La difuzor se aud pârâiturile unui anunț — o cascadă de consoane rapide, spaniole, în înspăimântătorul dialect andaluz —, iar bărbații sunt enervați de intruziune.

Anunțul devine mai complex și mai precipitat pe măsură ce se desfășoară — ne aflăm în suburbiile isteriei — și, necunoscând limba, bărbații sunt nedumeriți și iritați.

În cele din urmă, anunțul se estompează și se încheie, iar ei se întorc unul spre celălalt.

Asta nu prea ne lămurește, nu-i așa, Maurice?

Nu, Charlie, nu prea.

Maurice Hearne se ridică de pe bancă și se întinde cât e de lung. Ascultă cu îngrijorare trosnetul propriilor oase — futu-i mama mă-sii. Își pipăie nodurile coloanei ca de reptilă.

Cum a plâns Isus în Grădina Ghetsimani, zice el.

Își mijește chinuit ochii spre ferestrele înalte, iar acum, cu o privire tăcută, rapidă, își consultă vechiul prieten; dinspre Charlie Redmond se aude un oftat ca un consimțământ obosit.

Din sacul Adidas, bărbații scot câteva mormane de fluturași imprimați. Pe fiecare fluturaș este imaginea unei fete de vreo douăzeci de ani. Fata este Dilly

Hearne. Nu se știe unde se află.

*

Căutăm o fată, zice Maurice.

Pe fata lu' omu' ăsta o căutăm. Omu' nu și-a mai văzut fata de trei ani.

Poza-i cam veche acum, da' tot așa fudulă ar fi, zic eu.

Maurice? Ăștia nu știu ce înseamnă „fudul" nici dacă-i pici cu ceară.

Poza e veche acum, da' ea tot așa... Tot așa ar arăta și acum, zic eu.

E o fată mică de statură. O fată drăguță. Probabil încă are dreaduri.

Dreaduri, știi? Bob Marley? Jah Rastafari?

S-ar putea să aibă cu ea un câine sau doi, zic eu.

Un câine legat cu sfoară, știi?

E o fată drăguță. Are douăzeci și trei de ani acum. Probabil are părul făcut rasta.

Știi de ce-o să avem nevoie, Charlie?

De ce, Moss?

O să avem nevoie de cuvântul spaniol pentru „hipiot".

Genul hipiot? încearcă Charlie. Jegoși pletoși? Vagabonzi New Age? Așa le zice?

Și, deoparte:

Nu m-ar deranja, Maurice, dar pizdele astea au inventat conceptul.

Uite ce vreme au, Charlie. Lenevesc pe plajele lor cu nisip negru. Cu toate fetele și cu toți câinii.

*

Cred că mai știu câte-un cuvânt, Moss. Dacă mă gândesc mai bine. Adică, din limba lor.

Ia zi, Charlie.

Supermercado.

Asta ce e acasă?

Tesco.

Mi-aduc și eu aminte câteva. Cum ar fi... *gorrión*?

Go... ce?

Gorrión! De când stăteam în Cádiz... Ți-am povestit vreodată, Charlie, când m-am îndrăgostit eu de o doamnă mai în vârstă din Cádiz?

Mi-aș fi amintit, cred, Maurice.

Făceam dragoste toată noaptea, Charles.

Erai mai tânăr pe-atunci.

Și știi ce-mi făcea dimineața?

Ia zi!

Îmi dădea să mănânc vrăbii, Charlie.

Ăștia ar mânca orice, n-am dreptate? Alde ăștia.

Gorrión! Vrăbii!

Dacă nu-i bătut în cuie, ăștia-l mănâncă. În tigaie și la jgheab. Da' tre' să fie grasă clasa-ntâi, Moss? O vrăbiuță?

Grasă ca John Travolta. Și nu prea ai ce culege de pe oscioarele alea, tre' să recunosc.

Dacă e să vorbesc în nume personal, Maurice? Curul meu nu mai e cum trebe de când am mâncat caracatița aia în Málaga.

Îți face cu mâna, Charlie?

Mda. Și, bineînțeles, caracatița n-a fost cea mai rea chestie din Málaga.

Nu, n-a fost.

Nici pe departe, dom'le!

*

Sunetul nopții în portul Algeciras:

Pârâitul aducător de vești al anunțurilor de la difuzor.

Bâzâitul puternic, ca de insecte, al bărcilor de poliție din port.

Zarva înfundată a mulțimii mereu în mișcare în clădirea terminalului.

Afară:

Un câine de luptă latră o mulțime de stele.

Un avion cu reacție al armatei despică cerul.

Înăuntru:

Un puști slab de minte, cu voce cântată, rostește o rugăciune în arabă.

Un espresso dă pe dinafară din ceașcă, în hohote de râs.

Și, întinzându-și picioarele lungi, fusiforme, încrucișându-le la glezne, apoi împletindu-și degetele la ceafă, Charlie Redmond privește în sus la întinderile boltite ale clădirii terminalului și meditează la ciudățeniile vieții, în general.

Știi ce-i tragic, Maurice?

Ce, Charlie?

Nu m-am mai uitat cu plăcere într-o oglindă din 1994.

Ai fost tare chipeș la vremea ta, Charles.

Am fost o mândrețe de bărbat! Și cu mintea brici.

Maurice întoarce capul la stânga, apoi la dreapta, ca să-și relaxeze nodurile din ceafă. Prin minte i se perindă imagini ca niște lame. Pădurea de la Ummera, din zona de nord a Corkului, unde și-a petrecut primii ani. Și Dilly copil, când o plimba în iarna alb-cenușie din Londra, pe Stroud Green Road. Și Cynthia, în casa de lângă Berehaven, pe cearșaf, dimineața, când soarele pătrundea prin ferestre.

Cred că am fost un sex-simbol neobișnuit, zice el. Adică, dacă desenezi mutra asta pe hârtie, n-are nicio noimă. Dar cumva-cumva?

Acolo e magia. Sau a fost, Moss. A fost.

Privesc în depărtare. Își trimit oftaturile în aer. Vorbele lor sunt un scut împotriva sentimentelor. Iau fluturașii și se ridică din nou. Îi oferă trecătorilor — doar câțiva îi acceptă și își exprimă compasiunea prin coborârea ușoară a privirilor. Persoanele dispărute alcătuiesc o armată tăcută aici.

O cheamă Dill, sau Dilly, spune Charlie.

A fost în Granada, poate? Nu de mult.

S-ar putea să fie cu o gașcă, zic eu. Se cam deplasează în grup, așa?

Se deplasează în bancuri, crustaceele.

Dilly Hearne, douăzeci și trei de ani, o fată drăguță, cu dreaduri și câini și cu ochi verde-deschis.

De la mamă a luat ochii. Maică-sa era o protestantă din Kinsale.

Dumnezeu s-o odihnească.

Ochi verzi și mică de statură. Dill, sau Dilly?

Maurice?

Charlie a observat un tânăr sosind în terminal. Acum bagă de seamă și Maurice. Bărbatul are douăzeci și ceva de ani, părul făcut dreaduri, poartă pantaloni de camuflaj și bocanci militari și un rucsac comic de jerpelit. Duce un câine de o sfoară. Își aruncă rucsacul pe jos. E foarte bronzat. În piele i-a intrat adânc și mizerie — praful roșu al munților. Scoate o cutie de un litru de *vino tinto*. Scoate o farfurioară din rucsac, toarnă puțin vin în ea și i-o oferă câinelui. Când vorbește, i se aude accentul englezesc, de la țară, de undeva din sud-vest.

Noroc, Lorca, zice el. În cinstea ta, prietene.

Maurice și Charlie îl urmăresc cu interes. Schimbă o privire inexpresivă. Câinele lipăie din vin. Tânărul mângâie câinele și râde. Maurice și Charlie se apropie de el. Stau în picioare, zâmbind tăcut în fața lui. Bărbatul își ridică brusc privirea cu o urmă de teamă și ia sfoara în mână, ca pentru a ține câinele pe loc. Maurice își întoarce zâmbetul către câine, își lipește limba de dinți și șuieră tare:

Câââââââââsss!

*

Dar Charlie Redmond? El are un talent înnăscut când vine vorba de câini. Întinde o mână lungă spre Lorca, îi apucă laba, i-o strânge. Cu cealaltă mână, mângâie ușor câinele în jurul ochilor, ca pentru a-l hipnotiza, doar câteva mișcări scurte din palmă, înainte-înapoi, iar animalul este fermecat pe loc.

Maurice și Charlie stau pe bancă la vest față de ferestruica marcată INFORMACIÓN din terminalul de feriboturi al Algecirasului, într-o noapte de octombrie, cu tânărul zdrențăros înghesuit bine între ei.

Toți trei privesc câinele înveselit, afectuos.

Ce băiețel drăguț, nu? zice Charlie.

Adorabil, zice Maurice.

Un bătrâior adorabil, spune Charlie. Cum ai zis că-l cheamă?

Îl cheamă Lorca.

Și pe tine?

Eu sunt Benny.

Ești băiat de treabă, Ben.

Benny și Lorca. Minunat. I-ai dat nume după fotbalistu' ăla mic, care juca în extremă? Era la Real Madrid? Cam în aceeași perioadă cu Zidane?

Un tip mic, spectaculos? zice Maurice. Genul sprinten?

Mereu mi-a plăcut fotbalistu' ăla mic, zice Charlie. Un băiat slăbuț și iute.

Fâșneț mititelu' ăla, zice Maurice. Te dădeai peste cap încercând să-l marchezi.

Ăsta era și stilul tău, nu, Moss?

O, eram tare iute de picior, asta-i sigur, Charles.

Erai foarte rapid primii cinci metri.

Dar nu atingeam balonul, Charlie.

Mereu ai fost dur cu tine.

Benny se ridică și se întinde să-și ia câinele — vrea să scape de domnii ăștia ciudați.

Băieți, tre' s-o pornesc la drum, zice el.

Dar Charlie întinde o mână prietenoasă și o lasă așa să plutească, pentru efectul comic, iar acum îl strânge de umăr și-l apasă pe tânărul englez cu fermitate înapoi pe bancă.

Nu arde nicăieri, Ben. Știi ce zic?

Da' ascultă, zice Benny.

Maurice sare în picioare și își apropie fața mult de a lui Benny.

Dilly Hearne o cheamă pe fată, zice el. Dill, sau Dilly?

Ar avea douăzeci și trei de ani acum, cam așa? zice Charlie.

Nu știu nicio Dill sau Dilly! Nu știu nicio...

Fată irlandeză?

Cunosc câteva irlandeze.

Serios? zice Charlie.

Dar nu știu nicio Dill sau Dilly. Adică...

Unde le-ai cunoscut pe irlandezele alea? Unde, Ben? În Granada, ai?

Nu știu! Adică, pula mea, am cunoscut o grămadă de...

Benjamin? zice Maurice. Noi nu zicem că voi vă știți cu toții între voi sau ceva de genu'. Sigur c-ați putea fi vreo juma' de milion de copii așa drăguți în Spania. După cum merg lucrurile.

Charlie șoptește:

Pentru că ați avea vremea numa' bună pentru asta.

Maurice șoptește:

Ați dormi afară, pe plajă.

Ca niște lorzi ai naturii, zice Charlie.

Sub cerul înstelat, zice Maurice.

Charlie se ridică în picioare, ușor uimit, și proclamă:

„Copacul ceresc al stelelor încărcat cu roade umede noptatec albăstrii." Cine a zis asta, Maurice?

Cred că Bardul, Charlie. Sau poate micuțul Stevie Wonder.

Un geniu, micuțul Stevie.

Charlie, cu zâmbetul inteligent al unui preot, șchiopătează în spatele băncii. Își pune un braț prietenos pe după gâtul lui Benny. Se apleacă să-i șoptească la ureche:

Fetele și câinii, toți la grămadă pe plaje, și cerul, care se întinde ca raiul deasupra voastră.

Stai întins acolo, Ben, zice Maurice, și te uiți în sus la el. Nu știi dacă plutești sau cazi, băiete. Crezi că aude marea, Charlie?

N-am nicio îndoială, Maurice. Valurile se sparg de țărm. Încet. La marginea viselor lui.

Știi ce nu vrea el în visele lui, Charlie?

Ce, Moss?

Pe javrele de noi.

E o fată mică, Benny. O fată drăguță. Și-nțelegi cum stă treaba? Ni s-a zis că se duce în Tanger.

Sau poate se întoarce din Tanger.

Pe 23 luna asta. În care sens, știe pula. Da' totul se-ntâmplă pe 23.

Așa ne-a informat un tânăr din Málaga.

Din cauză că tânărul s-a trezit într-o dispoziție de informare.

Maurice se apropie iar de Benny și îl privește atent. Înfățișarea lui are ceva ce amintește de malul râului. Ceva de castor sau de nevăstuică. Analizează petele de un albastru palid din irișii băiatului. S-ar putea să nu trăiască mult, se gândește el. E o senzație de hăituială acolo. E speriat, și pe bună dreptate. Acum Maurice mărturisește cu voce domoală:

Vezi tu, fata asta dispărută e fiica mea, băiete. Poți să-ți închipui cum mă simt eu?

Charlie vorbește la fel de domol:

Tu ai odrasle, Ben?

Niciun plod, Ben? Nu? Nicio chestie mică și păroasă lăsată în urma ta?

În Bristol sau pe undeva? întreabă Charlie. Vreun Benjamin junior lăsat acasă? Atârnat de vreo sărmană păsăruică, vagaboandă și fără minte, pe care ți-a picat privirea înamorată.

În care ți-ai lăsat sămânța, zice Maurice.

Benny clatină din cap. Se uită în jur după ajutor, dar nu are cine să-l salveze de necazul ăsta.

Tu ai milă, Benny, zice Maurice. Ești un băiat minunat. Îmi dau seama. Așa că încearcă să te pui în locul meu, da? Imaginează-ți că, după trei ani, ai face orice să scapi de senzația asta. Pentru că inima mea? A ieșit dracu' din cutie și a luat-o la

sănătoasa prin lume. Și ni s-a zis că se duce spre Tanger, Dilly, și umblă cu alții ca ea.

Nu știu, zice Charlie, așezându-se la loc, dând leneș din mână. Poate se adună un convoi în Algeciras? Să petreceți iarna în Africa, să vă încălziți poponețele osoase și păgâne la soarele fierbinte de-acolo. Minunat. Și, peste tot în jurul vostru, păsările colorate care zboaaaaaaară. Văd unele mititele roz și verzi și galbene. Toate foarte prietenoase. Deci ăsta-i planul, Benjamin? Ben? Ți s-a cam scurs sângele din obraji, puștiule.

Acum te mai întreb o dată, Benny. Dilly Hearne? Dill, sau Dilly?

Nu știu nicio Dilly, băga-mi-aș pula să-mi bag!

Acum Charlie își petrece un braț pe după gâtul băiatului.
Știi ce cred eu, Maurice?

Ce, Charlie?

Cred că flăcău' ăsta îi un labagiu dus pe pulă.

Cam nașpa, Charles.

Benny dă să se ridice, dar Charlie, cu un zâmbet și cu forță, îl împinge la loc pe bancă.

Vezi tu, Benny, zice el, faza cu tot abuzu' ăsta de sine, și asta e numai părerea mea, fiule, adică asta-i doar teoria mea, știi? Felul meu de... speculație morbidă. Dar faza cu luatul la labă e că nu se irosește doar sămânța, în sine, nu se pierde doar esența. După teoria mea, ce se întâmplă, și m-am gândit mult la chestia asta, de fapt...

Filosof, zice Maurice. Tipu' ăsta. Charles Redmond din Farranree.

Vezi tu, după părerea mea, ce se întâmplă, după atâta labă, e că creierul începe să fie afectat și memoria se face praf.

Memoria? întreabă Maurice.

Și pocnește tare din degete.

Caput, zice el.

Și nu mai are niciun rost să plângi acuma, fiule. Pentru că-n terminalul de feriboturi din Algeciras?

S-au auzit chestii mult mai rele.

Și nu vreau să iei personal speculația mea, Benny. Dar tre' să zic că arăți ca un labagiu dus pe pulă, știi?

Maurice strigă:

Are un braț mai lung decât celălalt din cauza asta!

Și se ridică și-l trage pe Lorca de sfoară, de parcă ar vrea să plece cu câinele.

Ia vino-ncoa', zice el. N-ar fi ca pula de nasol ca bietul Lorca să se trezească fără cap în portul Algeciras? Ca într-un coșmar, Ben.

E un loc groaznic, zice Charlie.

E un loc șocant, zice Maurice.

Genu' de loc în care lucrurile pot să ia o turnură greșită cu viteza fulgerului, Ben. Bagi la căpățână?

Dilly. Ai văzut-o pe Dill, ai văzut-o?

E o fată micuță.

O fată drăguță.

Dill?

Sau Dilly?

Când tânărul răspunde, în cele din urmă, vocea lui este goală, slabă:

Se poate s-o fi văzut-o o dată, în Granada, zice el.

*

Este o dilemă extraordinar de hiberniană[1] — o familie destrămată, o dragoste pierdută, toată melancolia care decurge din asta —, care cere o rezolvare hiberniană: dă-o-n măsa, hai să bem ceva!

Se mută în cafe-bar. Ca într-o plimbare plăcută de seară. Tânărul, Benny, este ținut între ei când urcă în șir, cu atenție, scara — ar putea s-o ia la fugă, dar cumva ezită.

Barul așteaptă sumbru sub strălucirea orbitoare a benzilor lui luminoase. Își deapănă firul vocilor. Bărbații se așază pe trei scaune înalte, rotative, care scârțâie ruginite când se rotesc. Acesta e un loc în care aproape că poți auzi cum trece timpul. Charlie și Maurice stau de o parte și de cealaltă a lui Ben. Toți trei beau din pahare mici cu bere. Lorca stă vesel la picioare, priponit de Charlie.

Cum ți se pare Spania, Ben?

Merge.

Eu și omu' ăsta venim aici de mult timp deja. Cât să fie, Maurice?

Din '92, Charlie, zic eu. '93?

Timpul? E ca o pană în vânt, Benny.

Benny? zice Maurice. Ce față serioasă ai. Relaxează-te. Nu facem decât să bem o *cerveza* mică, să ne udăm gâtlejurile.

Charlie se apleacă și vorbește drăgăstos cu câinele.

Cine e băiatul meu preferat? zice el.

Câinele își dă ochii pe spate de plăcere. Charlie Redmond recunoaște imediat dispoziția unui câine și o imită. Acum începe să comenteze în șoaptă un meci de fotbal:

Zidane are mingea... Se întoarce rapid, deși nu prea are spațiu de manevră... Își ridică privirea... Șutează în poartă... Raúl!... Raúl ratează, a prins-o portarul... Nu! Portarul a scăpat-o!... Și acum Lorca recuperează mingea!... Iar Bernabéu îi scandează numele.

Maurice se apleacă spre Benny ca să i se adreseze ca-ntr-o confidență:
Charlie Redmond? După părerea mea? E un om care comunică cu câinii la nivel visceral. Știi ce zic?

Habar n-am, frate.

Cei doi aproape că se ridică în picioare, apoi îi vorbesc.

Serios?

Acum Charlie se consultă cu câinele și ascultă cu atenție o vreme.

Auzi ce zice? Cică Raúl a fost cel mai egoist pitic care s-a încălțat vreodată cu ghete din piele. Nu a pasat mingea nici măcar o dată în toată viața lui.

Aproape că l-ai vrea centru-înaintaș, zice Maurice. Eu eram exact la fel și jucam centru-stânga.

Tu nu aveai contactul lui Raúl cu mingea, ca să fim sinceri.

N-am zis niciodată că sunt la nivelul lui Bernabéu, domnu' Redmond.

Charlie se apleacă iar, de parcă l-ar asculta din nou pe câine.

Ce-ți zice, Charlie?

Zice că flăcăul ăsta nu ne spune toată povestea, Moss.

Uite ce-i, zice Benny. Mersi pentru bere, dar tre' să plec. Serios.

Maurice se răsucește rapid pe scaun, scârțâind, și își înfige degetul mare în ochiul lui Benny. Tânărul țipă, dar Maurice îi acoperă gura cu palma, ca să-i înăbușe strigătul.

Pe bune, Ben? zice Charlie. Au văzut chestii mult mai rele în terminalul Algeciras.

Părerea mea personală e că-i unu' dintre cele mai malefice locuri de pe pământ, Ben.

Charlie adulmecă aerul, pare îngrijorat:

Adică, ia trage în piept porcăria asta de aer! Simți că locu' ăsta-i bântuit? Miroase a oase și cenușă.

Sunt pe drum, Benny, da?

Nu știu la cine te referi.

Dill? Sau Dilly?

Când a fost treaba aia din Granada, Ben?

Vă rog, zice Benny. Vă rog, terminați.

Bine. Știm. Nu vrei decât să fii în escapada ta obișnuită. Înțelegem.

Benjamin? zice Charlie. Vrea o plajă cu nisip negru. Vrea să dea din meliță aiurea. Vrea să fie înconjurat de dreaduri unduitoare. Vrea fete și câini care să atârne de fiecare cuvânt al lui. Vrea să se holbeze la lumina lunii, emoționat până-n adâncul sufletului. Să-i dea înainte cu prostiile lui despre stele, și liniile de forță magnetică, și Jah Rastafari, și semnificația magică a numărului douăzeci și trei.

Pizda asta nu vrea să plece și să-și caute de lucru, ai?

Nicio teamă.

OK! zice Benny. Am plecat.

Maurice se apleacă spre el, îl trânteşte pe scaun, îl muşcă de umăr. Charlie îi înăbuşă ţipătul apăsându-i gura cu vârfurile degetelor.

Ben? Nu s-a întâmplat nimic.

Sunt pe drum, Benny, da?

Nu ştiu nimic. Nu pot să vă ajut. E posibil s-o fi văzut pe Dilly o dată în Granada. Dar asta a fost demult.

Charlie coboară trist de pe scaun. Ia câinele de sfoară. Se îndepărtează de ceilalţi doi şi se întoarce cu spatele la ei. Răsuflă greu, ca pentru a se controla.

Maurice pune părinteşte o mână pe umărul lui Benny.

În primul rând, Ben? Îmi pare rău că te-am muşcat de umăr. Nu era nevoie de aşa ceva. Este un comportament deplasat. Dar am avut parte de o educaţie proastă, ştii? Nu am avut avantajele tale. Aş zice că bătrânul tău a fost contabil sau ceva, nu? Sau conducea un centru de relaxare? Cam aşa e, de obicei. Cu ăştia ca tine. Cu crustaceele. Dar eu? Eu am ieşit dintr-o fundătură unde soarele nu strălucea niciodată. M-au trimis la muncă de la patru ani. În Cork. Am fost şofer de autobuz, de fapt, pe numărul opt, în direcţia St. Luke's Cross. Dar toate astea au fost demult, în zilele dulci ale tinereţii mele, care nu se mai întorc. O, nu, nu se mai întorc. Şi niciodată nu m-am gândit c-o să ajung cum sunt acum. Un bărbat cu inima frântă. Un bărbat care nu a mai văzut-o pe Dilly a lui de trei ani nenorociţi. Îţi închipui ce înseamnă asta pentru un om? Dar îmi cer scuze din nou, Benny. Serios. Ne-am împăcat?

Benny încuviinţează pe jumătate din cap; este foarte speriat.

Atunci, ascultă-mă foarte bine şi bagă la căpăţână, da? Pentru că-l vezi tu pe omu' ăla de acolo? Charlie Redmond? Din Farranree? Vezi ce încearcă să facă acolo? Încearcă să-şi controleze respiraţia, Ben. Încearcă să se îndrepte de spate.

Strigă la Charlie:

Îţi îndrepţi spatele, Charles?

Dacă nu fac altceva, îmi îndrept spinarea asta futută, Moss.

Asta-i o veste bună, Ben, pentru că, dacă nu se relaxează? Nu știi la ce să te aștepți. Serios, acuma. Charlie Redmond? Un gentleman. Un filosof. Un om atât de ancorat în emoții încât poate să comunice la nivel corporal cu cele mai delicate ființe din lume, care sunt câinii. Charlie Redmond? Credincios ca un câine bătrân, la rândul lui, și înspăimântător! Dacă o cere situația. Și ți-o zic acum, fiindcă fătuca asta nu era mai mare decât un păstrăvior. Dilly Hearne a fost dragostea vieții lui. Oh, cum a mai avut grijă de ea! Era la noi acasă patru nopți pe săptămână, cinci, îi aducea benzi desenate, DVD-uri, dulciuri pe furiș, iar dacă nu venea într-o seară, ea stătea la geam, în camera ei, uitându-se afară: unde-i unchiu' Charlie? Și-au trecut trei ani de când am văzut-o ultima dată pe Dilly și-ți închipui cum e pentru mine, tatăl fetei, am fost în iad. Dar pentru Charlie Redmond? E la fel de rău. Nu va avea pace, nici liniște până când nu o găsește pe Dilly a lui.

Charlie se întoarce la cei doi cu câinele fericit și se lasă pe vine în fața lui Benny. Își descheie haina, scoate un cuțit, se uită cu grijă în jur. Îi arată cuțitul lui Benny, pe ambele părți. Îl bagă la loc în haină.

Tare nu mi-ar plăcea să trebuiască să-i iau capul belitului ăstuia de câine, Ben, știi ce zic? Deci răspunde-mi acum. Dilly tre' să vină aici, da? Dilly Hearne?

E o fată mică de statură.

O fată drăguță.

*

Pe banca de la vest de ferestruica pe care scrie INFORMACIÓN, Maurice și Charlie stau din nou de o parte și de alta a lui Benny. Charlie ține câinele de sfoară și îi cântă încetișor.

Pe când avea vreo treișpe sau paișpe ani? zice Maurice. Dilly făcea aproape din orice o dramă amatoricească. Scarificare. Voci în noapte. A fugit în Pădurea Ummera și s-a îngropat de vie. Fără s-o sune pe maică-sa ori pe mine. Fără măcar un SMS. Noi ne urcam pe pereți de grijă. Măria Sa era îngropată până la umeri în țărână, futu-i mama mă-sii. Și a fost greu, Ben, a fost, să avem de-a face cu

spectacolele ei demne de Oscar, pentru că atunci când era mai mică? Era pur și simplu...

O răzgâiată, zice Charlie, ca să i-o taie.

O mititică superbă. Se uita un pic la televizor cu tine. Râdea de se prăpădea. Chicotele alea mici? Și acum le aud în piept.

E pe drum încoace, Ben?

Dar, nici nu știi când, zice Maurice, s-a făcut de paișpe ani și a început să umble după muzică și cărți de magie albă și s-a încuiat în cameră și-a stat acolo ca o matahală de balegă. Cu fața aia a ei.

Faza e, zice Charlie, că un convoi cu din ăștia de-ai tăi se adună în Algeciras. Unii se duc în Tanger, alții se întorc. Are legătură cu cine are grijă de câini. Cel puțin, așa ne-a dat de înțeles prietenul nostru din Málaga.

Te duci în Maroc cât ține iarna, Ben?

Se întoarce careva să aibă grijă de câine în locul tău? Așa funcționează? Și vă mutați pe 23 ale lunii de fiecare dată.

Din cauza semnificației magice a numărului, zice Maurice.

Crezi c-o să te lăsăm să pleci în Maroc, Ben?

Crezi că noi nu știm cum e în Maroc? Dacă o fată se pierde acolo, poate să rămână pierdută pe veci.

Ne tot ducem și ne tot întoarcem din Maroc din ’94, băiete.

Charlie Redmond? Omu’ ăsta de-aici? Singurul de care am auzit vreodată că poate să treacă ilegal droguri în Maroc.

O, ce de povești vechi, Ben, ce de aventuri. Tipu’ ăsta? Maurice Hearne? Știi că te uiți la un tip care a lucrat sus în munți, în High Atlas, capre la schimb pe droguri?

Ce de povești am putea noi să spunem, Benny. Ai încercat vreodată să cumperi 350 de capre de la un tip din Marrakech, ai?

Pe datorie.

Cu accent de Cork.

Maroc? Îi știm toate dedesubturile de ani de zile de-atunci.

Acum Maurice se ridică în picioare și stă direct în fața lui Benny.

Unde sunt toate fetele și câinii, Benny?

Pentru ce te-au părăsit, Benjamin?

Uite ce-i! O dată sau de două ori. În toată viața mea! Atât am vorbit cu Dilly. Și a fost demult.

Ochii verde-deschis, așa-i are, zice Maurice. De la Cynthia a luat ochii, protestantă din Kinsale, pentru că mi-am luat nevastă din lumea bună, Ben. Crezi că i-a transmis niște maniere protestante decente fetei?

Nu prea era vorbăreață, zice Benny. Din câte mi-am dat eu seama. Era mai rezervată, așa.

Progres — Maurice și Charlie îi zâmbesc băiatului; sunt afectuoși acum, prietenoși.

Făcea discurile soarelui, zice Benny.

Ce dracu-s alea?

Li se zice discurile soarelui. Le fac fetele. Sunt ca niște... medalioane? Din lemn. Se poartă la gât. Fetele ard modelele pe ele cu o lupă, în zilele însorite. Pe urmă dau unul cu zece euro, trei la douăzeci. În piețe ș-așa.

Doamne sfinte, zice Maurice.

Ușurel, Moss.

Știi că fata aia a avut zece pe linie la școală, Charlie?

Las-o baltă, Maurice.

E greu, Charles! O fată cu posibilități infinite, în pula mea! Și cum te-ai întors cu spatele, a șters-o în Spania mă-sii, unde stă agățată de niște nenorociți pletoși și vinde zorzoane pe marginea drumului, ca o leproasă amărâtă! Și asta, la douăștrei de ani? Încă-i o mare tută! Proastă ca noaptea! Și o coadă de mătură cu o sulă agățată de ea ar putea s-o convingă să plece cu el în Maroc!

De ce a plecat? întreabă Benny. Te-ai întrebat vreodată asta?

Maurice și Charlie își zâmbesc mieros.

Ho, ho, face Maurice.

Charlie șchioapătă plin de sensibilitate până în spatele băncii și își așază o palmă pe umărul lui Benny. Vorbește calm și binevoitor.

Nu știu dacă-ți dai seama ce se-ntâmplă aici, Ben. Dar ai de-a face cu niște oameni al dracu' de nasoi.

Maurice se apleacă spre ei, zâmbind larg.

Suntem groaznici noi doi, zice el.

Duși cu pluta, zice Charlie. Oamenii dracului.

La ce oră te gândeai să traversezi, Ben? Pe ce vapor ești? S-a hotărât?

Fata, Dilly, tre' să apară în Algeciras, Ben?

Acum, ecoul unui lătrat de câine deschide o spărtură în apropiere. Benny se uită plin de speranță spre ea. Maurice și Charlie se uită unul la celălalt; Charlie îl ține strâns pe Lorca de sfoară.

Apar două fete.

Au dreaduri și poartă rucsacuri grele.

Hainele le sunt zdrențuite, pielea, maronie.

Una dintre fete ține un câine de sfoară.

---

1. Hibernia este unul dintre numele sub care le era cunoscută insula Irlandei grecilor și romanilor (n.tr.).

Capitolul doi. ȚÂȚA TATUATĂ

În orașul Málaga și dincolo de el, ianuarie 1994

La Café Central, în Plaza de la Constitución, a băut *café solo* și a așteptat. În jurul lui se auzea bâzâitul neîntrerupt al discuțiilor bătrânilor andaluzi. Își mototoleau șervețelele și le aruncau pe podeaua placată cu gresie. Bătrânii scuipau, îngustându-și fețele. Pielea lor, de nuanța migdalelor. Aerul era albastru de la fumul de țigară ce se ridica în fuioare lente. Doamnele bătrâne purtau haine de blană lungi până la glezne pentru soarele de iarnă. Aveau sprâncene pictate, comic de arcuite, ce le făceau să arate speriate în permanență. Mașinile de cafea râdeau și scuipau și ele. Patronii beau *café solo*, și *con leche*, și *cortado*, și ciocolată caldă și mâncau *churros* lungi, răsuciți, acoperiți cu zahăr. Un bărbat gras, nespus de trist, din Birmingham, a ajuns cu doar câteva minute mai târziu. Arăta de parcă fusese lovit în aripă când a luat loc în fața lui Maurice Hearne. Corpul lui mare, cărnos, s-a oprit într-un teanc moale de dureri.

Fir-ai al dracu' de copil prost, a zis el. Dacă ai avea ceva minte în căpățâna aia, te-ai ridica acum și ai lua-o la fugă. Și n-ai privi în urmă, Maurice. N-ai privi în urmă, mama ei de viață!

A comandat ciocolată și o *ración* de *churros* și a mâncat cu înghițituri mici, nervoase. Vorbea încet, de parcă se putea să-i spioneze careva. A împrumutat un pix de la chelner, a rupt o foaie de hârtie din carnețelul chelnerului și i le-a întins lui Maurice. A recitat rar detaliile și numărul unui cont bancar, pe un ton mormăit, aproape cântat, ca într-o rugăciune. Nu există decât o cale pentru asta, a zis el. Jumătate din bani la început și pe urmă o să aibă voie să o cunoască pe Karima.

Ai face bine să te cauți la capu' ăla afurisit de irlandez, a spus el. Și nu vreau să te jignesc, fiule, fiindcă maică-mea era din Comitatul Mayo. Dar oamenii ăștia? Oamenii ăștia-s o idee senzațional de proastă. Știu ce vorbesc. Te întinzi mai mult decât ți-e plapuma. Ar trebui să arunci hârtia aia. Ar trebui să uiți că mi-ai văzut

vreodată mutrița asta banală. Pentru că oamenii ăștia, Maurice? O, Doamne Dumnezeule, nu.

A plătit cafeaua lui Maurice și i-a scuturat mâna ferm când s-a ridicat să plece.

Mai gândește-te, i-a zis el. Du-te acasă. Vezi-ți de viața ta. Găsește-ți o slujbă bănoasă. Toarnă dracu' niște puradei.

Rămas singur din nou, Maurice s-a privit stând în cafenea ca de la distanță. Vederea periferică îi era începoșată — frica. Mulțimea s-a rarefiat. Cafenelele spaniole funcționau după un program imprevizibil. Acum erau toți înăuntru; acum, toți afară iar. Hainele de blană atârnau pe gresie. Chelneri gravi, cu cămăși albe, măturau șervețelele și mucurile de țigară. Chelnerul-șef arăta ca un Salvador Dalí fără mustață și bea un pahar de coniac, care-i dădea puterea să continue. Parcă era o înmormântare; chipurile andaluze triste. Maurice a dat pe gât ultimele picături reci de cafea și a plecat.

Apusese deja soarele pe străzi și el înainta cu toată apăsarea tinereții, iar vrăbiile se certau între ele pe bisericuțe și săreau sprintene de pe pubele. Pe Alameda Principal, a mers pe sub palmierii încă împodobiți cu luminițe de Crăciun care formau cuvântul FELICIDADES și s-a înfiorat și de frică, și de câți bani erau la mijloc. Îi plăcea pălăvrăgeala veselă, misterioasă de pe străzi seara și a încercat să distingă câteva cuvinte. Va-le, auzea mereu, va-le, și suna a regret, a oftat. Într-un bar de pe Alameda, a băgat monede într-un telefon de pe tejghea și a sunat la telefonul de pe holul vechii case cu apartamente din St. Luke's Cross. A simțit-o grăbindu-se să coboare ca să răspundă pe scările alea bântuite și a numărat pașii, opt, nouă, zece, până i-a auzit vocea blândă:

Te-ai întâlnit cu el?

A, da, în morții mă-sii. Doamne sfinte!

Serios?

Un muist mare și transpirat din Birmingham. Îmi tot zicea să mă duc acasă și să renunț dracului la asta.

Deci așa a rămas?

A rămas pe mâine. Cred că o să fie bine.

Nu e prea târziu să te răzgândești.

Cynthia, o să fie bine. Cu asta mă ocup.

A, dar, Maurice, ascultă-mă.

Mi-e dor de tine. Nu mai pot, abia aștept să te văd.

Da, asta-i nemaipomenit, numai că…

O să fie în regulă. Mă întorc curând. Încă te aud.

Orașul roia de chipuri ca de hamsie, ce se succedau rapid. Ora de vârf a traficului de noapte. Luminile din port străluceau festiv și traversau apa uleioasă. S-a plimbat până la plaja Malagueta ca să-și limpezească gândurile și să lase frica să se potolească. Și-a dat imediat seama că în apropierea plajei noaptea era heroină. Marea greoaie era brăzdată de niște dungi albe. S-a așezat pe nisip, în întuneric, și a ascultat noaptea, traficul; șuierul rapid, pronunțat, al vocilor andaluze.

S-a gândit că, dacă nu doarme, nu are cum să-și viseze tatăl.

*

Karima avea vreo patruzeci de ani, era slabă și destul de arătoasă, într-un fel vulgar, cu o dantură stricată, sexi, care se zărea când deschidea gură să tragă adânc, batjocoritor din țigară, de parcă fumul nu ar fi putut nicicum să potolească nevoia arzătoare a plămânilor ei saharieni. Fața subțire se plia într-o grimasă când trăgea, se încrețea din nou într-un zâmbet când expira. Și-a condus mașinuța abilă prin noua suburbie, situată sus, în dealurile din Málaga.

Ai o față, a zis ea. E ca alea din filme, cum le zice? În basm? În Walt Disney?

Nu știu dacă-mi place cum sună asta, a zis Maurice.

Zic de creatura aia mică, a spus ea. Din pădure. Cum îi zice?

A clătinat din cap în timp ce conducea — nu găsea cuvântul. A cotit pe o stradă neterminată în vârful noului cartier. Păsări mari, amenințătoare, ieșite la vânătoare, planau deasupra pământului roșu al dealurilor. Senzație de șopârle. Apartamentele albe erau lucioase ca oasele curățate de carne și păreau să nu aibă chiriași — nu se vedeau mașini. Mult sub ei, Mediterana strălucea în soarele de iarnă.

Elf! a zis ea.

Bine, a răspuns el.

Ești un elf, a zis ea. Fața ta.

Nu mă simt jignit, a zis el. Vrei să zici că am o fizionomie de elf. Asta încerci să-mi spui.

Fizionomie?

Adică arăt ca un elf, a zis el, sau am trăsături de elf.

Și, cu siguranță, acum deja se întrebau oare cum ar fi să se fută.

Foarte ciudat, a zis ea.

Mama lui zicea mereu că probabil l-au găsit în Pădurea Ummera. Chiar și când era doar un puști, în cărucior, era conectat la frecvențe ciudate, așa părea. Karima a parcat lângă un apartament încă netencuit. Nu se vedeau nicăieri oameni. Era îmbrăcată în blugi cu talie joasă și un tricou Adidas galben-deschis; purta pantofi sport, dar nu a recunoscut firma. Ea și-a mai aprins o țigară și i-a zâmbit, lăsând la vedere dinții aceia îngrozitori, galbeni, ademenitori, precum și cavitatea întunecată și caldă a gurii. L-a dus în apartamentul nefinisat și acolo i-a arătat o sută de kilograme de hașiș marocan de calitate, ambalate ordonat. Era o cantitate industrială. Ea a zis că în seara aceea sau chiar în următoarele câteva zile ar fi bine. El putea să-și trimită oamenii. Se puteau întâlni în portul Málaga mai târziu.

Și așa facem, a zis ea. N-ai de ce să vezi vreodată Tangerul.

Au ieșit și s-au urcat în mașină. Ea a luat-o pe altă rută și a virat pe o stradă neasfaltată.

Mai vedem ceva, a zis ea.

L-a dus la alt apartament nefinisat. De îndată ce a descuiat ușa, Maurice a simțit duhoarea mizeriei umane. Un bărbat îmbrăcat numai într-un șort galben de fotbal, din vinil, era legat cu lanțuri de piciorul metalic al unei insule de bucătărie — era legat la ochi și avea căluș. Nu exista mobilă; pereții nu erau tencuiți. Bărbatul a gemut surd și s-a rostogolit pe o parte ca să-și arate gura imobilizată. Era transpirat de durere. Pe jumătate din coapsă avea o vânătaie lungă, întunecată.

Bun, a zis ea și a plecat iar.

S-au întors la mașină și ea a zâmbit.

Uneori, mai merge și așa, a zis ea.

A, mda, a zis Maurice.

Ea a clătinat încet din cap — regretul ei era drăguț, ca de fetiță.

E francez, a zis. Sunt toți niște javre.

Așa se zice, da, a răspuns Maurice.

*

L-a dus la un bar în munți. Nu mai era nimeni acolo, în afară de proprietar. Un bărbat zvelt, serios, aflat spre sfârșitul vârstei a doua. Arăta de parcă totul se întâmpla așa cum fusese el avertizat. Un catolic, cu alte cuvinte, și era absorbit de doamna mistică ce vorbea pe un ton grav, răgușit, la un televizor mic de deasupra tejghelei. Maurice nu înțelegea limba, dar își dădea seama cu ușurință că femeia mistică discuta cu morții. Își ținea palmele suspendate deasupra unor instantanee cu spanioli în vârstă. Sufletele lor, nimic altceva decât clișee de Polaroid. Nici

când le umplea paharele de la dozatorul de bere, proprietarul sumbru nu-și lua ochii de la ecran.

Crezi în morți? l-a întrebat Karima.

Cum adică?

Crezi că pot să ne vadă?

Aici?

Da.

Chiar acum?

Da.

Sper că nu, să-mi bag pula.

Poate că doar ne aud, a zis ea.

Karima era din Munții Rif, dar atunci trăia în Málaga. Când ea s-a întors să se uite din nou la televizor, Maurice și-a aruncat privirea pe partea din față a tricoului ei. Deasupra sânului stâng, avea tatuat un „13“ mic. Știa că ea ar fi o prezență extraordinară în viața lui. Știa asta printr-un fel de presimțire senzuală. Un număr de telefon a apărut pe burtiera ecranului, sub doamna mistică, iar barmanul a luat un pix din spatele casei de marcat să și-l noteze.

Karima s-a întors spre Maurice și a zâmbit când l-a surprins uitându-se la tricoul ei.

De ce te-ai gândi la așa ceva acum? a întrebat ea.

Pe ecran, doamna mistică și-a dus mâinile la față și a exclamat cu disperare în glas — a scos un sunet brusc, strident, bizar ca țipătul unei cucuvele. Mesaje din altă parte, se pare.

Nu vine nimic bun, pizda mă-sii, a zis Karima.

Ei, asta e, a zis Maurice.

*

Charlie Redmond a zburat cu avionul a doua zi. Charlie Red nu mai fusese niciodată cu avionul. Părea că nivelul de încredere în sine i-a urcat cu încă o idee — o idee de care nu avea nevoie. În prima noapte, s-a tot plimbat în sus și-n jos pe Alameda Principal, comportându-se de parcă era numărul unu. Cu nasul în aer, cu umerii mișcându-i-se, întorcându-se să măsoare din priviri spanioloaicele care se perindau pe lângă el, încuviințând din cap încet și senin în timp ce fetele treceau, ca un cunoscător ce adulmeca ceva valoros și rar. Purta un costum de trening din velur, marca Gio-Goi, o pălărie moale, cu boruri late, de la Kangol, și niște pantofi sport brazilieni — *brazilieni*, în pula mea. Tălpile erau făcute din cauciuc natural, mărturisise Charlie, cu o ușoară uimire în voce. În fiecare lună, Charlie cumpăra revistele *The Face* și *i-D*, petrecea ore în șir citind paginile de modă, studiindu-le, cu aerul interesat și melancolic al unui expert.

Încerci să arăți ca unu' care face afaceri cu droguri? l-a întrebat Maurice.

Afaceri cu droguri? a răspuns Charlie. Eu mă ocup de import-export. Am venit pentru un târg.

Erau într-un bar pe Alameda, unde beau bere și mâncau tapas.

Ce e porcăria asta, Moss?

Caracatiță, Charlie.

Mă iei la mișto?

Nu vezi? Uite! Are tentacule mici și de toate.

Ș-astea se mănâncă, zici? Spaniolii ăștia ar trebui să-și bage mințile-n cap.

Ezitând, a gustat, a mestecat suspicios o vreme, apoi s-a relaxat afișând un zâmbet larg și cald.

Superb, a zis el.

Dar sub ochiul stâng al lui Charlie, pielea pulsa într-un tic nervos, de parcă sub ea era prinsă o pasăre micuță, iar asta însemna că urmează o noapte grea.

Au luat un taxi până în port să se întâlnească cu oamenii Karimei și să aranjeze transportul.

Ne purtăm ca și cum ar fi a noua sută nouăzeci și noua oară când facem asta, a zis Maurice, nu prima.

Charlie Redmond nu avea nevoie să i se spună. Chestia cu Charlie era că îl duceai într-o cameră și lumea își dădea seama. Cum îl vedea, își dădea seama, lua-l-ar naiba. Arunca o singură privire în ochii profunzi ai domnului Charlie Redmond și știa că lucrurile o pot lua în orice direcție.

În portul Málaga, cerul era palid ca un corp din care se scursese tot sângele, iar lanțurile ancorelor și funiile de ancorare ale iahturilor în sezonul mort scoteau un țăcănit agitat în adierea brizei. Sub felinarele arcuite, pescărușii pluteau cu ochi caraghioși, înspăimântători. După o scurtă așteptare, lângă cei doi a oprit un jeep și un șofer solid și zâmbitor i-a chemat cu un gest larg, de pantomimă.

Începem, a zis Maurice.

Capitolul trei. COASTA BERBERĂ

În portul Algeciras, octombrie 2018

Fetele cu câinele se dovedesc a fi vrăjitoare din provincia Extremadura.

Ăsta da noroc chior! zice Charlie Redmond.

Pe fete le cheamă Leonor și Ana. Cunoștințele lor de engleză sunt limitate. Câinele se numește Junior Cortés. Zâmbetele lor sunt strălucitoare și vii. Tatuajele lor reprezintă simboluri oculte. Susțin că nu-l cunosc pe Benny; Benny confirmă că nu le-a mai văzut până acum pe fetele astea. Lorca și Junior Cortés sunt precauți unul față de celălalt, dar și interesați. E ca o mică reuniune de familie.

Poate că asta-i, de fapt, problema noastră, zice Charlie. Familiile. Sau lipsa lor.

Maurice se întoarce tărăgănat de la magazin, cu trei sticle de cava ieftin și pahare de carton.

Ori evoluăm față de sălbăticiunile de pe câmp, zice el, ori ne mâncăm borâtele astea de arme.

Dilly Hearne o cheamă pe fată, zice Charlie. Dill, sau Dilly?

De trei ani a dispărut, zice Maurice, iar io, bătrânul ei, stau cu inima să-mi sară din piept.

O s-avem nevoie de spaniolă pentru hipioate, Moss. A șters-o cu de-ăștia de-ai voștri, fetelor... Înțelegeți ce zic?

A fost în Granada, poate? Nu demult?

Nu o știu pe Dilly, zice Leonor.

Noi venim din Cádiz, zice Ana.

Cádiz! exclamă Maurice. V-am povestit vreodată că pe vremuri am fost îndrăgostit de o doamnă mai în vârstă din Cádiz?

Nicio vrabie nu era în siguranță kilometri în jur, a zis Charlie.

Gorrión! strigă Maurice și toarnă băutura cu un exces de gesticulații din încheietură.

Leonor și Ana râd stingher, acceptă băuturile și iau înghițituri mici din ele. Benny bea și constată că îi liniștește nervii. Câinii se relaxează unul în prezența celuilalt și se culcă pe jos. Noaptea înaintează. Portul Algeciras a trăit și vremuri mai ciudate. Acum, Maurice și Charlie se găsesc pe marginea unei mari amintiri. (Algeciras este întotdeauna un oraș al amintirilor.)

Familii? zice Maurice. Nu-mi spune mie de familii.

Maurice Hearne? zice Charlie. Nici nu știți voi prin câte căcaturi a trecut omu' ăsta la viața lui!

Maurice se ridică în picioare, își arată printr-un zâmbet trist înțelepciunea dobândită și privește spre ferestrele înalte.

Știați că există numai șapte distrageri adevărate în viață? întreabă el.

Zi-le, Moss.

Cireașa de pe tort? Dorința de moarte.

Sigur că da, zice Charlie.

Știm asta, spune Maurice. Toți căutăm biletul de călătorie. Și mai e pofta trupească, bineînțeles, pentru că toți vrem să ne-o tragem.

La un nivel rezonabil, oricum, zice Charlie.

Accept complet faptul că există ceva numit „dragoste“, spune Maurice. Doar n-am fost io jumate de viață îndrăgostit până-n gâtu' meu de fraier? Și mai e și sentimentalismul, care are legătură cu dragostea și cu pofta trupească. Mai e doliul și, cu cât trăim mai mult, cu atât mai grea e povara lui.

Crește odată cu noi, zice Charlie, de zici c-a dat strechea-n el. Așa-i doliul ăsta.

Apoi mai e durerea, zice Maurice. Mintală și fizică.

Stomacul meu vorbește cu mine, zice Charlie, iar fundul doar tropăie după el.

Am avut senzații de vomă acum ceva vreme, zice Maurice, și o durere misterioasă în plămânul stâng.

Intrăm și-n partea mintală, Moss?

Nu, domnule Redmond, pentru că ne-ar prinde dimineața aici, ce pula mea?

Ai enumerat numai șase, Maurice. Dintre distrageri.

Din cauză că o las pe cea mai tare la sfârșit, Charlie.

Adică?

Adică avariția, Charles. Adică vechea noastră prietenă avariția.

*

Noaptea se scurge încet. Nu se aude nimic despre următorul vapor. Sunt dificultăți în port pe partea Tangerului. Dificultățile nu sunt o noutate nici acolo, nici aici. Nici urmă de Dilly Hearne. Charlie Redmond își împreunează degetele lungi, osoase, la ceafă. Este răbdător ca o statuie. Maurice Hearne își răsucește pălăria în mâini și reflectează în timp ce privește borul ce se rotește încet, de parcă toți anii dinainte se întorc.

Charlie ăst' bătrân? zice el. Un om cu o personalitate foarte atrăgătoare. În multe feluri. Nu zic că e vreun sfânt. Dar pe vremuri? Eram o pereche cumplită.

Sălbatici. O, da' ce nu făceam? Și erau mulți bani la mijloc, ceea ce complică totul. Și atunci, cioc-cioc-cioc la ușă, vechea noastră prietenă avariția.

Trage-n pizda aia! Trage-n pizda aia! zice Charlie.

Ah, fiți atenți la mine, dragii mei! Ce povești v-aș putea spune io? Despre toate prin câte am trecut? N-ați lăsa nici măcar un prăpădit de câine să treacă prin așa ceva. Fără supărare, Lorca. Fără supărare, Junior Cortés. Vedeți voi, banii se amestecă în toate. Trebuie să faci socoteala la un moment dat. Trebuie să tragi linie și să aduni. Și, de fapt, eu și tipu' ăsta ne cunoaștem de tare mult timp, am fost colegi de clasă. Am studiat amândoi economie. Gestionarea afacerilor! Nu așa-i ziceam, Charlie? Marți dimineața, două ore de Gestionarea afacerilor, până ne ieșeau ochii din cap. Asta, ce zic eu, se întâmpla în Cork, și ploaia aia, of, cum mai turna cu găleata. Niște labagii mici și sălbatici. Ce tunsori aveam! Și încercam să ne uităm sub fustele fetelor care învățau la mănăstire. Până ne uitam chiorâș. Numai adierea lor era de-ajuns să frângă inima unui băiat.

Adiere de estuar, zice Charlie Redmond.

Dar de-a lungul anilor? Au apărut și banii. Erau o grămadă de bani. O, ne mergea tare bine. Oricum ni se schimba norocul? Calul câștiga cu patruzeci la unu. Metaforic vorbind. Aveam o grămadă de bani și nu vreau să zic nici măcar o secundă că Cynthia nu ar fi trebuit să aibă o casă frumoasă pe numele ei și că fiica noastră nu ar fi trebuit să fie îngrijită bine. Și sigur că banii trebuiau să curgă așa cum curgeau. Charlie le avea pe fostele lui pe care le întreținea.

Ca Fiona Condon și-altele de teapa ei, băga-mi-aș pula! zice Charlie. Femeia aia parcă era o pompă, așa sugea bani de la tine. Și eu scoteam din buzunar pentru copiii ei făcuți cu altul? Trei mii opt sute de euro pe lună dădeam la un moment dat numai pentru Fiona Condon. Ăla micu' are nevoie de ghete de fotbal și-așa mai departe. Îi trebuie d-alea din aur? Incredibil.

Au fost mulți bani lipsă, zice Maurice. Așa rămâne. Cynthia nu avea cum să-i cheltuiască pe toți. Chiar dacă s-a străduit. Și nu vreau să zic nici măcar o secundă că nu merita să se simtă bine. Căcaturile alea de canapele pe care le avea? Se ducea la Copenhaga pentru canapele. Și, după părerea mea, femeia aia merita toate astea, și chiar mai mult.

Dilly Hearne, zice Charlie. E o fată mică de statură. O fată drăguță.

E posibil să ne fi păcălit, zice Maurice.

Are asta în sânge, zice Charlie.

Ochi verzi, spune Maurice. De la mama ei a căpătat ochii ăia protestanți frumoși.

Cynthia. Dumnezeu s-o odihnească. Avea cei mai deschiși ochi verzi.

Erau ca marea, 'tu-i mama mă-sii, zice Maurice.

*

Discuția lor ba alunecă lent, ba ia forma unor atacuri rapide. Ia avânt; derapează. Leonor și Ana știu din experiență că în portul Algeciras e nevoie de răbdare când asupra vapoarelor plutește incertitudinea și știu și ciudățeniile care se întâmplă aici de fiecare dată; imediat, adorm cu capul pe rucsacuri. Și câinii dorm. Benny este mai neîncrezător decât fetele și nu poate dormi — așteaptă să apară o portiță. Maurice stă întins pe bancă, de parcă ar fi pregătit pentru morgă, cu mâinile împreunate cuviincios pe piept. Charlie Redmond lasă un rozariu invizibil în palma strânsă a prietenului său și dă să vorbească, ținându-și palmele deschise, la vedere, pentru a-și arăta sinceritatea. Zâmbetul său, de o căldură vecină cu nebunia, ar putea aprinde o capelă — este și el viu. Traversează terminalul de parcă s-ar desprinde de corpul lui Charlie. Lasă în urmă o dantelă țesută din amenințări isterice.

Un om de vârsta mea? zice el. Să tragă din greu ca să aibă din ce trăi? Așa ceva nu e firesc. Ar trebui să fiu la pensie deja. Ar trebui să fiu la o fermă, la mama dracului, în Țara Galilor.

Se întoarce spre Benny, spre câini, spre fetele adormite.

Știți că n-am nici măcar un acoperiș deasupra capului? zice el. Ar trebui să fiu deja în susul râului. Ar trebui să fiu pe drum spre vest, spre apus. Ar trebui să mă holbez în jos la o mare întunecată ca vinul. Ar trebui să nu mai am de-a face decât

cu chestiuni de decor și de divertisment romantic siropos. La ce mă gândesc eu? La o casă modernă cu vedere spre un golf luminat de lună. Îți sună cunoscut, Maurice? Cu încălzire în pardoseală. O mașină de spălat care să vorbească cu tine. O mașinuță de spălat vase care să danseze într-un colț. Undeva în Cork, spre vest. Dincolo de Berehaven, poate?

Acum se ridică brusc, periculos, ca la semnalul unui pistol, și se răsucește pe piciorul beteag pentru a lua cu asalt camera închipuită a retragerii sale.

Spațiu deschis! strigă el. Ah, ce-mi place! Senzația de fluiditate. O, și dușumelele astea vechi, frumoase! Au fost lustruite până când au prins un luciu tare elegant! Cum o cheamă p'aia de pe Canalul 4? Sarah Beeny. Emisiunea aia despre renovări. Superbă. Dușumelele calde sub picioarele mele goale. Scăldate în razele soarelui. Totul aduce a un fel de austeritate plăcută. Nimic țipător. Încerc să scap de latura asta a mea. Am fost crescut pe marginea drumului, pizda mă-sii! Și felul în care interiorul se deschide spre exterior, cu dușumeaua recondiționată, cu fluiditatea, câmpurile, marea, dealurile...
Charlie? zice Maurice.

Îți sună cunoscut, Moss? O casă nouă și frumoasă dincolo de Berehaven? Să stai întins în ea ca mielul lui Dumnezeu?

Las-o baltă, Charles.

De ce, Moss?

Stai jos și odihnește-te, băiete. Relaxează-te. Ți se vede anxietatea pe obraji. Galbenă.

Charlie se așază și scurge ultimele resturi dintr-o sticlă de cava.

Nu zic că lucram într-o mină, Maurice, continuă el. Nu zic că săpam drumuri. Dar erau multă muncă și multe drumuri de făcut și o grămadă de pericole și de neplăceri. Și unchiul Charlie, ajuns la o vârstă, trebuie să simtă că-i recompensat cum se cuvine pentru asta.

Știu, Charlie, știu.

Se sprijină amândoi de spătarul băncii. Ochii li se închid într-un tandem ușor, misterios. Benny, care a pândit momentul ăsta, reușește să se îndepărteze neobservat de bărbați și-l ia cu el pe Lorca, ce caută în liniște o pradă. În scurt timp, Benny găsește un polițist.

Sunt niște bărbați, zice el.

Polițistul somnoros aruncă o privire în direcția lor, dar doar zâmbește.

Ăia doi? zice el. Nu-ți face griji din cauza lor. Sunt mereu aici.

*

O lună albă, rece aduce elogii iernii ce va să vină. Marea din seara asta e tot mai agitată. Scuipă o spumă aducătoare de vești. Niciun cuvânt din direcția Tangerului. Palizi sub luminile sale terminalul de feriboturi, Maurice Hearne și Charlie Redmond stau în picioare ca un cuplu de vodevil, însă fetele cu dreaduri încă dorm. Numai câinele, Junior Cortés, este atent la spectacol.

Ne lipsesc un om ș-un câine, Charlie.

Asta e.

Dac-au fost vreodată aici.

Se așază împreună pe bancă. Între ei este o suferință îndelungată. Este nefericire. Alunecă din nou pe panta amintirilor.

În ce stare eram pe vremea aia, zice Maurice.

Nu-mi spui nimic nou, răspunde Charlie.

Pereții se topeau. Ceasul se rostogolea pe scări. Eram dus rău pe altă lume aproape tot timpul. Am ratat niște lucruri. O porțiune întreagă din viață a trecut pe lângă mine. Nu-mi amintesc 1997, Charles, și nici cu ’98 nu stau prea bine. Cynthia? Ea m-a ținut pe linia de plutire.

Cynthia, da, știa să te țină la suprafață.

Deși am toate motivele din lume să cred că femeia aia era cea mai dusă dintre toți.

Spune și asta ceva, Maurice.

Dar, o, Doamne, Charlie, noaptea, ce frică trăgeam.

Banii aduc frică, Moss.

Erau așa de mulți bani, iar noi eram săraci jumate din timp. Cum se-ntâmpla asta, în pula mea? Adică, știi cum era câteodată, Charlie. Cum curgeau banii?

Mai știi noaptea aia în casa de pe Evergreen Street? Când am pierdut o tonă de hașiș a-ntâia din Maroc?

Pe urmă l-am găsit. Lângă Midleton.

Am numărat bani căcălău pe canapeaua aia. Rânjeam ca niște pisici.

A mai fost și noaptea aia cu ăia patru olandezi din barcă.

Nu, lasă.

Dar timpul nu se întoarce, Charlie. Cynthia a murit și nu mai vine înapoi.

Las-o baltă, Maurice. E greu. Nu-i nevoie să vorbim despre asta.

Însă Maurice Hearne cade în genunchi într-un gest de prăbușire isterică. Oftează cât lunga istorie a scenei. Leonor se trezește și îi zâmbește.

Tu care ziceai că ești?

Leonor.

Ce nume frumos, Charlie, nu?

Superb. Ca un parfum.

Ai văzut-o pe fata asta, da? Poza e cam veche acum, dar s-ar putea s-arate cam la fel. Dilly Hearne?

Nu am văzut-o.

De ce ne minți toți?

Maurice se târăște în patru labe pe jos și gâfâie ca un câine la picioarele fetei.

Doamne, zice ea.

E cam târziu pentru el, zice Charlie.

Ia zi-ne, Leonor, dacă tot îți merge fleanca. Și doar din curiozitate. Ce anume te-a atras? La stilul ăsta de viață pe care l-ai ales?

E libertate, zice ea.

E sărăcie, zice Charlie. Sărăcia e întotdeauna gratuită.

*

Stau până când noaptea cedează iar locul dimineții. Lumina dură, pură, a zilei de 23 octombrie străpunge zorii. Leonor și Ana stau lângă câinele lor, Junior Cortés — câinele are o limbă aspră, ochi conspirativi. Fetele și câinele îi ascultă cu plăcere pe bărbați, care au țesut un cerc în jurul lor, un cerc strălucitor, făcut din cuvinte ciudate, circulare.

Nu-mi mai iubesc corpul, zice Maurice Hearne, gânditor. Nu am timp de el.

Eu m-am resemnat cu oasele astea bătrâne, zice Charlie Redmond, desfăcându-și manșetele.

Sunt ca o maimuță, să-mi bag pula, zice Maurice. Brațele lungi și spinarea oribilă, groasă, solidă.

Mă târăsc din pat dimineața, zice Charlie, și abia mă mai aud din cauza gemetelor.

Am senzația permanentă, zice Maurice, că sunt în camera de alături și că nu mă aud deloc.

Înțelegeți, zice Charlie întunecându-se, cum ar putea un om să aibă o criză? Când ajunge la o anumită vârstă.

O criză? întreabă Ana.

Când trece de pragul de cincizeci de ani, zice Maurice. În sensul ăsta.

Vorbesc despre îmbătrânire și moarte. Vorbesc despre cei cu care s-au intersectat și despre cei pe care i-au ajutat, despre primele lor iubiri și despre iubirile pierdute, despre dușmani și prieteni. Vorbesc despre vremurile de demult din Cork, și Barcelona, și Londra, și Málaga, și din orașul-fantomă Cádiz. Vorbesc despre atmosfera din locurile acelea. Vorbesc despre faptul că sunt aici, din nou, pe coasta berberă, ca atrași de un magnet.

Ăștia ca noi sunt atrași aici de sute de ani, zice Maurice.

Îi un drum drept spre mare, zice Charlie.

Acum, în timp ce-i privim, chipurile lor par să se limpezească: zâmbetele lor sunt largi și piratерești; voioșia lor are o margine tăioasă.

Ar trebui să citiți despre rifieni, zice Charlie.

Vin din Munții Rif, zice Maurice. Sunt ca un sac de șerpi, dacă ai de-a face cu ei.

Stră-stră-străbunii lor? zice Charlie. Vreo douăzeci și ceva dintre ei se aliniau cu felinare pe un punct mai înalt al țărmului și se înșirau ridicând și coborând felinarele într-o anumită ordine, ridicând și coborând, încet, ritmat, melodic...

Îi vedeți? întreabă Maurice.

...așa că efectul, de pe mare, era al unui vapor care se leagănă pe valuri. Și asta atrăgea alt vapor, doar ca să salute, cum merge pescuitul, numai că eșua pe stânci, iar atunci rifienii coborau cu felinarele și cuțitele și terminau treaba.

Modul ăsta de gândire, zice Maurice, poate să vină numai din folosirea intensă a culturilor de canabis.

Planta asasinului, zice Charlie.

Hașișul negru, uleios, rifian, zice Maurice. Ah, ți se pare că ai murit și-ai ajuns în rai. Și vă dați seama, apropo, că aici lângă mine e un om care a luat gâturi, la rândul lui?

Și piratul Charlie Redmond se sprijină de spătarul băncii, cu un rânjet de diamant.

*

Dar banii nu se mai fac din droguri. Banii se fac din oameni acum. Mediterana e o mare de sclavi. Anii au trecut și i-au lăsat pe Maurice și pe Charlie în urmă. Bărbații sunt triști, îndurerați, greoi. De asemenea, lefteri și suferinzi. Ana se ridică și cască. Se întinde cu toată vitalitatea celor douăzeci și trei de ani ai ei. Se bucură să vadă lumina noii zile prin ferestrele înalte. Se întinde spre Junior Cortés. Câinele se apropie să o adulmece ușor între picioare.

Câinele știe care-i treaba, zice Charlie.

Asta nu se învață, zice Maurice.

Ana se încruntă la Charlie și se ghemuiește pe bancă, privindu-l aspru pe Maurice în ochi și zicând:

Perroflauta.

Poftim?

„Hipioți“ în spaniolă, zice ea, e *perroflauta*.

Înseamnă câine-și-fluier, zice Leonor.

Hai că merge treaba, zice Charlie.
Perro...flauta, încearcă Maurice cuvântul, încet, minunându-se.

Se folosește ca înjurătură, spune Leonor.

Pentru că lumea nu ne place, zice Ana. Zice că suntem murdari. Nu ne vor taberele. Nu ne vor câinii. De asta mergem în Maroc.

Și cine are grijă de Junior Cortés?

Unii se întorc. Noi ne ducem. Câinii sunt ai tuturor. Nu putem să traversăm cu ei.

Confirmare, zice Charlie.

Tre' să vă vină oameni din Tanger?

Poate.

Depinde de vapoare.

Și bărbații știu că, dacă e s-o vadă din nou pe Dilly, asta depinde și de aranjamentele sorții și de insistențele alunecoase ale tinereții. Leonor și Ana se întorc să-și șoptească ceva una alteia acum și râd pe înfundate, apoi se ridică în picioare și își adună lucrurile. Nu le e frică de oamenii ăștia.

Mersi pentru băuturi, zice Ana.

Măcar spuneți-ne mai multe despre vrăjitoria asta, zice Charlie.

De fapt, am o lungă experiență cu vrăjitoarele, zice Maurice.

Mereu au fost atrase de tine, Moss, astea vrăjitorese.

Știai că se folosește lemn verde ca să arzi o vrăjitoare, Charlie?

Pare logic. Cumva.

Vrăji? Blesteme? zice Maurice. O, cu toate am avut de-a face. Puteți să faceți o vrajă pentru mine, doamnelor?

Pe cine vrei să pui vrajă? întreabă Leonor.

Aveți un pix? zice Maurice. Putem să începem o listă.

Se face așa, zice Leonor: iei o bucată de pânză. Poate din niște haine vechi de-ale persoanei la care vrei să ajungi. Și pui lucruri în ea.

Ce fel de lucruri?

Păr... de-acolo, de jos?

Pubian?

Și... vârful de la deget?

Unghie?

Unghii. Pu-bean. Și sânge uscat, poate, pe un tampon.

Ce fel de oameni sunteți voi? se miră Charlie.

Și, zice Ana, în pânză. O chimicală.

Se numește antimoniu, zice Leonor.

Credeți că e o vrajă care să-mi aducă fiica înapoi?

E o fată mică de statură.

O fată drăguță.

A fost în Granada, poate?

Și nu demult.

Dill? Sau Dilly? Vine de la Dilys.

Capitolul patru. IUBIȚI LA POARTA DE NORD

În orașul Cork, și în Maam Valley, și în Barcelona,și în Londra, și în orașul Berehaven,din martie 1994 până în aprilie 1999

Credea că apartamentul este urmărit. Nici nu prea dormea. Ce li se expediase din Málaga suprimase temporar anxietățile orașului. De asemenea, înfuriase lupii lui mai bătrâni. Ne-am ridicat prea repede deasupra nivelului nostru. A vorbit cu Karima de la telefonul cu fise de pe scara bântuită din vechea casă situată în St Luke's Cross. Va mai fi un transport în curând. Stătea întins în pat cu mormane de bani pe podea, lângă el. Cynthia s-a răsucit în somn și a vorbit din adâncurile îndepărtate ale fricii. Pulpa ei subțire era palidă ca o lumânare. Ăia aveau să-i spargă apartamentul, să-i facă felul și să-i ia banii. Aveau s-o bată pe ea până o lăsau fără simțire sau mai rău. Charlie Redmond se ascundea deja în vestul țării. Maurice a privit din fortăreața lor de deasupra orașului, slăbit de nesomn, iar fumul care se ridica din râu în dimineața de iarnă târzie era dens și amenințător.

*

Când ziua și-a adunat toate forțele într-o lumină slabă, Maurice și Cynthia au ieșit să se plimbe o vreme. Se îndrăgostiseră în modul stupid și obișnuit. Gustul părului ei negru. Energia statică pe care o degaja corpul ei. Până și aerul era excitabil în jurul ei. S-au dus să se plimbe prin frig pe malul râului. Vocile lor sunau conspirativ peste vocile râului. Până la Poarta de Nord s-au dus — cu mâna ei în a lui — și au traversat podul dărăpănat și au ieșit în orașul care abia se trezea. Era atât de frig că vedeai lătratul câinilor în aer. Păreau niște hoinari pe lângă râu. Acolo, parcă lumea se retrăsese de lângă ei câteva clipe. Credeau în soartă și în așa-a-fost-să-fie. Credeau în steaua întunecată după care se ghidau.

Ea vorbea într-un fel care l-a făcut să-și dea seama că nu va găsi o cale de scăpare. Ea l-a făcut să înțeleagă că nu avea cum să scape de el însuși. Ea a văzut ce

urmează.

*

S-au ascuns în Maam Valley. El credea că lupii îi urmăresc. Lupii purtau bluze cu fermoar și pantofi sport Fila. Maurice și Cynthia au învățat să conducă acolo. Era comic și ciudat să locuiască la țară. Greul iernii trecuse deja, dar serile se lungeau puțin câte puțin și drumurile după ploaie erau ca niște limbi negre, strălucitoare. Proprietarul, John James McGann, din Clifden, le-a dat să folosească un Ford Fiesta rablagit. Nu avea nevoie nici de impozit, nici de asigurare. McGann emana un miros de băutură dulce, de sherry. Ochii îi erau acoperiți de o peliculă fină, ca aripile unei molii. Șerpuia pe acolo, deschizând gura ca un peștișor auriu, de parcă era traumatizat de o altă lume, numai de el văzută. Purta un costum de catifea de nuanța marmeladei. Era genul pisicos, cu gesturi lente. Maurice și John James își auzeau unul altuia gândurile. Vorbeau despre bani. John James părea genul de mentor super-ciudat. Cabana închiriată se afla la înălțime, deasupra satului Loch an Oileáin. Lacul era negru ca smoala și sinistru. Pe lac se găsea o insuliță ciudată, care nu părea să fie sigură de scopul ei la scară largă. Deasupra, Maumturk erau cei mai sobri munți. Maumturk aveau chipuri lente, goale, deloc amabile. Maurice și Cynthia s-au iubit acolo.

Zilele erau reci ca naiba, dar serile împrăștiau magie dinspre mare către interior, răspândindu-se și inundând locul până când se deschidea visurilor noastre.

*

Futu-i, chiar îi plăceau mâinile ei. În patul îngust din cabană, șopteau și săpau împreună tuneluri până la capătul nopții, iar apoi zăceau acolo, amețiți și fericiți.

Iar o să mâncăm ca porcii, zicea ea.

*

Lui îi plăcea și că au casa la înălțime. Vedea ce se apropie de ei pe drum. Era ideal că nu exista telefon. Și-a sunat mama de la cârciuma din Maam Cross și i-a zis că sunt în Barcelona.

Ce drăguț sună, a zis ea.

Transportul aranjat prin Karima îi adusese o sută șapte mii de lire irlandeze. Charlie Redmond primise o cotă egală. Cynthia și-a sunat tatăl din cârciuma din Maam Cross și i-a zis că sunt în Londra și că se duc în India o perioadă.

Cred că ar trebui să mi-l dai la telefon pe Maurice, a zis tatăl ei, iar ea a închis.

De la cârciuma din Maam Cross, l-a sunat și pe Charlie, care i-a zis că vremea în sud este schimbătoare. Era mai bine să se ascundă o perioadă.

Suferea de transpirații nocturne, palpitații, crize de delir. Ea îngenunchea deasupra lui în pat și-l liniștea și-i spunea că îl iubește. El i-a povestit că, odată, când era tânăr, tatăl lui a luat-o atât de rău razna, încât a trebuit să fie legat de pat în Berehaven.

E doar frică, a zis ea.

Tocmai frica de a nu ne transforma în părinții noștri, a zis ea, ne face dracului să ne transformăm în părinții noștri.

Nu greșea — mintea dictează corpului.

*

Apoi, o vreme, s-au cufundat în liniștea locului. Pe măsură ce au trecut anii, s-au gândit întotdeauna la perioada aceea ca la cea mai bună din viața lor. Când aveam munți și aveam apă.

Hai să lenevim, a zis ea și a întors încet o coapsă albă către el.

I-a zis că banii nu pot fi lăsați așa. Trebuiau să se înmulțească singuri. Încercau să se plimbe cu mașina seara, când orele de lumină se luptau cu întunericul.

A, f, a: accelerație, frână, ambreiaj, enumera el.

Nu sunt idioată, pizda mă-sii, zicea ea.

Șanțurile cântau în lumina serii, păsările. Ea conducea cu treizeci de kilometri pe oră pe un drum lăturalnic din apropiere de Maam Cross. Păsări mici se ridicau în zbor, stârnite din șanțuri.

Auzi un cuc?

Fii atentă la drum, în pula mea, Cyn?! O să ne trezim pe câmp.

Era frumoasă când conducea — cu viermii concentrării unduindu-i-se pe frunte. Zicea că cel mai important este să păstreze distanța față de Charlie Redmond.

*

Trecea să-i lase chiria lui McGann în Clifden miercurea. Bătrânul parcă era rupt dintr-o poveste veche de undeva — adjudecător la licitațiile de la țară, cu nasul înroșit de sherry. De fiecare dată, îi punea întrebări ciudate chiriașului său.

Mișcă ceva pe insula aia, Maurice? Pe lac?

Nimic de raportat, domnule McGann.

Nu-ți lua ochii de la insulă, ascultă la mine. Locul ăla ar putea să-ți aducă vești. Într-una din nopți.

Vorbea cu bătrânul ciudat despre ploaie și mare, bărcile ieșite în larg, subțirimea pământului în împrejurimi. Vorbeau despre case și despre prețul terenurilor.

Ar fi un moment bun să cumperi, a zis McGann.

Eu, să cumpăr case?

Ce altceva să faci cu banii?

*

De câte ori se uita înspre lac, știa că pe insulă fuseseră îngropate cadavre. Poate nu în trecutul recent. Au devenit mai curajoși la volanul Fiestei, cu salturi mari. Ea a început să vorbească noapte de noapte în pat despre orașe, viață, oameni. Erau prea tineri pentru Maam Valley. Idila se încheia și se apropia luna mai, așa că el a cumpărat cabana de la John James McGann cu patruzeci de mii de lire. La sfârșitul lunii, au închiriat-o pe durata întregii veri și s-au dus să trăiască în Barcelona.

*

Se futeau cu ferocitate. Ea scuipa, și mușca, și înjura. El zicea tâmpenii aiurite. Fâșia de cer albastru-albastru, vizibilă prin crăpătura dintre draperii; mâna lui între picioarele ei. Cuprinderea formelor, sărutările tandre, și nu avem nimic de făcut toată ziua, Cynthia, și nimic care să trebuiască făcut, oricum.

*

După-amiaza, se plimbau prin Barri Gòtic. Pe străzi vechi, înguste, garguiele pândeau, fântânile șopteau. Probau haine în buticuri soioase. Ascultau muzică house trimisă pe casete din Cork și The Pixies, dar numai primele trei LP-uri. Un transport trimis din Ceuta a fost primit într-o noapte senină în Eeries, pe coasta Peninsulei Beara, și a adus încă optzeci de mii de lire. Ea se întreba dacă Charlie n-ar putea să fie scos din afacere.

Într-o zi ploioasă, în spatele unei arcade de pe Carrer de la Portaferrissa, s-au tatuat: fiecare și-a făcut un mic „13“ deasupra sânului stâng.

*

La tejgheaua zincată a unui bar faimos pentru preparatele sale din anșoa, din Plaça de la Vila de Gràcia, în districtul Gràcia, Maurice a vorbit calm, mai mult de o oră, acompaniat de paharele mici de bere Estrella Damm, încercând să-l relaxeze pe Charlie Redmond, care cu două zile în urmă omorâse un om în Deptford.

Se țin necazurile scai de mine, a zis Charlie, și o lacrimă rătăcită s-a rostogolit pe obrazul lui sentimental. Nu le caut eu cu lumânarea, Maurice. Vin ele după mine. Necazurile. Cu o față mare, neștiutoare.

O să-ți fie bine o vreme aici.

Bine? Tu n-ai văzut ce-am lăsat pe gresia aia împuțită din baia de pe Barfleur Lane.

Umerii lui Charlie se roteau din pricina nedreptății. Cynthia nici nu voia să audă de el prin preajmă.

Am putea să te instalăm în Málaga, a zis Maurice.

Deja mă gonești de aici?

În piațeta de afară, era un băiat ponosit cu un fluier și un câine bătrân legat cu o sfoară și, în timp ce băiatul sufla discordant la fluier și cânta câteva cuvinte câinelui lui bătrân și bolnav, în timp ce notele sacadate se înălțau, Maurice și-a ieșit din corp și a văzut scena de deasupra, iar piațeta a căpătat tonurile mai profunde ale serii — note șoptite, catifelate; Cynthia o traversa atunci rapid.

Ea a intrat în cafenea și el a revenit în corpul lui. Ea l-a îmbrățișat și l-a sărutat pe Charlie pe obraz. I-a trimis priviri cu subînțeles lui Maurice peste umărul lui Charlie — scoate-l de-aici, să-mi bag pula-n el. Dar era mai sigur să-l aibă pe Charlie Red aproape.

*

Străzile din Gràcia erau aproape părăsite în orele lente ale după-amiezii. Și-a sunat mama de la telefonul public din piațetă.

A venit un om să te caute, Moss, a zis ea. Unu' ciudat, cu privire de uliu, la costum.

La costum?

Costum și ghete, a zis ea. Înțolit la patru ace.

Și-a dat seama că ea știe tot.

N-am zis nimic, Maurice. Am stat așa și-am făcut pe proasta. Iar prietenul nostru se uită la mine, cu un zâmbet așa, în colțul gurii, și face: „E tot în Spania, doamnă?“

Cynthia a zis:

Când plecăm de undeva, cumpărăm un loc. Ne păstrăm un folos.

A doua zi, el a depus un avans pentru un bar din L'Eixample. Știau că orașul o să se dezvolte. Se plimbau prin el serile. S-au ținut departe de Barri Xinés, unde cântecul heroinei se auzea la fiecare ușă. Au angajat o masochistă pe nume Laura, din Sitges, să preia conducerea barului seara. Ea a atras o clientelă masochistă și, în scurt timp, încasările s-au dublat.

Dar noi ce-o să facem, Maurice?

Păi, asta e. Vechea întrebare.

Adică noi cine pizda mă-sii suntem?

A, noi suntem un gen foarte vechi. Suntem negustori.

*

Vecinătatea suburbiei Stroud Green. Oasele Londrei. Lumina era firavă și iertătoare. Dilly, în leagăn, era bizar de tăcută, cu ochii larg deschiși. Cynthia era plecată pentru o oră. În fața casei, toată ziua stătea parcată o camionetă albă. Spiridușa din pătuț a afișat o jumătate de zâmbet — hoața mea de inimi. Maurice a fumat puțină iarbă pe fereastră. Charlie Redmond se ascundea acum în Maam Valley. Toate se duseseră pe apa Sâmbetei. Mai puțin banii, pentru că banii erau fabuloși.

Și iat-o venind, afară, cu fața lungă. Mai greu de citit în ultima vreme. Iarna îi zdrobise.

A luat cuiul din mâna lui. A tras sumbru din el. Frigul zilei i se vedea în obraji. Februarie e o lună urâtă ca o pulă cam peste tot. Slăbise de când cu copilul. El voia

înapoi în Spania. Londra gri-porumbel, gri-scrum, lut de cimitir. Marea frică, imensul nerostit — oare drogurile din lunile de sarcină făcuseră copilul să se holbeze din pătuț ca un nenorocit de zombi?

În plus, mama lui amenința cu o vizită. Erai gata să te arunci sub roțile unui camion. Bubuiala surdă a trenurilor de seară. Fața Cynthiei — era ceva de citit pe ea? Acum ce facem, acum ce urmează? Era obosită și palidă; era trasă încoace și-ncolo. Au împărțit țigara.

E o camionetă pe drum, Maurice.

Aia albă?

Era acolo acum o oră și încă e. Erau doi bărbați în ea. Niște malaci.

El a clătinat din cap și a ridicat copilul. Dilly a dat din picioare cu lovituri minuscule, electrice, întinzându-se cât îi permitea salopeta.

Nu-ți face griji.

Sunt doi bărbați. Într-o camionetă. Pe drum, Maurice, în pula mea.

Și în curând o să se întunece din nou — luminile tuturor cuștilor au aprins seara de februarie.

Crezi că s-ar anunța așa, pur și simplu?

Ea a scos un fum dens, verzui, pe deschizătura geamului.

De unde pula mea să știu eu?

El s-a ridicat pe canapea ca să vadă drumul. Tot cu bebelușul în brațe. Ca o vulpe cu botul în aer. Să protejeze puiul.

Chiar înainte de stația de taxiuri, a zis ea.

Să trec pe lângă ei?

Să nu te pună dracu' să ieși pe ușa aia, Maurice!

A încuiat de două ori ușa de la intrare. El a pus copilul la loc în pătuț. A lins o foiță să mai facă un cui.

Poate verifică parcometrele, a zis el. Sau abonamentele TV.

Ce căcat de parcometre?

Poate sunt de la Consiliul din Haringey.

Strada era liniștită de obicei și ziua, și noaptea. Avea un aer apăsător sau vigilent. Fetița a început să plângă încetișor. El a ridicat-o iar în brațe, a dus-o la bucătărie și a deschis robinetul. S-a uitat la grădina lungă din spatele casei, care se întindea până la rambleul abrupt, la calea ferată. Un tren s-a năpustit zgomotos în raza lui vizuală. În trenul de seară erau luminate chipuri tăcute. Cum țipau vulpile noaptea. Scâncetele lui Dilly s-au potolit când apa de la robinet a început să se rotească în jurul scurgerii. Dilly s-a răsucit în liniște în brațele lui, mulțumită.

Au ieșit din mașină, Maurice!

Și au ditamai căpățânile de spanioli.

Umerii lați cât Madridul.

S-au sprijinit cu spatele de camionetă și au tras cu sete din țigări — s-au uitat calm spre casă.

El a îmbrăcat gros copilul, să-i țină cald.

Cynthia a aruncat niște lucruri într-o geantă, portofele, carduri.

Au ieșit prin grădina din spate — s-au ascuns pe furiș în grădina rece, fără viață, de februarie.

Se lăsa deja noaptea.

S-au ascuns în grădină până când s-a lăsat un întuneric deplin.

Au coborât rambleul până la șine.

Au mers pe jos îngroziți, la adăpostul acestuia.

Picioarele li se afundau în pietriș.

Mamifere mici forfoteau.

Noapte peste Haringey, Crouch End, Stroud Green.

Respirând în liniște, gura căscată a parcului Finsbury.

Pulsând, vena principală a celor șapte stânci surori.

Au petrecut o noapte fără somn la o pensiune din Crouch End. Noaptea avansa încet, ca un deceniu. Maurice se simțea mai bătrân ca niciodată, dar da, o avea pe Dilly, care era tăcută și superbă, și da, absolut, era îndrăgostit de ea. Venise vremea să se întoarcă în Irlanda.

Stânca mării; briza sărată; acasă.

*

Văzut de deasupra orașului Berehaven, portul era crestat de fâșii de un albastru tăios în soarele de aprilie. Buzele lui Dilly mimau un cântec fără sonor, în timp ce privirea urmărea un fluture matinal, strălucirea unui galben-pal la fel de ușor ca răsuflarea ei. Dilly avea pielea delicată și palid-cenușie, iar antreprenorul, Murphy, a privit-o îndelung, zâmbind.

Asta mică e dusă pe planeta ei, a zis el.

Mie-mi spui? a răspuns Maurice.

Mâna copilei era umedă în a lui. El și-a frecat ușor degetul mare de palma ei alunecoasă — asta îl liniștea oarecum. Cei trei au pornit la pas pe terenul aspru. Acesta se afla pe un platou din dealurile stâncoase de deasupra orașului. Era acolo o movilă ciudată, cu câteva tufișuri într-un capăt. Planul prevedea case dispuse

într-un semicerc. Forma de semilună avea să le protejeze, ca într-o înfășare, de vântul dinspre vest.

Putem pune niște copaci în spate?

Păi, a zis Murphy...

Nu crește nimic aici?

Terenul e numai stâncă, a zis Murphy. Nu ar rezista niciun copac frumos.

Măcar vor avea priveliște. Maurice a ridicat copila în brațe și a scos gemete de protest simțindu-i greutatea. Adevărul este că, la trei ani și jumătate, atârna cât o spiriduș㠔. A arătat spre sud, la lumea care li se deschidea în față.

Ce zici de priveliștea asta, Dill?

I-a îndrumat privirea spre acoperișurile orașului, spre catargele și frenezia portului, spre insula Bere, aflată dincolo de el.

Island View Terrace? a întrebat Maurice.

Harbour View? a sugerat Murphy.

Sau ceva care să sune irlandez?

Mai bine, a fost de acord Murphy.

Cum stai cu irlandeza, Dilly?

Copila i-a zâmbit timid.

Ceva despre *croí*, a zis Maurice. *Croí* nu înseamnă „inimă“?

Croí briste, a zis Murphy și au râs amândoi.

Heartbreak Ridge, a zis Maurice. Să mor io de nu-i așa, cu vântul ăla deasupra.

Murphy a lovit trist cu piciorul în pământ.

Știi ce? a zis el. *Croí* a mea o să fie a dracu' de *briste* când o să încerc să pun fundațiile aici.

Când începem?

Depinde de câteva lucruri.

Cum ar fi?

I-a părut rău că a întrebat. Era vorba de movila circulară, de tufișurile de păducel. A tras fermoarul hanoracului lui Dilly până la gât, să o apere de vânt. Și-a trecut vârfurile degetelor peste obrazul ei rece. Avea pe buze exact expresia încruntată a mamei sale. Totul era deja la locul lui.

O să se prăjească aici Dill, a zis el, dacă nu aducem câțiva copaci.

Antreprenorul Murphy a părut s-o ia ca pe o jignire. Fruntea i s-a întunecat: și-a privit îmbufnat bocancii cu talpă zimțată.

Suntem în vestul Irlandei, a zis el. Se știe că aici bate afurisitul ăsta de vânt.

*

A mers pe jos cu Dilly prin piața din Berehaven. Pe doc, a cumpărat calcan și câteva scoici-pieptene, niște brânică. I-a promis copilei că nu vor mai mânca macrou, iar ea a zâmbit bucuroasă.

Mergem să bem ceva, Dill? Caut-o pe mama.

Efectele drogurilor se risipeau încet, dar mai avea o oră. Putea să bea, în schimb. Cârciuma era înțesată de lume în toiul dimineții. Nu-i de mirare că țara era așa cum era. Un trauler încărcat cu caracatițe intrase clătinându-se în port. Echipajul era în West End Bar, făcându-și de cap. Comandau Corona și votcă cu Red Bull la ladă și urlau din toți rărunchii, apoi se prăbușeau brutal pe picioarele încă neobișnuite să se țină pe uscat. Joia mare. Ultimul an al secolului. A așezat-o pe Dilly pe un scaun înalt și i-a turnat sucul de portocale peste gheață.

Maică-ta o să mă mănânce că ți-am dat Fanta, a zis el.

Câțiva spanioli eșuați sorbeau trist din sticle cu gâtul lung, încercând să transforme West End într-o *cervecería* lugubră. Din Galicia, probabil. Foarte irlandeză atmosfera acolo. Melancolia și tot restul. Roșcații. Ultima veste despre el era că vrea să-și facă vânt în Golful Biscaya. Adesea, în perioada asta Berehaven avea un aer spaniol.

Fata de la bar s-a apropiat, cu cercelul din buză strălucind, și s-a aplecat spre Maurice peste tejghea:

Cum merge acolo sus? a întrebat ea.

Fantastic, a zis el.

A simțit că-l săgetează dorința să o posede, dar poate că avea să treacă. Cynthia a sosit la fel de vag ca un zvon despre locul acela. În ochii ei se vedea lucind căldura acului. A sărutat copila pe creștet și a primit la schimb o privire încărcată cu nedumerire posacă. Se țineau departe de toți ceilalți. Li se puseseră deja întrebări: case construiți acolo sus? Și proiectul a fost aprobat?

E vreo problemă cu terenul? a întrebat Cynthia.

Adică?

Care-i problema cu locu' ăla, în pula mea, Maurice?

Bate vântul. E o peninsulă.

Spaniolii stăteau cocârjați, ca într-o prosternare religioasă. Ca și cum îl invocau pe pruncul Isus. Echipajul de pe șalutier urla și devenea tot mai arțăgos. Se înșfăcau erotic unii pe alții. Se ciupeau de chiloți reciproc. Pe sub jaluzele, se zărea o dungă orizontală subțire din piața orașului. Un SUV închiriat pentru vacanță a oprit brusc și a deșertat un grup de copii grași. Micii ticăloși mâncaseră țara de vie. Un bătrân care mirosea a câmp și a dezinfectant a intrat șovăielnic lângă ei.

Numa' rușii, a zis el.

Poftim?

Numa' pizdele alea de ruși, a zis el, au mai puțină clasă decât noi când fac rost de câțiva bănuți.

Lumina din cârciumă era auriu-maronie și iertătoare. Cynthia arăta bine în ea, iar fetița era frumoasă.

Oasele mi-o ajuns așa de rău acuma, a zis bătrânul, că mă ung cu vaselină pentru cai. Cum merge treaba acolo sus?

Ca pe roate, a zis Cynthia.

Suntem încă la început, a zis Maurice.

Câte case?

Încă nu am hotărât, a zis Cynthia.

O să vă ținem la curent, a zis Maurice.

Nevoia începuse să se facă simțită. În curând, avea să fie nevoit să alunge durerea zilei. Orarul zilei era stabilit cu precizie. Avea să-și ia o doză la unu sau la și zece în dormitorul din spatele casei. Cynthia se îngrijise de asta deja. Își făcuseră programul adaptat la copil.

*

Închiriaseră o casă nemobilată într-un fald al Munților Caha. Au urmărit noaptea înaintând peste peisajul selenar al peninsulei. Dilly a adormit înfofolită în camera din spate, vorbind nedeslușit în vis. Cynthia și Maurice au stat în scaune pliante lângă vatra goală. În seara aceea, aerul era neclintit și blând. Au băut vin spaniol și au fumat canabis. Nu aveau să ia heroină decât dimineață. Trebuia să existe disciplină. Ea l-a iscodit din nou despre șantier și, în cele din urmă, el a mărturisit.

Sunt niște prostii de povești despre un fort al zânelor acolo, sus.

Cu o răsucire a încheieturii, ea a mutat vinul de culoarea cernelii. Și-au zâmbit unul altuia.

Știi movila aia din fund? a întrebat el.

O știu, da, a răspuns ea.

Pământ ridicat în formă de cerc, câteva tufișuri răzlețe de păducel în jurul lui — fata a avut o expresie lunatică de câte ori s-a jucat acolo.

N-ai zis nimic despre asta până acum.
Sunt prostii, Cynthia.

Murphy zice asta?

El zice că s-ar putea ca unii dintre oamenii lui să nu vrea să construiască acolo. Zidarii, cel puțin.

Și când aveai de gând să-mi zici și mie?

Sunt tâmpenii.

Oamenii nu vor să construiască pe un teren pentru care am plătit patru sute optzeci și cinci de mii de lire pentru că cred că acolo e un fort al zânelor. Și tu te-ai gândit că nu-i ceva demn de menționat?

Fort al zânelor e prea mult spus, a zis el. Sunt doar niște superstiții de-ale localnicilor. Despre locuri. E movila aia din spate. Se pare că are toate trăsăturile unui fort al zânelor.

Și de când curu' meu, Maurice, știi tu care sunt trăsăturile unui fort al zânelor?

Există internet, ce pula mea? a zis el.

Pe Dilly au găsit-o dormind mai adânc. Au pornit internetul — făcea zgomote de strangulare în timp ce se conecta încet. Au băut Rioja și s-au uitat la imagini cu forturi ale zânelor.

Asta seamănă cu...
Semănă leit cu locul pentru care am plătit noi cinci sute de mii.

Patru sute optzeci și cinci, a zis el.

Nu era indicat să se adâncească în scrierile apocrife. Muncitori care doar curățaseră astfel de locuri de tufișuri se prăbușiseră brusc și făcuseră tumori galopante. Planurile de autostradă fuseseră modificate.

Au luat jos cu ei o sticlă de whisky. Prețul păruse generos pentru vederea la port și la munți, pentru întinderea terenului. Au aprins câteva lemne, au băut whisky și au vorbit despre ce citiseră; au vorbit despre *Ráth*, forturi și *liosanna*. Amintirea acestor cuvinte vechi pe buzele lor avea un farmec bizar.

*

A început să-i obsedeze ideea că au ghinion. Au luat heroină ca să uite de asta. Cantitățile măsurate care făcuseră din fostele lor obiceiuri niște modele de nobilă reținere s-au dus pe apa Sâmbetei. Acum, se făceau praf. Și aura de ghinion a apărut deodată peste tot. Îi înconjura ca un sat neliniștit. Dealurile din piatră rosteau zvonul despre ghinion. Vântul făcea rotocoale din el la picioarele lor. Ghinion, ghinion — ideea se alimenta singură, lua amploare, prindea rod. Consumau cocaină în cantități periculoase ca să scape de ideea de ghinion. Dădeau pe gât Powers și John Jameson, își luau micul dejun din sticlă și gustarea de la unsprezece de pe oglindă. Copilul putea la fel de bine să fie crescut de pisicile care stăteau leneș în soarele de aprilie ce catadicsea să lumineze acoperișurile din Berehaven. Construcția a fost un dezastru din start. Un tip tânăr din Sneem, pe cât de lung, pe atât de lat, și-a rupt piciorul în prima dimineață de șantier. Vestea accidentului s-a răspândit printre nevestele pescarilor din Berehaven ca un incendiu al dracului de rapid. Sus, pe terenul bătut de vânturi, în dimineața aceea plutea o atmosferă de fatalism, tulburare, introspecție morbidă. În a doua zi, un idiot cu un ciocan pneumatic aproape că și-a retezat perspectivele de căsătorie. În a cincea zi, un bărbat de treizeci și doi de ani din Glengarriff a avut un miniinfarct în timp ce amesteca sacii de nisip și pietriș. Antreprenorul, Murphy, deja nu mai reușea să facă rost de oameni și era deprimat, așa că își bea amarul în serile care se scurgeau lent în West End Bar. Maurice se ducea în Cork

joi dimineața să întâmpine primul tren din Dublin, cu care li se livra porția săptămânală de heroină. În a zecea dimineață de șantier, o vineri, știau că porția săptămânală fusese redusă drastic și erau furioși din cauza asta, tocmai când a sunat Charlie Redmond din Spania să anunțe că o barcă rapidă în care se afla jumătate de tonă din hașișul lor marocan fusese luată de Guardia Civil chiar când intra în La Línea de la Concepción. Ghinion, ghinion. Barca fusese zărită la Ceuta, se părea, dar ce puteau să facă? Charlie Redmond se purta cu o indiferență voioasă, care pe Maurice Hearne îl futea la creier. Turnarea fundației în stâncile dealurilor de deasupra portului Berehaven era o muncă îngrozitoare. Stâncile țipau și se văitau periculos în timp ce erau găurite. Copiii stâncilor strigau. Facem semne aici, unde nu avem niciun drept să le facem. Vom avea de dat socoteală pentru asta. Ghinion, ghinion. Începea să se întrebe dacă Cynthia nu cumva are o slăbiciune pentru antreprenorul Murphy, care era un pulău masiv, arătos și sălbatic, dar cu purtări alese față de doamne, iar depresia lui întunecată poate îi dădea un aer poetic. Maurice s-a dus singur cu mașina până deasupra terenului și s-a uitat în jos la șantier, masturbându-se nefericit cu gândul la fata care lucra după-amiezile în West End Bar. Cu Cynthia, amesteca heroina cu cocaină, își injectau amestecul și se futeau, pe urmă se certau. Ghinion, ghinion. Gardienii treceau zilnic pe lângă teren, cu zâmbete mici, interesate. Un alt muncitor a scuipat sânge din plin în prima dimineață din a treia săptămână, când șanțul fundației se îndrepta spre movila zânelor, și nu a mai fost văzut niciodată. Jumătate din muncitorii de pe șantier erau acum pescari spanioli coborâți de pe traulere și buni de nimic așa, biciuiți de vreme. Aprilie se făcuse ploios și era atât de frig în umezeala mării, iar Maurice Hearne auzea voci bătrâne în noapte. Dar au rezistat. Exista ceva numit „încăpățânare“. Casele au început să se ridice pe deal — un semicerc de nouă case, ce va purta numele de *Ard na Croí*. Încărcătura de cocaină de pe un vapor, în valoare de două milioane de lire, a fost confiscată la câțiva kilometri mai jos, de-a lungul coastei, iar Maurice a fost dus la interogatoriu. Era o miercuri noapte. Că nu știa nimic a fost evident în scurt timp. Când a plecat de la secția de poliție, detectivul i-a zis: Mâine-dimineață trebuie să te trezești devreme, Moss, să prinzi trenul de Dublin. El a vrut iar să plece, dar prinsese rădăcini acolo deja. Să-ți bagi pula-n Irlanda. Și-n demonii ei zâmbitori. În stâncile ei vorbărețe. Câmpurile ei bântuite. Memoria mării ei. Sălbăticia și dezbinarea ei. Melancolia ei obsedantă. Felul în care se închide în sine.

Capitolul cinci. MAMA PUMN ȘI CELE CINCI FIICE ALE EI

În portul Algeciras, octombrie 2018

Timpul trece într-un fel bizar aici. Sunt zile și nopți în care nu știi în pizda măsii unde ești sau când. Oamenii vin și pleacă. Chipurile lor eterne; buzele lor mișcându-se în tăcere prin cele șapte distrageri. În curând, din nou, vapoarele vor veni și vor pleca. Când ne deplasăm pe apă, inimile noastre tresaltă. Suntem niște mașinării al dracului de complicate. Acum, orele se topesc unele în altele în portul Algeciras. Pentru gangsterii irlandezi apuși, așteptarea îndelungată continuă.

Știi la ce mă gândesc, Maurice?

Zi-mi, Charlie.

La moarte, Moss.

Iar începe.

Așa dură o fi cum se zice?

Cum adică?
Nu o fi un fel de ușurare, când vine? Îngerul negru?... Ia taci acum... Ascultă... Bătaia ușoară a aripilor ei... O auzi?

Charles?

Ne-o fi mai bine dincolo, Maurice? Asta întreb. Cu toate nenorocirile care se-ntâmplă acum?

Nu mă aștept să fie un picnic, Charlie. După moarte.

Crezi că e sfârșitul?

Nu zic că e sfârșitul. Doar că nu mă aștept la un picnic.

Eu am o perspectivă destul de veselă despre momentul M. Să știi.

Ce vezi tu acolo, Charlie? La capătul drumului?

Nu văd o pajiște plină cu flori. Nu zic asta deloc. Nu văd niciun golf sub lumina lunii. Cu toate păsăruicile de pe vremuri, aliniate acolo, așteptându-te pe tine, una după alta, în floarea tinereții. Cu obrajii rozalii și ochișorii veseli. Nu văd asta absolut deloc. Dar ce îmi închipui eu, Maurice, este un fel de... liniște. Știi? Doar un fel de... liniște.

Minunat, zice Maurice Hearne. Odihnitor.

Când te gândești câte suportăm de-a lungul vieții? Ca zgomot?

O cacofonie, domnule Redmond.

Venim pe lume țipând din toți rărunchii, în urletele bietelor noastre mame.

Bietele noastre mame, cu paiele aproape smulse din saltele.

Și primul lucru pe care-l facem? Începem să urlăm și să țipăm, la rândul nostru. Deschidem plămânii și-i dăm bice. Le arătăm noi lor. Și cum plecăm? La capătul îndepărtat al vieții? Destul de des, la fel. Urlând până nu mai știm de noi!

Și între astea două, ce se întâmplă?

Zgomot, Maurice. Nimic altceva decât zgomot și consternare.

Cauți liniștea în viață, Charles. Și o găsești?

În groapă, da.

Sau în dragoste, poate.

Poate.

Io am iubit-o, Charlie.

Știu asta. Îmi pare foarte rău.

Mult timp. O cunoșteam, știi? Pe Cynthia. Știam cine-i.

Te întrebi unde-i acum?

Da, mă-ntreb. Nu cred că e la vreun picnic, Charlie.

Adică, dacă e doar...

Și mai mult.

Acolo, departe. Dacă e doar...

Zgomot?

*

Un feribot sosește de la Tanger. Strâmtoarea se animă din nou. Câțiva tineri răpciugoși traversează moleșiți terminalul. Poartă toată povara Africii pe umeri. Sunt urmăriți cu ochi neîncrezători de irlandezii ușor ferchezuiți, ușor decrepiți.

Dilly Hearne?

Dill, sau Dilly?

E o fată mică de statură.

O fată drăguță.

Dreaduri. Genul cu un câine de sfoară. Și cam fudulă așa, de felul ei.

Bărbații stau pe bancă, neliniștiți. De la înălțimea anilor lor, au un loc bun de observare. Sunt suficient de bătrâni să vadă departe în oricare direcție acum.

S-a complicat treaba, zice Maurice. Cu Dilly. Pe măsură ce-a crescut. Când a ajuns la paișpe-cinșpe ani? Freca menta pe-acasă cu o față de leproasă. Iar școala la care mergea? Asta chiar mă enerva, de fapt.

Surorile Veșnicei...

Sau ce pula mea erau! Îmi aduc aminte de o zi, Charles, când era mai rău, o zi în care chiar aveam alte lucruri pe cap. Da' mă deranja, știi? Ideea că biata Dill era la școala aia. Așa că am sunat-o pe directoare. I-am tras o săpuneală zdravănă. I-am zis ia ascultă aici, cucoană, bine? Nu zic că eu mă ocup de uniforme și-așa. Dar nu-ți dai seama cu ce avem de-a face aici? Ăștia sunt tineri foarte deschiși. Încă se formează. Sunt tinere de cinșpe ani. Și dumneata le pui să se fâțâie prin toată școala în uniformele alea vechi, oribile? Fuste și pulovere îngrozitoare, fără formă, până la genunchi, ca niște saci? Încerci să le faci pe fetele astea să se nege pe ele însele! Și-s fete frumoase! Știi ce-nseamnă asta? Că parcă poartă un hijab catolic, în pula mea!

I-ai zis-o, Maurice.

Nu zic că eram în poziția să fac pă deșteptu'. În momentul ăla, eram la un kilometru și ceva de coasta Clare, cu o încărcătură de juma' de tonă de hașiș marocan. Și cu groaza că-mi urlă Isus în cap. Și cu apa legănându-ne, și cu barca înclinându-se... Vai de capul meu... Balansându-ne și legănându-ne la peste un kilometru de Fanore... O dimineață de iarnă și nici urmă de Charlie Redmond, nici de hârbul ăla de camion al lui... Și mă gândesc, Maurice? Ești prea babalâc pentru glume d'astea... Mă gândeam, fata mea îi ce contează acum, ea ar trebui să fie... punctul meu de interes, știi?

Ai fost un tată fabulos, Maurice. După părerea mea.

Da' pe urmă ceața s-a cam risipit... Și erau două felinare... Arzând... Chiar acolo... În dimineața aia cenușie... Deasupra cheiului vechi, la Fanore... Și-acolo stătea el, Charlie Redmond, din Farranree... Ca un bărbat care n-o să te dezamăgească niciodată.

*

Crezi că se vede sfârșitul, Charlie?

Vapoarele vin și pleacă. Ar mai putea încă să apară.

Dar știi ce mă-ntreb io?

Mai bine nu, Moss.

Fetele drăguțe ajung în mormânt?

Am și. Cumva. În sinea noastră. Dacă n-ar mai răsufla.

Crezi că vrea să ne fraierească?

Are asta în sânge. Maică-sa era la fel. O escroacă în toată regula.

Și ce limbă avea Cynthia! Mai știi când m-am întors făr-un ochi? Din Tanger? Mi-a aruncat o privire, după câte suferisem, și mi-a zis că cine pula ta te crezi, Thom Yorke?

N-am auzit de el. Sau stai așa... nu era un băiat șchiop din Summerhill?

E flăcăul din Radiohead, Charlie.

Nu mi-au plăcut niciodată. Niște nenorociți plângăcioși. Și ce de bani fac pizdele alea? Ar trebui să scoată ukulelele.

El are ochiu' ăla leneș.

Ăștia fac bani căcălău. Și el se plânge ca o capră care și-a prins piciorul. Ar trebui să scoată bongosurile.

Crezi că m-a făcut mai arătos, Charlie? Mai deosebit? Ochiu' ăsta nenorocit?

Ți-a dat un aer aparte, Moss.

Vrei să zici că înainte nu aveam?

Erai cam șters când erai un tânăr domn, Maurice, ca s-o spun drept.

Poți să zici și-așa. Îmbătrânirea. Îți dă puțin ștaif. Într-un fel aparte.

Disperarea ne face așa. Pe noi, ăștia de-o anumită vârstă. Dar, de fapt, Moss? Cu toate vaietele noastre? Cu toată smiorcăiala asta, de parcă am fi blocați printre ăia de la Radiohead într-o marți ploioasă? Adevăru-i că suntem în floarea vârstei. Tu și cu mine? Suntem ora trei într-o după-amiază de vară.

Greu să mă bucur de asta, Charlie. Pe mine mă apasă vina. Încă.

Normal că da. Din cauză că aproape ai omorât fata.

Mi-e greu să vorbesc despre asta. Chiar și acum.

Știu, Maurice. Îmi pare rău.

*

De sub pietrele de lângă docul din Algeciras, se ridică aerul umed al amintirilor — este unul dintre locurile de pe pământ unde să te lași pradă emoțiilor.

Tata?

Charlie Redmond zâmbește, însă mohorât. Se uită spre ferestrele înalte. Clatină din cap a mirare.

Cred că tata era cel mai spălăcit om din Cork, zice el.

Și-asta spune o grămadă, să-mi bag pula, răspunde Maurice.

Ar fi trebuit să fie preot. N-ar fi trebuit deloc să se înmulțească. Ar fi scutit lumea de o grămadă de necazuri. El credea în Dumnezeu și-n destinele umile. Credea că asta-i Valea lacrimilor. Că noi doar suntem în trecere pe-aici.

Cred c-o nimerise, Charlie.

S-a pensionat într-o vineri. A făcut ditamai atacul cerebral marțea următoare. Șaizeci și cinci de ani. A fost îngropat în țărâna umedă. Un om care n-a-ntârziat la

muncă nici măcar o zi în toată viața lui.

Bătrânețea. Bietul tata n-a mai apucat-o.

Au fost vremuri grele pentru tine, Maurice. Cât aveai? Optșpe? Nouășpe ani?

S-a-ntâmplat după ce ne-am mutat în apartamentul nou. Pe College Road. Lângă St. Fin Barre's. Nu era-n apele lui. Stătea într-un șezlong în fața ușii și asculta discuri cu Hank Williams. Hank ăsta nu era niciodată semn bun. Era vară și la unșpe seara încă era lumină. El stătea în șezlong. Mama-i aducea afară cești cu ceai tare. Hank îi dădea înainte la pick-up. Mama se ghida după principiul că ceaiul tare-i singurul remediu pentru nervi. Tata nu mai avea serviciu deja. Nu mai era în portul Cork.

Când munca-i gata? zice Charlie. O lași mai moale.

A ieșit pe caz de boală. Nu voia să doarmă nici cât un purice. Era conectat la niște forțe ciudate, Charlie. Eu chiar cred asta, să mor io. Era ca un... mesager. Pentru transmisiuni atât de bizare, că-ți venea să-ți bagi pula. Mama defila până la el cu fățuca aia tristă și cu cana de ceai tare. Hank își îneca singurătatea în ea. Băutorii ieșeau din Abbey Tavern, de peste drum. Pe ei nu-i deranja. Toiul verii, lumină când bătea de unsprezece, iar mama era atentă la semnele toamnei. Nu ne dăm seama acum, zicea ea, dar în curând zilele o să fie mai scurte și-o să ne apese vremea mohorâtă. Bietul om, deprimat ca naiba de când scosese nasu-n lume, să fie obligat să asculte așa ceva? Da' el știa destul de bine că, fără ea, și-ar fi supt degetul într-o cameră încuiată.

Căsnicia, zice Charlie. Frumoasă și crudă.

Grijile pentru mine îi țineau la suprafață. Io am fost o binecuvântare. Grijile le dădeau un scop în viață. Maurice o s-ajungă la-nchisoare în Cork. Ce se face el, Noel? Poate se duce-n Anglia. N-ar fi mai bine acolo, Noelie? Altfel, ăștia-i pregătesc patul la răcoare, în Cork, Ciss. Tata. În șezlongul lui, la miezul nopții, Hank Williams Senior se văita de mama focului.

Și Maurice vede foarte clar, chiar și acum, noaptea de vară e senină, ultimii bețivi se împrăștie de la Abbey înspre case, tatăl lui este la ușă, pe șezlongul lui

dungat, dându-și sfârșitul, iar liliecii palpită în miez de noapte sub cornișele catedralei.

Cred că numa' de două ori în viețile noastre am avut discuții de suflet. Eu cu tata. Odată? Era prima iarnă pe College Road. Stăteam la televizor, într-o duminică după-amiază, la un meci de fotbal, Highbury, era decembrie.

Petice de zăpadă pe teren. Jucătorii, albaștri în luminile de iarnă. Duminică după-amiază-n apartamente — adierea mirosului de carne friptă și copii peste tot, țipând.

El se uită la mine, Charlie. Zice: ce-ai de gând să faci cu viața ta, Moss? Și mi-am dat seama atunci că-i pe ducă, mi-am dat seama că-i în drum spre casă. Nu prea știu, tata, am zis. S-ar putea totuși să mă duc în Anglia.

Juca Arsenal cu United. Țâfnoși și sprinteni. Tatăl lui s-a aplecat în față și și-a ridicat șosetele. S-au uitat la meci în liniște și au avut grijă să nu se privească unul pe altul.

Ai putea să pleci, Moss, a spus el. Nu zic că-n Anglia o să-ți fie ușor. Nu-i deloc ușor acolo. Ți-am povestit vreodată ce pasă proastă am avut eu în Wolverhampton? Chiar înainte s-o cunosc pe maică-ta. Wolverhampton era sumbru, Moss. Negrii mâncau conserve pentru câini. Am fost într-o pasă nasoală de tot atunci. Habar n-aveam pe unde să scot cămașa.

Lumina de-afară era înfrigurată și răutăcioasă la trei jumate. Vocea familiară a comentatorului alina după-amiaza ca un drog. Lumea se apropia amenințător din toate părțile, dar, printr-o mișcare simultană, se deschidea — era ca un fel de respirație —, iar Maurice Hearne avea nouăsprezece ani. Din senin, pe cerul Londrei, la Highbury, s-a produs un gol minune — un voleu zburător, un voleu *educat*, de la aproape treizeci de metri. Tatăl lui, fără să se gândească, s-a ridicat în picioare și a aplaudat. Maurice a zâmbit, dar mișcarea asta nu-i plăcea deloc. Tatăl lui s-a așezat la loc, făcând o grimasă. Maurice era deja atent la propria dispoziție și la schimbările ei și știa că asta, în sine, nu-i un semn bun. Zăngănitul absenței sufletești a unui frate e ceva ce nu prea putea fi exprimat în cuvinte. Din senin, din cerul iernatic al Londrei, tatăl lui a rostit ceva ce a pus degetul pe rană:

Tu nu semeni deloc cu-ai mei, Maurice. Semeni cu ai ei.

A recunoscut generozitatea și intenția de-al liniști, dar nu a picat în plasă.

Și-i mai bine așa, Moss.

Peste câteva săptămâni, Charlie? Nici nu trecuse bine Crăciunul și omul era din nou încuiat într-un salon.

Nasol, Maurice.

Cărămizi cenușii ca de fum. Relicvă a epocii victoriene. Casa de nebuni. Holul verde care fusese martorul a trei secole de durere și nefericire la fel de profunde. Maurice nu avea voie în salon. A fost dus într-o sală pentru vizitatori, care semăna cu o cameră de interogatoriu. Umiditatea și pereții coșcoviți; ura intensă față de Irlanda civilă. A așteptat și a fumat. După o vreme, un asistent solid l-a adus pe tatăl lui, care abia-și târa picioarele. Tatăl a plâns la vederea lui Maurice. Pe față îi rămăseseră tăieturi mici, unde îl bărbieriseră la pripeală.
Of, tata, termină, da?

S-a întins peste masă și a vrut să-și atingă tatăl pe braț — Doamne sfinte —, dar ceva l-a făcut să se oprească.

(Ceva? Pământul, aerul, cerul; biserica noastră, marea noastră, sângele nostru.)

Cine pula mea ți-a dat papucii ăștia?

Yeti, a zis tatăl lui.

Asistentul a adus o cană cu ceai și niște biscuiți cu cremă pentru tatăl lui. El i-a mâncat fără plăcere, repede, de parcă erau o pedeapsă, iar ceaiul l-a dat pe gât în câteva înghițituri mari, de fermier. Era țăran, cu niște țigle lipsă pe casă. Nu ar fi trebuit lăsat niciodată în apropierea unui oraș.

Diseară vine mama să te vadă, am zis io.

Pe perete era un ceas enorm, care dilata timpul fără regrete. Ar fi putut să-și întrebe tatăl cum fusese pentru el, dar ceva nu-i dădea voie. Nu a simțit deloc

teamă când s-a uitat în partea opusă a mesei la omul speriat de bombe. Tatăl lui auzise toată consternarea cerurilor și tot putea să sugă biscuiți.

Dormi bine, tată?

A, da, dorm.

Nu cred c-ai de ce să-ți faci vreodată griji pentru mine, tată. Știi asta, nu-i așa?

Tatăl lui nu a putut vorbi, dar a încuviințat din cap.

Io, unul, n-aș fi în stare să trec prin asta, a zis Maurice. Tu ești mai puternic.

A traversat iar holul, cu tatăl lui și cu asistentul. Traficul de după-amiază de pe hol. Bieții oameni distruși, în pijamalele lor pătate. Unii plângeau, alții chicoteau. Cu fundurile albe ca luna atârnându-le. Cu privirile marțiene. Cine îi bărbierea pe amărâții ăia tremura senzațional de tare.

Tatăl lui și-a tăiat venele în cadă la două zile după ce fusese externat. Soției i-a lăsat un bilet lipit de ușa dormitorului să nu intre. Să sune la numărul de urgență.

Și asta e, Charlie.

Mai întâi îți ia banii, pe urmă îți ia hainele.

*

Vapoarele stau la coadă în așteptare și acum mai sosește unul — sunt puști cu dreaduri, și rucsacuri rupte, și pielea arsă de soare, dar Dilly Hearne nu se află printre ei. După-amiaza se apropie de sfârșit în terminalul Algeciras. Cutremurându-se, Maurice Hearne își duce repede o mână spre partea de sus a spatelui și privirea îi este cuprinsă de frică:

Ai simțit vreodată o durere din aia ascuțită în plămânul stâng, domnule Redmond?

E vreuna din durerile alea sinistre pe care nu le-ai mai avut până acum, domnule Hearne?

Da, cam așa.

Ai răbdare, o să vă-mprieteniți la cataramă.

Maurice se apleacă spre prietenul lui și acum vorbește cu teamă și foarte încet:

Am cinșunu de ani, lasă-mă-n pula mea, Charlie.

Ai pus punctul pe „i“, Maurice. De-acum, ce-o fi o fi. Te-ai ales cu mai multe ca mine.

Asta așa-i.

Cazul meu e tragic.

Ei, lasă.

Charlie Redmond? Aș stoarce lacrimi și din ochi de sticlă. Adică, mama m-a făcut un băiețel cu ochii veseli. Angelic? M-ai fi putut pune într-o icoană. Mama a crezut că-l are pe mielul lui Dumnezeu în brațe. Și știi că dansam step, Maurice? Când eram copil?

Pe-asta n-am știut-o.

Am primit și medalii. Aș fi putut să mi le prind pe toate-n piept, dintr-un capăt în altul și jumate din spate. Pe obrăjorii mamei curgeau lacrimi de mândrie. Femeia aproape că leșina de mândrie. Până când a căzut de la balcon, în Rosscarbery, după trei sferturi de sticlă de gin. Înc-o experiență care m-a marcat. Da' marea mea problemă era energia.

Mie-mi spui, în pula mea?

Aveam prea multă energie. Trebuia să-și găsească supape. Și știi unde le-a găsit.

E complicat cu energia, Charlie. Pentru bărbați. Știi că nu mi-am mai făcut nici laba? Din cauză că mă-ngrijoram pentru energie.

Mai bine așa. Îți căzuse umărul de tot, Moss.

M-am lăsat de asta. Am încuiat-o și-am aruncat cheia. Am crezut că o să-mi redea esența cumva.

Și cum a mers?

Parcă eram otrăvit. Mă învârteam prin casă cu ochii cât cepele. Nicio femeie între șaptespe și șaptezeci de ani nu scăpa de privirile mele ordinare. Salivam ca un câine, Charlie.

La labă nu se renunță așa ușor, Maurice. Poate să fie o descărcare necesară pentru un domn la orice vârstă.

Ciudat că nu se vorbește despre ea la vârsta adultă. Și doar toți o facem.

Cu mare tragere de inimă. Da' de ce-i ciudat că nu vorbim? Ce te interesează? Să analizezi tehnica?

Am obiceiurile mele fixe la vârsta asta, Charlie. Ca s-o spun pe șleau.

Deci ai revenit?

O, da, Doamne, da.

Mama Pumn și cele cinci fiice ale ei.

Niciodată nu m-au dezamăgit.

*

Întunericul se lasă din nou — își târăște mantaua peste strâmtoare într-o revărsare lentă. Vor fi vapoare pe apă în noaptea asta, dar nu imediat.

La cafe-bar, în terminal, evantaiele scot vaiete, iar tonul lor are ceva sticlos sau sfărâmicios, și pe fundal se aude un murmur de voci marocane și spaniole.

Maurice și Charlie se așază pe scaunele înalte de bar și hotărăsc, consultându-se din priviri, să comande coniac.

Cum îi zice-n spaniolă, Charlie? La coniac?

Hennessy, zice Charlie.

Poate că ne mai energizează?

S-ar putea, Maurice.

Cere două Hennessy-uri. Momentul turnării băuturilor pare să scânteie și să strălucească, iar trecutul devine instabil. Se mișcă și se rearanjează acolo, departe.

În timp ce se răsucește ușor pe scaun, Maurice Hearne este transportat într-un moment din urmă cu aproape două decenii, un moment din viața lui de tulburări nefirești, un moment care aproape i-a adus fiicei lui sfârșitul.

Capitolul șase. O VRAJĂ

În zona Berehaven, în Sevilia, în Málaga și din nou în zona Berehaven, în decembrie 1999

Asta s-a întâmplat într-o perioadă obscură din viața ei. Avea patru ani. Era sfârșitul secolului și părea un moment atât de ciudat. Părea că toată lumea își ia rămas-bun. Iarna timpurie era rece și senină. Locuiau lângă Berehaven. Era frig și umezeală sus pe deal. El era într-o stare gravă. Agitat tot și cumva clarvăzător și voia să fută tot ce mișcă în jur.

*

De cele mai multe ori, stătea în camera de oaspeți. Treceau printr-o fază proastă. Dimineața, intra să se uite la Cynthia în timp ce dormea. Felul în care i se mișcau buzele. Visele ei trebuie să fi fost livide. Intra să se uite la Dilly cum dormea de-a curmezișul, iar când ea se întorcea, el îi vorbea, și erau chestii bizare — îi spunea că are elfi mici în păr. Stăteau pe fiecare șuviță din părul ei și erau ușori ca un fulg. Spunea o să te apere dacă mie mi se întâmplă ceva rău.

Era sigur că urmau vremuri grele.

*

Numiseră terasa cu nouă case *Ard na Croí*. Veghea de deasupra orașului, a portului rece. Nu au putut să vândă casele — ghinionul încă îi păștea. În afară de ei trei, terasa era pustie. Ei stăteau în ultima casă, cea cu numărul nouă, iar dimineața el își bea cafeaua din cana din Tanger și se uita spre movila aceea veche, care respira. Era sigur de asta. Era o iarnă intensă și strălucitoare, iar acolo, sus, nu era niciun copac, dar păsările apăreau chiar și în anotimpul rece, pe fundalul sterp și stâncos; un șir de sticleți colorați zburând peste cenușiu, ca niște bijuterii roșii și aurii, și era frumos, și el nu mai suporta. Scotea cuvinte pe buze și nu știa de unde veniseră. A început să vadă cerul ca pe un fel de membrană. Capul i se părea de

mărimea planetei. Cerul era doar o carcasă pentru creierul lui vibrant și era prea subțire. Putea să explodeze ca o stea.

*

Era neliniștit de câteva luni, de când începuse iarna. Apusuri isterice. Crize de gelozie. Dimineața, când răsărea soarele, lumina lui îi aducea o îndurare scurtă și, timp de jumătate de oră, aproape că devenea acceptabil. Noaptea, gemetele mării erau ca o insinuare și el era sigur că Cynthia se futea cu alții. Se lăsa în voia fiecărei viziuni demente pe care mintea lui bolnavă putea să i-o ofere. Își închipuia fiecare scenă desfășurându-se. Fiecare bărbat cu care vorbea ea figura acolo. A început să-i urmărească programul zilnic. Pleca de acasă, apoi se întorcea ca să o surprindă. Parca sus, pe drum, și spiona casa pe întuneric. Cu motorul oprit și cu biata lui inimă galopând. Nu mai dormise bine de când se mutaseră în casa aia. Noaptea, stătea întins și asculta vântul vorbind, ploaia. Și marea gemând.

*

Apusurile erau biblice. Dacă aveau o zi civilizată, se duceau cu mașina seara spre capătul peninsulei, priveau cerul umplându-se de sângele raiului și își luau la revedere de la zi, iar Dilly dădea din mânuță spre soarele care cobora și zicea

pa pa, pe curând, noroc

cu vocea ciudată de bătrână pe care și-o lua în ultima vreme, când soarele se scufunda în marea întunecată, iar plimbările acestea erau o mare ușurare, de fapt, pentru că iată-ne pe toți în siguranță, în adăpostul mașinii — unu, doi, trei — toți și, în siguranță în pizda mă-sii.

*

Zilele de iarnă erau strălucitoare și lente. Renunțaseră la majoritatea drogurilor. Orele, greoaie și apăsătoare, treceau ca niște mârțoage. El a futut o hipioată din Bantry, crezând că așa o să scape de furie; furia s-a intensificat. Seara, când o suna, maică-sa îl întreba cum merge și întrebarea ei conținea o insinuare de mamă. Nu prea ești în apele tale, Moss? El răspundea că e greu de zis.

*

În mașină, într-o dimineață de duminică, și-a tras-o cu o fată de la bar pe care o știa din Berehaven și a crezut că asta o să-i spele creierul. Nu i-a spălat niciun nenorocit de creier. În schimb, i-a venit în minte o imagine ciudată.

*

Era imaginea lui Gulliver țintuit la pământ, cu pielea întinsă și trasă într-o mie de direcții, prinsă în cuie, soția lui, copilul lui, mama lui, tatăl lui mort, holul verde, crimele și dependențele lui, dușmanii lui și, mai rău, prietenii lui, datornicii lui, nopțile lui pierdute, violența lui, gelozia lui, ura lui, poftele lui trupești ale dracu' de exagerate, dorințele lui, cele opt case goale ale lui, victimele lui, fricile lui de nenumit, bubuitul inimii lui în întuneric, și tot pericolul care se mișca prin noapte, și toate fantomele lui, și tot ce fantomele lui cereau de la ei, și locurile în care fusese în viața lui și la care tânjea iar, și marile bălți de tăcere în dealurile de oase de mai sus — ce trăiește în nenorocitele alea de dealuri? —, și singurătatea la care râvnea atât de tare, și pacea de care avea atâta nevoie, și dragostea de care avea nevoie, și era încă un bărbat tânăr, de fapt, era chiar foarte tânăr — dar, da, era țintuit la pământ, fir-ar a dracului de treabă.

Și, oh, Doamne, cât de tare își dorea să plece.

*

Vapoarele ieșeau în larg. Traulerele își mișcau rugina în soarele de iarnă. Portul își era întotdeauna propriul lacheu. El avea o stare ciudată, amestecată. S-a gândit să se arunce cu mașina în ocean.

Noaptea, alături de ea, dacă era primit în pat, acolo, în lumina difuză a lămpilor de pe terasă, care pătrundea prin fereastră, degetele lui urmăreau ușor semnul de pe țâța ei tatuată — numărul 13. Voia să-i provoace durere. Voia să-i dedice toată viața lui. Deschiseseră un pământ străvechi pe care ar fi trebuit să-l lase să doarmă.

A intrat în camera lui Dilly, a văzut-o dormind, transpirată în întunericul zorilor, și s-a gândit să-și ia rămas-bun — rămas-bun de la copilul lui — și la cum dracului ar fi asta.

*

Gelozia lui din iarna aia era o febră verde, dar uneori se risipea și el putea să-și trăiască propria viață, chiar dacă numai pentru câteva ore, respirând din vintre, se părea, propulsat în viață direct din vintre și menit pentru un singur scop. Cunoștea femei în Berehaven și în Bantry. Le ducea cadou cocaină și ulei de canabis negru. Le vorbea încet, nu spunea niciun banc și putea să le citească gândurile sexuale înainte să le vină lor pe buze. Era anotimpul poftei trupești deznădăjduite. Sămânța își spunea să se împrăștie, să se răspândească, și repede. De asemenea, sămânța aducea vestea morții, ba chiar a unei morți apropiate.

*

Sigur că voia să fie prins cu jocurile lui și ars de viu pentru ele, iar cenușa să-i fie răspândită în cele patru vânturi, în mare.

La fel, dacă ea se futea cu altcineva, mai bine să fută și el pe oricine era pe-aproape, mai bine să fută orice s-a ridicat din patru labe, să fută orice are plămâni, cogniție, degete opozabile.

Asta era logica de atunci.

*

Și totuși, a venit o noapte în care el și Cynthia s-au cruțat, când au fost din nou ei înșiși, când s-au întors în pielea lor, când au putut să stea în liniște, singuri unul cu altul, timp de trei ore grandioase, și să se uite fix în flăcări. Apoi, calm și înverșunat, s-au futut pe covorașul aruncat pe podea.

Iar iarna era rece și senină.

Dacă măcar ai putea să dormi, a zis ea, s-ar putea să dispară.

Secolul stingea formele ultimelor sale zile scurte și frumoase.

Și, într-o tristețe profundă, s-au așezat pe covoraș, pe podea, și afară, în noapte, movila neagră își trimitea oftaturile în aer, iar ei au vorbit o vreme despre banii

rămași și despre toți banii pierduți, și a fost o alinare ciudată.

Dar, pe boarea tristeții, în cameră a pătruns un fior acru, iar ea s-a întors spre el, în timp ce beau un Rioja alb ce se încălzise în pahar, și i-a zis că, de fapt, simte mirosul pe el.

Simt mirosul pe fața ta împuțită, a zis ea.

*

Adică mă iei de proastă, Maurice? Crezi că-s așa de bătută-n cap că nu simt mirosul pe tine? N-ar trebui să-l simt când îl aduci acasă, la mine? După ce-ai fost cu știu eu ce curvă? Deci cine-a fost azi? Pe cine-ai futut azi? Zi-mi că nu-i curvișteinea aia cu ochi de pește, de la Haven Bar?

Ah, Cynthia, a zis el, ascultă-mă.

Cu curu' ăla aschilopatic! Și știi ce-o să se întâmple? O s-aduci toate bolile curului în casa asta! Pen'că aia se fute cu oricine coboară de pe vapor! O să-ți pice dracului, Maurice! Și poate-i mai bine așa! Da' pe urmă vii aici? Cu ochii ăia ai tăi de căprioară? Vii aici? Cu unde-ai-fost, Cynthia? Pentru că creierul ăla bolnav al tău nu poate să suporte că ești cu cineva pe care și altcineva ar vrea s-o fută și mi-ai mâncat pizda asta de viață! Mi-ai mâncat-o! Am fost lăsată să zac acolo, fără să știu dacă ești viu sau mort! La mama dracului în Tanger! La mama dracului în Málaga! Am fost lăsată acolo, în pizda mă-sii, Maurice!

*

El a rămas până când nu a mai putut suporta și apoi a mai stat încă puțin, pe urmă a plecat. Era miezul nopții. A plecat într-un moment în care avea inima împietrită și a făcut-o fără să se gândească, de fapt. Pur și simplu s-a urcat în mașină și a condus până când a ieșit de pe drum și s-a urcat la cer. Nu-și luase rămas-bun.

*

Când s-a dezmeticit din nou, era singur, în Sevilia albă.

Era noapte, iarnă.

A stat așezat o vreme la picioarele unui monument din piață. Imaginea în piatră a unui copoi bătrân deasupra lui. Un grup de copii japonezi forfoteau și zâmbeau. Un flașnetar țipa o baladă de iubire sumbră, rătăcitoare. Maurice și-a pocnit degetele, nu pe ritmul cântecului, ci ca să se convingă de viață.

A traversat piața și a trecut de un telefon cu fise, apoi de încă unul. Dacă suna și îi auzea vocea sau dacă auzea vocea fiicei lui, nu avea de ales, trebuia să se întoarcă și nu putea să facă asta.

S-a dus la pensiunea lui. Curtea interioară foșnea de ferigi. S-a întins tremurând într-o cameră departe de ea. Era frig ca pe lună. Era atât de frig, că își simțea sângele curgând. Probabil arătase ca un om pe moarte când intrase, pentru că proprietara pensiunii, fără să-i ceară el, a ciocănit la ușă și i-a dat o portocală dolofană și patru pastile de paracetamol. I-a zis că speră să se simtă mai bine în curând. Era o portocală perfectă, cum nu mai văzuse niciodată. Strălucea ca dragostea nouă. El avea niște dureri atât de mari, că abia putea să bea.

A petrecut nopți triste în Spania. A terminat sticla din fața lui. S-a întins sub așternutul subțire de pe un pat de o persoană, tare ca oasele. Pe noptieră era un ghid, așa că o vreme a citit ca să-și distragă atenția și, zgribulit în nefericirea lui, a dat paginile cu degete nervoase și a citit că, în anul 1031, un bărbat pe nume Abu al-Quasim a declarat independența Seviliei față de Califatul Cordoba și astfel a devenit Regele Seviliei și a fost intitulat Abbad Întâiul.

Cuvintele i-au rămas în minte și s-au format din nou pe buzele lui Maurice, cum stătea întins în camera înghețată —

Regele Seviliei, Regele Seviliei

— și chiar și când a lăsat cartea jos și a închis lumina, cuvintele au continuat să i se rostogolească în minte —

Regele Seviliei, Regele Seviliei

— și, de fapt, au format un fel de ritm —

Regele Seviliei, Regele Seviliei

— un ritm care era cumva languros și liniștitor. Noua lui realitate avea totuși șanse să reziste.

*

Putea să scoată din sine toate cârligele sentimentelor? Cârligele care se prind de părțile cele mai moi. O creatură mică, din ținuturile păduroase, răsturnată pentru a lăsa la vedere abdomenul alb și moale — așa era Maurice Hearne în noaptea de iarnă. Trebuie să-mi opresc creierul ăsta odată, futu-i —

Regele Seviliei, Regele Seviliei

— trebuie să-mi opresc creierul ăsta odată și să încerc să uit că mi-am părăsit familia.

*

Toate drogurile au gen. Cocaina este de gen masculin. Heroina este fată. Ei se culcaseră împreună cu fata. Singur în pensiunea rece, s-a gândit în liniște la Cynthia și la timpul petrecut împreună. Și-a repetat toate vremurile lor de demult. Când au locuit mai întâi în apartamentul de la St. Luke's Cross — înainte de Dilly chiar —, apartamentul care dădea spre Summerhill, spre gara Kent și macazuri, dincolo de râu și de docurile de după el. Stăteau noaptea pe canapea, fumau iarbă și uneori luau puțină heroină, în timp ce priveau de sus luminile orașului și își ascultau discurile. Aroma înțepătoare a heroinei care ardea deasupra foliei persista și după sex. El scuipa sâmburele unei măsline verzi spre coapsa ei goală. Ea ținea în sine lucruri nespuse — sedimente viclene — și secretele ei au fost cele care l-au robit. Se înțelegeau telepatic. Își vorbeau sumbru în pat. Se amenințau unul pe altul cu violență și se mușcau. Erau împreună cele mai multe zile și nopți. În timp ce vegheau din fortăreața lor de la St. Luke's, iarna se furișa să sufoce orașul cu griuri și cețuri dense, iar orașul cădea într-o somnolență narcotică. Era emoționant să-i privești luminile arzând prin ceața râului, în amurg.

*

Era prea frig să rămână întins acolo. S-a ridicat și a ieșit în noapte pe străzi. A mers pe jos prin cotiturile orașului evreiesc sub o lună iatagan și a găsit singurul bar mereu deschis noaptea. S-a așezat la tejgheaua de faianță și a comandat un rom alb. Barmanul l-a servit de parcă fusese deranjat dintr-un coșmar. Mai era acolo un cârd de muncitori matinali, care se pregăteau pentru ziua ce îi aștepta — câțiva polițiști, după câte se părea, și niște poștași îndesați, cu picioare scurte, care beau cafea cu lapte condensat și coniac. Maurice și-a înmuiat buzele în rom și și-a amintit gustul acid al trădării. Dar mâna lui trebuia să dea mai departe paginile nopții.

Pe tejghea era un telefon cu plată. Știa numărul pe de rost și știa că la cinci și jumătate dimineața ea va răspunde, pentru că, în dealurile de deasupra orașului Málaga, Karima a lui dormea ca vulpea. Ea a râs imediat de chinul din vocea lui.

Of, Maurice, a zis ea, ce-ai mai făcut de data asta, ai omorât pe careva?

A zis că trebuie să le trimită o scrisoare. Să nu sune, să scrie. El și-a mai comandat un rom. Viața îi era aranjată undeva, dincolo de el. Acolo, aproape.

*

Cynthia, a scris el, îmi pare rău că s-a ajuns aici. Nu simt că pot să fiu sănătos acum pentru tine sau pentru Dilly. Nu mi-e bine. N-aș face decât să otrăvesc casa. Dar mă descurc aici și sunt în siguranță. O să dau de veste în curând. Nu s-a întâmplat nimic. Doar că toate astea m-au afectat. Trebuie să fiu singur o vreme. Vreau să vă sărut tare pe amândouă. Dar mi-e foarte rușine. Am făcut o grămadă de greșeli.

*

Era unul dintre acele vechi baruri andaluze care nu se mai închiseseră de ani de zile. La orele mici din zi, muzica suna sumbru. Barmanul se uita cu ochi grei peste paginile de fotbal. Arăta ca după o tură lungă. O camionetă a trecut peste caldarâm, hurducăind. Ce știe un copil de patru ani? Cât de curând l-ar putea uita?

Karima a zis că ar trebui să se ducă să stea cu ea, că ar putea să se odihnească și să se întremeze. Adevărurile ridicole despre viața lui au trecut pe lângă el, pe

tejgheaua placată cu faianță a barului, rânjind ca niște trubaduri și tachinându-l. Istoricul de nebuni din familia lui se întindea pe secole întregi. Nebuni care în toți acești ani i s-au strecurat pe sub piele noaptea și au tremurat acolo. Care au fost găsiți cuprinși de frisoane în colțurile unor câmpuri irlandeze ude. Care au fost găsiți târându-se pe stânci și în peșteri subacvatice. Găsiți pe paturi de spital, în baruri și în adâncul pădurii.

Dimineața a sosit alene.

*

A trecut o săptămână. S-a dus să se plimbe puțin pe dealurile de deasupra orașului Málaga. Un avion de la baza militară a urlat, pregătit să despice cerul. Un hotel mort era legat cu lanțuri, ferestrele sale, astupate. Cadavrul unui câine putrezit până la oasele sărate. Departe, dedesubt, marea albastră tremura și se spărgea. În timp ce mergea, buzele lui alcătuiau cuvinte — a vorbit din nou cu Dilly și cu Cynthia ca un nebun, implorând.

În esență: nu v-ar fi mai bine fără mine?

Karima aștepta în capătul de jos al drumului, în mașinuța ei japoneză albastră. Conducea de-ți zbura dracului părul din cap, de fiecare dată. I-a zâmbit: gura ei strâmbă, ochii ei frumoși. Înțeapă-mă între degetele de la picioare și spune-mi că mă iubești.

În schimb, s-au dus într-un bar dintr-un sat de munte. Au ciugulit dintr-o *ración de tortilla* și au băut *cortados* și Jameson. Un televizor mergea fără sonor sus în colț. Barmanul a schimbat canalul pe o emisiune despre misticism. Cucoana mistică se uita fix în camera de luat vederi, cu o expresie sumbră. Ia să vezi acum, s-a gândit Maurice Hearne. Era o emisiune provincială, cu buget redus — cineva care părea sora femeii mistice a trecut prin spatele ei cu sacoșe de la Lidl în timpul rostirii profeției. În partea de jos a ecranului a apărut un număr de telefon pentru consultații private. Maurice a luat un pix din colț și l-a notat. Karima a râs. Barmanul a dat televizorul mai tare.

*

În noaptea aia, a sunat la numărul de telefon al femeii mistice. A zis că nu vorbește limba, dar i s-a răspuns că nu este nicio problemă. A introdus detaliile cardului. A fost transferat la ea. Într-o engleză lentă, atentă, ea i-a spus că aude necazurile în vocea lui. Aveau culoarea galbenă. Era anxietate. El i-a zis că, da, era într-o stare proastă. Nu mai spune, a zis ea. El i-a explicat că a făcut ceva îngrozitor și cel mai rău e că poate procedase corect. A zis că se simte împins într-o anumită direcție de o putere mai mare. A spus că senzația nu este mereu groaznică. Ea a spus că s-ar putea să fie Dumnezeu sau ar putea fi dușmanul lui sau poate era *encantamiento* — nu știa cuvântul în engleză, dar el l-a ghicit, o vrajă. Ea a zis că ar putea fi o vrajă albă sau una neagră. S-ar putea să nu ghicească niciodată. L-a pus să tacă preț de câteva momente, timp în care doar să respire la telefon și să încerce să-și încetinească respirația. În felul acesta, el a dat glas golului din sine. După câteva momente, femeia mistică a zis:

Care e primul cuvânt care-ți vine în minte?

„Ummera“, a răspuns el.

*

Karima locuia într-o întindere de pini marini în munții de sub care se vedeau orașul și marea. Deasupra lor era o cucuvea ciudată, care jelea noaptea în pini. Luminile orașului ardeau rece acolo jos. Karima și-a întins trupul osos în cadă, iar Maurice a injectat-o între degete. Palma lui s-a oprit pe coapsa ei subțire, brună, când s-a îndoit, în timp ce ea călătorea, cu ochii căprui-închis, cu gura strâmbă relaxându-se.

Te iubesc, a zis el.

Hai, las-o moartă, a răspuns ea.

El a mângâiat-o pe coapsă, ea a deschis pe jumătate un ochi și a scos un sunet ironic, nepăsător, râsul ei aproape având puterea de a-l face să-și ia mâna. Puteau să se înțeleagă fără vorbe.

Din ce pula mea sunt eu făcut, Karima?

Din același lucru, a sugerat ea, din care e făcut oricare dintre noi, din toate cuvintele pe care le-am șoptit noaptea și din toate promisiunile încălcate.

Din nou, un avion al armatei a despicat cerul.

Pinii marini s-au strâns, au fremătat, s-au scuturat; cucuveaua a țipat și mai tare, de revoltă.

Dedesubt, luminile orașului au început brusc să plutească.

Mai era o săptămână până la Crăciun. A ajutat-o pe Karima să se usuce și s-au întins împreună pe canapea, lângă fereastra joasă ce dădea spre oraș, iar după o vreme, ea a putut din nou să vorbească. I-a zis să uite de vapoarele cu droguri. Banii n-aveau să mai vină mult timp din vapoarele cu droguri.

*

Când îmi pun mâna aici, a zis el, ai o ușoară... I-aș zice o tresărire în ochi. O mică... surpriză?

Nu e nicio surpriză, a zis ea. Am fost atinsă acolo încă de când aveam nouă ani.

Ah, Doamne, Karima. Trimite-mă cu gândul la chestii sumbre, futu-i, de ce nu?

Nu sumbre, a zis ea. Asta-i viața.

Și-a aprins o țigară. I-a suflat fumul în față. A aplecat buza paharului spre buza lui și au băut o tărie albă.

La ce te gândești? a întrebat el. Când te ating acolo?

La dulciuri, a răspuns ea.

Știi cum să mă distrugi, a zis el. Întotdeauna. Mai ții minte când ne-am cunoscut? Eram așa un puști.

Și acum ești un puști.

Pot să ți-o ling, Karima?

N-o să simt nimic.

Nici laie, nici bălaie. Sau aruncatul mănușii.

Ce mănușă?

E ce tocmai ai făcut tu, un fel de provocare.

Am putea să trăim în Cádiz o vreme, a spus ea.

De ce Cádiz?

Dacă rămân aici, o să fiu împușcată, sau mai rău, a spus ea.

Și cucuveaua cea ciudată a mai scos un țipăt sălbatic.

*

Când s-a trezit el, era încă întuneric și vântul bătea jos printre pinii marini. Avea o durere cruntă de cap. A băut o jumătate de pahar de bere cu niște pastile. S-a uitat să vadă ce face Karima, care stătea întinsă pe pat cu fața în sus și se simțea foarte rău în somnul ei. S-a dus la ea fără să scoată un sunet, s-a aplecat și i-a atins fruntea cu buzele, apoi a spus rămas-bun și că poate o să se întoarcă în curând.

Pe urmă i-a furat mașina și a coborât opt kilometri pe munte până în oraș, pe întuneric, fiindcă nu a dibuit să aprindă nenorocitele de faruri, iar la prima rază a soarelui rece de iarnă s-a așezat pe plajă în Malagueta și a știut că vraja lui e una neagră.

Ghinion, ghinion.

*

A luat avionul înapoi spre Cork. A închiriat o mașină. A luat-o pe drumul spre Macroom. Era cea mai scurtă zi din an. Totul tânjea după un final grandios. Totul voia să dispară. Când a ajuns în fața pădurii Ummera, cerul se umplea de

începutul nopții, iar copacii erau adunați strâns pe fundalul lui, pentru a forma un edificiu întunecat.

Lumea ajunsese într-un punct extrem și de acolo începea alunecarea lungă și înceată către o lumină nouă, un timp nou, iar asta era ceva ce el nu putea să îndure.

A parcat, a coborât din mașină și a simțit răul din aerul rece și umed. A ascultat fantomele pădurii. Și-a adaptat fața la vremea irlandeză. Nu era ceva ce trebuia subestimat. Și-a mijit ochii în fața vântului. Și-a strâmbat gura în fața ploii. Luați gesturile astea și repetați-le, înmulțiți-le cu cele zece mii de ori de pe parcursul unei vieți, cu mai multe generații, cu mai multe epoci și ere și veți vedea cum efectul sapă în piele, intră în sufletul rasial, îi pregătește sfidarea lumii și o oferă —

Regele Seviliei, Regele Seviliei

— forma cuvintele pe buze ca să caute calmul, dar refrenul se pierdea în vântul biciuitor, în asalturile ploii.

A pătruns în întunecimea densă din Pădurea Ummera și în codrul bătrân, în timp ce noaptea cea mai lungă cobora ca o pasăre uriașă, posomorâtă, ce se cuibărește la somn.

A ajuns la un fel de punct central, unde s-a așezat pe pământul rece și ud și le-a cerut iertare morților, apoi îngăduința să li se alăture.

*

Dar a fost deturnat de o forță din afara lui. Îndrumat de lumina stelelor, s-a întors la mașină și a condus pe drumurile înguste înspre vest, prin ținutul adormit, către Beara.

A băut Powers dintr-o sticlă îndesată între coapse și a încetinit la curbele pe care le recunoștea din mers.

Când se târa prin orașul Berehaven, ca adus de diavol, era deja trecut de cinci dimineața.

A stat lângă luminile reci ale portului o vreme și a terminat whisky-ul, apoi a lăsat spătarul scaunului pe spate și a încercat să alunge nevoia prin somn, dar nu a reușit — eșuase.

A condus spre *Ard na Croí*. A parcat pe drumul de deasupra. A parcurs pe jos semicercul terasei și a privit bătrâna movilă respirând.

A intrat în casă fără măcar un scârțâit al cheii. A urcat scările. Le-a ascultat cu atenție respirațiile. Pe palierul de la etaj, și-a încetinit răsuflarea până când aerul s-a liniștit în jurul lui. Ochii i s-au obișnuit cu bezna. Nu i-a scăpat nici cel mai mic gest.

A intrat în dormitorul Cynthiei și a văzut că nu e singură — lângă ea, se afla silueta lungă, subțire ca un țâr, a lui Charlie Redmond.

Of, iar, a zis el, dar încet, iar ei nu s-au trezit.

Pe Dilly a găsit-o învelită bine, dormind. S-a aplecat și i-a șoptit. Ea s-a mișcat în somn și a vorbit. El a ridicat-o din pat și a dus-o în brațe în jos, pe scări, apoi afară din casă. Au plecat la fel de încet pe cât intrase el și, trezindu-se cu brațele pe după gâtul lui, ea i s-a ghemuit la piept de frig.

Dilly, a zis el.

*

A plecat cu copilul prin orașul adormit. Mișcarea mașinii a făcut-o rapid să închidă ochii la loc. El a condus până la Cametringane și s-a oprit lângă cala de halaj. Ea s-a întins, trezindu-se, a tremurat și a zis Tati? Unde suntem, tata? Unde mergem?

Mergem acasă, Dill.

Noaptea cea lungă s-a coborât de-a lungul ultimelor noduri din coloana sa — noaptea șopârlă —, și dacă pornesc mașina, și dacă o las, pur și simplu, să alunece, atunci toate astea se vor termina repede.

Așa facem, Dill?

Ce, tata?

A stat în mașină lângă cala de halaj, a pipăit rigiditatea frânei de mână, mânerul său tensionat, și a răsucit cheia ca să blocheze toate portierele.

Știi că te iubesc, Dilly?

Putem să mergem acasă? a zis ea. Mi-e frig.

Când ea a început să plângă, el a ieșit din sine — într-o mișcare rapidă, bruscă și violentă, de parcă ar fi fost săltat în sus — și s-a văzut parcat acolo, cu copila, pe marginea sfârșitului lor, nu departe de orașul Berehaven, într-o dimineață din toiul iernii, și a văzut vraja ca o aură neagră în jurul lui.

Dar a respirat adânc, apoi a mai făcut asta o dată și a simțit viața trecând prin el —

inspiră, expiră.

Ea s-a întins să-l ia de mână și atingerea ei era umedă. El i-a lins lacrimile de pe față ca un câine. Acum, o lumină nouă a pătruns în interiorul mașinii...

De dincolo de umbra lungă a insulei Bere, marginea soarelui s-a ridicat, în sfârșit, și fața lui Dilly a fost luminată de razele blânde, iar ea le-a întâmpinat cu vocea ei ciudată, îmbătrânită —

O, salut, bună, cemaifaceți, a zis ea.

Capitolul șapte. CHINURILE LOR

În portul Algeciras, octombrie 2018

Maurice Hearne stă singur în cafe-barul din terminalul de feriboturi. Rotește în pahar restul celui de-al treilea coniac. Supraviețuiești cum poți. Etapele în care lucrează alcoolul îi sunt familiare: încălzirea ușoară, susținerea calmă și acum alunecarea lentă în remușcare. Se așterne o oră melancolică. Tulburătoare pentru un gentleman cu o istorie așa de colorată. Dar, chiar dacă nu mai are nimic altceva, regretele i-au rămas și nu sunt fără valoare pentru autoportretul martirului, făcut în minte. Am cincizeci și unu de ani, se gândește el, și încă-s măcar pe jumate îndrăgostit de mine. Până la urmă, tre' să recunosc că e o reușită dată dracului.

Se răsucește pe scaunul de bar, curios. Își lasă ochiul cel bun să rătăcească — trece locul în revistă. Spania din nou — carisma ei veche, ponosită. Te trezești iar și e Spania iar. Încă o pauză prelungită în traficul vapoarelor. S-ar putea să fie din nou probleme pe partea Tangerului. Charlie Redmond petrece o jumătate de oră frenetică și parcurge terminalul în cruce — energie masculină în exces. Maurice simte cumva că Dilly e în apropiere; știe în sinea lui că e aproape; o simte în stomac.

Iar acum, de la înălțimea anilor lui, peste el coboară o slăbiciune groaznică; Cynthia, preț de o clipă, îl străbate din cap până în picioare. Nu e o întâmplare răzleață. El nu va uita niciodată iubirea pe care au împărtășit-o sau greața pe care i-a lăsat-o absența ei.

Ura nu e răspunsul la dragoste; moartea e răspunsul.

*

Zi și noapte, un motiv de amuzament pentru el însuși — și așa și trebuie, la cât de încordat este —, Charlie Redmond se apropie cu pași relaxați, șchiopătând, de

ferestruica marcată INFORMACIÓN. Se apleacă pe pervazul înclinat. Cu postura unui actor de comedie, așteaptă momentul potrivit. Atunci se adresează, cu politețe, către *informaciónista* — același flăcău cu fața acră.

Cum mai merge acolo, înăuntru? întreabă Charlie.

Nu primește niciun răspuns.

Ești un băiat bun, zice el. Ai o fățucă simpatică și muncești din greu. În fine. Dacă tot sunt aici. Caut trei... *información*. *Numero uno*. Omu' ăsta de aici, Charlie Redmond, din Farranree, orașul Cork, din Statul Liber al Irlandei, ți se pare că are un aer trist, așa-i?

Se oprește cu mare interes, înclină capul, de parcă ar asculta răspunsul funcționarului, care nu este binevoitor.

De acord, băiete, zice el.

Se întoarce spre terminal și, fără să privească pe cineva anume, i se adresează cu brațele larg întinse, cu palmele deschise în sus.

Așa zice el. Io ce-am în gușă, și-n căpușă. Da' omu' ăsta? Charles Redmond? Un bătrân cu inimă albastră. Și-i de mirare? După ce-au văzut bieții lui ochi? Noaptea în care am tăiat o beregată în Dillons Cross? Flăcăul ăla încerca să-și mănânce cina cu pui. Piureu' ăla de mazăre a sărit cât colo. Dar toate astea au fost demult, cine le mai ține minte? Acum am mai multe pe cap. Sigur că găoaza mea nu mai e cum trebuie de când cu Málaga. Cu caracatița aia care se uita la mine din farfurie? Și caracatița n-a fost cea mai rea chestie din Málaga. Nici pe departe. Aveam nevoie să fim îndrumați într-o direcție. Și am fost, să-mi bag pula. În fine. Dacă tot sunt aici?

Se întoarce iar către ferestruică, se sprijină pe ea, afișează rânjetul criminal. Dă volumul la maximum:

Información! Numero dos! Omu' ăsta de-aici, Charlie Redmond, din Farranree, în orașul Cork, ți se pare că are un aer răutăcios, așa-i?

Ascultă cu atenție, cu chipul cald și deschis în fața ferestruicii, de parcă *informaciónista* dă din nou un răspuns detaliat, ceea ce nu e cazul. Încet, Charlie clatină din cap și se întoarce iar spre terminal.

Un sălbatic în toată regula, zice el. După câte povestește omul ăsta. Și nu-i de mirare, la câte drumuri am bătătorit la viața mea? O, ciudate drumuri, ciudate drumuri. Să știți de la mine. Nu vreți să-l vedeți pe Charlie Redmond venind, la o anumită oră din noapte, pe lângă terenurile din nord, cu ochii vineți. Zic de vremea aia. Adică acum îs o pisicuță. Îs slab ca un pisoi, de fapt, da' pe vremea aia? Charlie la ușă, cu câinele lângă el? O-o! Mai ales dacă era vreo datorie la mijloc. 'Tu-ți morții mă-tii, vrei să vorbești cu câinele despre asta? Și știi? Câinii? Am avut niște câini puternici la viața mea. Era unu', Piticu', un copoi nemaipomenit, îmi lingea foițele și eu îmi rulam un cui și simțea o mașină de poliție de la un kilometru. Aproximativ. Scotea un urlet special pentru asta.

Terminalul de feriboturi din portul Algeciras nu este în niciun caz intimidat de spectacolul lui Charlie Redmond, care se adresează aerului său bântuit — tratăm astfel de lucruri cu calm.

Adică, omul ăsta de-aicea, la care vă uitați, cele mai fericite relații le-a avut, din multe puncte de vedere, cu câinii. Deseori.

Își întoarce atenția către ferestruică.

Și, în sfârșit, zice el. *Numero tres*. Cea pe care am așteptat-o cu toții. Trei întrebări, atâta primești și n-am de gând să stau la discuții. Nu poți să învingi mașinăria. Deci, în sfârșit... Omu' ăsta de aici, Charlie Redmond, din orașul Cork, Irlanda, pe baza a ceea ce vezi acum, chiar aici, în fața ta, prin ochișorii ăia ocupați de labagiu, amărâtu' ăsta de Charlie are aerul cuiva care a cunoscut dragostea la viața lui?

Ascultă atent răspunsul care nu i se dă.

Bine, zice el, apoi se întoarce să se așeze pe bancă.

M-ai ghicit, zice el. Vezi prin mine foarte clar. Natura nefericirii lui Charlie Red... Am cunoscut dragostea, dar am pierdut-o.

*

Clădirea e străbătută de un freamăt de energie anticipator — pare că urmează să sosească sau să plece un vapor. Maurice Hearne își urnește neliniștea de la barul de jos până în zona de așteptare. Vine o vreme când, pur și simplu, trebuie să trăiești printre fantome. Continui conversația. Altfel, orizontul vast al viitorului se deschide ca nimic altceva decât o pustietate imensă.

Gândește-te la vremurile alea bune, să-mi bag pula, Moss, își zice el.

Primele șase luni pe heroină cu Cynthia au fost cele mai frumoase din viața lui. Dragoste și opiacee — nu există ceva mai bun în sfera umană. Ca niște tineri zei ieșeau din casă. Într-o noapte, coborau pe Wellington Road de la St. Luke's. O noapte de vineri, prin ploaie. Cea mai bună noapte care a existat vreodată pe pământ.

A fost cam sălbatic, Cynthia, nu-i așa? Totul a fost cam prea sălbatic, futu-i, pe bune.

Se duce la banca din stânga ferestruicii marcate INFORMACIÓN și se așază lângă Charlie Redmond. Cel mai vechi prieten al lui; vechiul lui rival.

*

Ce e chestia aia pe care-o au acum, Maurice? Cum îi zice?

Ce anume, Charlie?

Hidro-cum îi zice, Moss?

Ponică, Charlie. Te gândești la hidroponică?

Hidro-pana mea, Maurice. Știi ce-nseamnă asta? Înseamnă sfârșitul pentru ăștia ca tine și ca mine.

A, ascultă. Noi suntem antichități. Nenorociții ăștia mici le cultivă acum în dormitor. Cum? La lumină artificială. Drogurile pe care le cultivă în vestul Irlandei acum nu le-ai lua din Munții Rif.

Sau le cumpără de pe internet, în pula mea.

E foarte trist să vezi așa ceva, Charles.

Nu-i bine, Maurice.

E sfârșitul unui întreg stil de viață.

Ăștia ca tine și ca mine nu mai au ce căuta aici, Moss.

Se întorc să se uite unul la celălalt, ușor — aerul este încărcat de amintiri.

Am trecut prin multe, prietene.

De unde să-ncepem, Charlie?

Nopțile din Berehaven, când ne dădeau la gioale pe drum?

Nopțile pe mare?

Noaptea de la Iuda Iscarioteanul?

Ah, nu vorbi de asta, te rog.

Ne-am și distrat, Moss.

Da, așa-i.

Am avut momente când norocul a fost de partea noastră. Împreună, abia dacă aveam după ce bea apă, da' ne trezeam în Casablanca. Ne trezeam în Puerto Banús. Mâncam de crăpam în Marbella. O vreme afacerea a fost înfloritoare.

Știi de ce, Charlie? Pentru că, dacă irlandezii-s martiri când vine vorba de băutură, îs și mai răi cu drogurile, odată ce dau de gustul lor, fiindcă ușurează anxietatea, iar noi suntem un popor tare anxios.

Și de ce n-am fi, Moss? Adică, Isuse din grădină, după toate prin câte-am trecut? Ne-am târât pe stânca aia umedă, chinuită, pe marginea Atlanticului

negru luni și ani nesfârșiți, cu fețele lungi, căscate, țipând după lumină, cu fălcile mișcându-se ca la comandă și cu găoazele noastre mici și palide, atârnânde?

Fără droguri n-am fi făcut față, Charles.

*

Un feribot sosește din portul Tanger. Mulțimea de pasageri obosiți se împrăștie prin terminal. E ca și cum ar fi trecut printr-un chin. Scurta traversare până la Algeciras poate să declanșeze o muzică ciudată în minte — necazurile au mai trecut pe aici, iar călătoriile vechi încă reverberează.

Bărbații privesc în timp ce se formează o nouă mulțime — feribotul ar putea să plece mai târziu.

Dilly Hearne intră în terminal și acum se află în mulțime.

Are părul tuns pixie și decolorat, mai lung în creștet și scurt în lateral. Poartă ochelari de soare Polaroid vintage, pantaloni bărbătești dungați, cu talie înaltă, și un hanorac alb Veja, cu fermoar. După ea, trage un troler. Se mișcă într-o aură de pace — la douăzeci și trei de ani, este deja maiestuoasă.

Îi vede pe cei doi bărbați pe banca de lângă ferestruica cu INFORMACIÓN, felul în care caută în mulțime și, brusc, își ferește fața și schimbă direcția.

Se duce la barul de sus. Urmărește de acolo și-și potolește respirația, sau măcar încearcă. Inima îi face slalomuri și bubuie în piept. Sângele i-a luat-o razna. Privește pe deasupra ochelarilor:

Da, e Maurice, care-și plimbă ochiul cel bun de jur împrejur, și da, e Charlie, care se ridică acum, sfâșietor, și șchioapătă încet spre ferestruică, cu pasul lui obișnuit, târșâit.

Bun, zice Dilly, și se întoarce spre bar și-și comandă un coniac.

Capitolul opt. CLUBUL IUDA ISCARIOTEANUL, DESCHIS NON-STOP

În orașul Cork, ianuarie 2000

Abia trecuse de ora patru într-o noapte de ianuarie. Se întâmpla în timpul somnului lung și rece al iernii. Formele orașului erau estompate deasupra râului întunecat, pe fundalul cerului fără lună. Pe cheiurile din partea de sud, numai fantomele locului hoinăreau pe lângă praguri sau rătăceau pe treptele zidului dinspre râu, cu poveștile lor despre iubiri trecute. Suprafața neagră a râului făcea luminile orașului să se miște de colo-colo. Uneori, era greu să nu credem că noi eram doar reflexia și că viața adevărată avea loc acolo, jos, în apa întunecoasă.

La Iuda Iscarioteanul, o cârciumă clandestină puțin retrasă față de cheiuri, aveai voie să intri cu o bătaie în ușă prestabilită, codată, câteva lovituri scurte, rapide, în ritmul ăsta, așa...

*

Căpitanul vaporului stătea în picioare în spatele tejghelei. Supraveghea localul cu un zâmbet liniștit. Era Nelson Lavin, cel cu dintele de aur și cu vocalele șoptite. De acolo, de sub becuri, a cuprins sala într-o privire lentă, binevoitoare.

Barul atrăgea o clientelă modestă, dar nu lipsită de farmec. Oameni de noapte. Căutători prin gunoaie. Din familii de criminali. Erau așezați la mese joase în lumina obscură. Lanțurile de la gâturile lor aveau o aură amenințătoare. De-a lungul unei nopți lungi, vreo douăzeci și ceva de suflete înrăite se mișcau emanând fraternitate nesigură prin cercurile de lumină din jurul meselor.

Tendința la Iscarioteanul era să bei constant, dar decent. Nelson Lavin veghea la păstrarea bunei-cuviințe. Și-a lărgit inelul de alamă de pe degetul mic și l-a rotit încet, iar pentru ca noaptea să continue într-o notă blândă, l-a frecat cu degetele

lui sacre, pentru a-l fermeca. Dar Nelson avea gingiile umflate și, de obicei, ăsta era semn că urmează necazuri.

S-a uitat lent prin încăpere și a trecut în revistă obișnuiții localului, după nume și situație. A lustruit tejgheaua pe toată lungimea ei cu cârpa de la bar. S-a aplecat spre Vincent Keogh, spărgătorul de case, acum somnoros și legănându-se pe scaunul din colț.

Cum îți mai merge, Vincent? Așa, la modul general?

De-a-ndoaselea și neplăcut, Nelson.

Scoate pieptu-nainte, Vince, și privește drept în față.

A cuprins din nou barul cu privirea, zâmbind...

Fețele de acolo erau nelalocul lor. Așa credea Nelson. O grămadă de tipi ca niște ulii, cu bărbii sinistre și nasuri borcănate.

Steve Bromell, traficantul de cocaină, se holba speriat la tavanul jos din tablă, de parcă urma să se prăbușească peste el, dar Stevie arăta înfricoșat și în cele mai bune momente, de multe ori pe bună dreptate. Aproape că i-ar fi dor de paranoia dacă l-ar slăbi vreo clipă.

Două femei de stradă; un pește; un prinț printre gorile.

Oameni discreți.

Charlie Redmond bea singur, dacă nu pui la socoteală demonii lui, la o masă aglomerată din spatele barului.

Era un mesaj ascuns în luciul lui Redmond, credea Nelson, în privirea lui lentă și posomorâtă și în felul intenționat și atent în care rupea suporturile de pahare de bere.

Chipuri dure; ochi arși; program de speluncă.

Votca răsucită între degetele lungi ale lui Charlie Redmond forma un vârtej lent, de rău-augur — sticla sinuoasă prindea luminile slabe, chihlimbarii, de la Iscarioteanul.

Nelson s-a aplecat pe sub tejgheaua rabatabilă și a traversat încăperea cu jumătate de litru de Grey Goose — și-a apăsat mâna pe dosul mâinii lui Charlie, ca să țină paharul pe loc, și i-a mai turnat.

Știi că se zice că votca-i necivilizată, Charlie?

Am fost crescut prost, a răspuns Charlie Redmond. Treabă de mântuială.

Scânteia de umor era liniștitoare, dar Nelson tot își simțea gingiile umflate.

Jimmy Earls, patron de bordel, stătea greoi cu o jumătate de bere brună Beamish în față, sorbea din ea, după care bea un strop de Powers. Dădea grațios din buze în timp ce-și spunea în barbă litania de amărăciuni. Rita Kane, regină a escrocheriilor, detalia pentru urechile prietenei ei Sylvia despărțirea sarcastică de Edmond Leary, un hoț de rând, iar Sylvia și-a dus mâna stângă la gât și l-a cuprins încet, expresie tipică pentru Cork a unei consternări distilate. Alvin Hay, fost boxeur, plângea fără lacrimi într-un colț îndepărtat, eliberându-se de nodul din gât — pe vremea aceea, soția lui urma să moară.

De afară, secvența de lovituri s-a auzit în ordinea corectă — băiatul a deschis ușa și în bar capetele s-au întors încet să marcheze sosirea lui Maurice Hearne.

Când a intrat, avea chipul la fel de întunecat ca noaptea, dar și l-a îmblânzit și a traversat camera zâmbind până la Charlie Redmond. Charlie s-a ridicat să-l întâmpine și bărbații s-au îmbrățișat.

Necazuri în vest, necazuri în Berehaven, așa umblau zvonurile ajunse la urechile lui Nelson Lavin. Necazuri din dragoste — cele mai rele. A șters atent tejgheaua cu cârpa, urmărind nervurile lemnului.

Cârciuma și-a ținut răsuflarea. Era un moment de posibilități violente. Maurice s-a așezat pe scaunul din fața lui Charlie. Și-a întins picioarele în față. Charlie și-a

sprijinit fața lungă și slabă pe degetele împreunate sub bărbie. Când a început să vorbească, în ochi avea o rugăminte flămândă.

Nelson a cântărit resursele din încăpere, în caz că se întâmpla ceva neplăcut. Jimmy Earls era construit ca un pod victorian, dar nu mai era un bărbat cu convingeri neînfricate după o întâlnire pasageră cu moartea, în noaptea în care a fost scos un cuțit în Cobh și, drept urmare, s-a ales cu un rinichi rănit. Alvin ar putea fi de folos, dacă ar avea dispoziția potrivită. Băiatul care stătea de pază la ușă era genul necumpătat de curajos și putea ajuta. Nu se putea ști cum avea să decurgă noaptea. Discret, Nelson a pipăit sub tejghea să se asigure că bâta lui de păducel e la locul ei.

Afară, vântul se întețea — de câte ori apărea o nenorocită de ocazie, locul se transforma într-un decor dramatic.

Vântul sufla în luminile orașului din jur.

Luminile se mișcau încoace și-ncolo într-un legănat lent, narcotic, pe pielea neagră a râului.

La Iuda Iscarioteanul, cei doi prieteni vechi stăteau și se consultau. Era un necaz aparte — Nelson Levin își dădea seama dintr-o jumătate de privire.

Jimmy Earls și-a apropiat încet corpul masiv de bar și, cu o fluturare din gene, l-a chemat pe Nelson la taifas.

Ești pe față?

Păi, cum pula mea?

Le iese fum pe urechi, Nelson.

Au fost necazuri pe-acolo?

În Berehaven. Așa se zice.

Din cauza muierii?

Arătoasă femeie. Cinstit zic. Și aprigă.

Ăștia erau oameni legendari. Alea erau vremuri dificile. Se aflau într-un moment de splendoare periculoasă. Bărbații erau ca niște șopârle, reptilieni. Purtau pantofi al dracu' de buni. Nelson și Jimmy Earls au supravegheat atent confruntarea. Totuși, era una însoțită de zâmbete și de voci scăzute. Ăștia erau oameni calculați. De ce să se întâlnească tocmai aici, tocmai acum? Poate întâlnirea lor trebuia să fie văzută și povestită.

Charlie Redmond s-a aplecat în față să se confeseze. A vorbit serios, iar Maurice Hearne s-a aplecat spre el și a ascultat. Pe urmă a întins mâna după paharul cu votcă al lui Charlie și a luat o înghițitură din el.

Pe ascuns, cu un amestec de frică și anticipare, Nelson Lavin și Jimmy Earls au privit spectacolul de pe margine.

Cum îs treburile pe la ei, în general, știi?

Nu grozav, a zis Nelson. Li s-a scufundat o barcă anul trecut.

Necazu' acasă-i tot ce mai lipsește.

Cei doi se cunoșteau de mult, Nelson știa asta. De pe Barrack Street în anii '80. O cârciumă numită Cei trei. Genul de treabă pentru care-ți trebuiau ochi la spate. Charlie și Moss la masa din fund, abia le dăduseră tuleiele. Drogurile lor — ascunse în spatele crucii de pe peretele casei mortuare de peste drum. Niște tipi mai tineri se ocupau de ea pentru ei. Nelson l-a servit pe Alvin Hay cu un pahar de Drambuie și i-a zis prietene, vino-ți în fire. Viața sau moartea, fiecare zi are străduințele ei și noi nu putem face nimic să ne opunem.

Nu poți să-nvingi mașinăria, Alvie, a zis el.

Să treacă pe lângă masă? Să încerce să ghicească ce se petrece? Stăteau apropiați și vorbeau cu însuflețire. Jimmy Earls a rămas lângă bar, simțind îngrijorarea lui Nelson — în circumstanțe dificile, Jimmy se considera o stâncă. În plus, prin alcătuire, era foarte dornic să-și ude gâtul. I s-a adus încă un pahar de Beamish — convingerea de-o viață a lui Jimmy Earls fusese că, dacă beai și tu o halbă, prea

mare lucru de capul tău nu era. În timp ce aștepta ca berea neagră să se așeze, a scos din buzunarul interior cutia mică de ulei 3-în-1 și a adăugat cinci picături — numărându-le — în pahar.

Șocant obicei, a zis Nelson, așa cum făcea în fiecare seară.

Lubrifierea e singurul lucru care-mi ține plămânii drepți în spinare, a zis Jimmy Earls.

Acum, curajos, Nelson a ieșit legănându-se din spatele barului și s-a plimbat prin cârciumă. A luat un pahar de-aici, unul de-acolo. Și-a târșâit precis picioarele pe după masa unde stăteau Hearne și Redmond — invadarea Rusiei fusese mai puțin complicată decât felul în care, în unele seri, Nelson Lavin era nevoit să se miște prin pizda aia de cârciumă a lui. Pentru scurt timp, a fost atent la discuția lor serioasă, purtată cu voce joasă.

Ficatul și cartofii prăjiți ajută la mahmureală, Maurice? a întrebat Charlie Redmond.

Nu și dacă te-ai îndopat cu ei sus, la Uptown Grill, Charlie.

Uptown, a repetat Charlie. Ce loc regal!

Isuse Cristoase, și-a zis Nelson, ce devotați își sunt ăștia doi. În timp ce se întorcea șovăielnic în partea opusă a mesei, i-a surprins privirea lui Maurice și l-a întrebat, mișcând ușor din buze, dacă mai vrea de băut.

Deocamdată, nu, Nelson. Noaptea e abia un cățelandru.

Bărbații au continuat să vorbească; Nelson s-a întors la bar și a făcut mișcarea îndemânatică și plăcută de dans prin care ajungea dincolo de tejghea.

Ei? a întrebat Jimmy Earls.

Vorbesc despre ficatul și cartofii de la Uptown Grill.

Nu găsești altele mai bune în tot orașul, a spus Jimmy Earls și și-a băut berea brună, făcând o grimasă.

Cred că-și fac introducerea, a zis Nelson.

Afară, ultimele câteva taxiuri alunecau încet pe șosea, răbdătoare ca niște vaci bătrâne. Șoferii păreau singuratici în galbenul frumos și călduros al taxiurilor lor. Mașinile de poliție patrulau lent, dezinteresat, prin oraș. Polițiștii știau prea bine de Iuda Iscarioteanul și aprobau în tăcere — era felul lor de a controla situația.

Nelson a luat cârpa și a șters tejgheaua pe urmele nodurilor și ale nervurilor lemnului.

A aruncat o privire spre masa de interes și s-a întrebat peste cât timp ar putea să mai treacă pe acolo. Sau poate să-l trimită pe Jimmy Earls?

Jimmy Earls a primit instrucțiunea la fel de dornic ca un cățel care aleargă după băț și s-a îndreptat spre toaletă. A trecut pe lângă masa lor nevăzut — chiar și la o sută patruzeci de kilograme putea să dispară într-o cameră de mărimea asta, ba chiar și mai mică.

În timp ce trecea pe lângă ei, a auzit:

Cum s-a întâmplat, Charlie? I-ai zis tu ceva?

Se apropia momentul. Aș putea să rămân la budă, cu flăcău-n mână, s-a gândit Jimmy. La cum se-arată lucrurile pe aici. S-a îndreptat de spate, a oftat și a numărat picăturile stropite pe ceramica pisoarului. Cu viermele-n mână, s-a gândit el — viermii îs cauza la jumate din spaima de-aici.

Sub tejghea, Nelson a strâns în mână bâta de păducel, gata s-o tragă. Se vărsa sânge în local prea recent, ceea ce dusese la o conversație cu șeful secției de poliție din Bridewell și la închiderea cârciumii timp de o lună — Nelson Lavin stătuse singur acasă o lună întreagă, uitându-se la *Judecătoarea Judy* la cinci dimineața. Jimmy Earls a reapărut, fără zgomot, în felul ăla clătinat al lui. Vocea sa aspră, șoptită, de patron de bordel, s-a auzit de peste tejghea:

Acum începe, a zis el. *Brava!*

Pe fața roșie a lui Jimmy se citea „Începe spectacolul“. În aer se schimbase ceva. Informația plutea în cameră ca o boare. Era puternică precum mirosul de păr ars. Vinnie Keogh a aruncat o privire peste umăr cu o nesiguranță morbidă. Sylvia a atins-o pe Rita pe dosul mâinii — nu te uita acum.

Dar cumva toți ochii au fost atrași spre masă exact în momentul în care Maurice Hearne a ridicat paharul cu votcă și i-a vărsat conținutul pe fața lui Charlie Redmond. A rămas așa, așezat, zâmbind în timp ce așeza paharul la loc, iar Charlie, care nici nu tresărise, nu a reacționat nici atunci. A rămas absolut nemișcat și nu și-a șters votca de pe față. A lăsat-o să-i alunece pe obraji și să picure pe masă, cu o expresie impasibilă.

Apoi Maurice i s-a adresat vechiului său prieten rapid, direct, nici zâmbind, nici nezâmbind, iar expresia lui Charlie a rămas egală și calmă. Jimmy Earls a întins mâna după haina atârnată într-un cârlig sub marginea tejghelei, dar la fel de repede a pus-o la loc — noaptea asta risca să rămână de poveste.

Nelson a trecut cârpa peste lemnul și nervurile tejghelei. Gingiile îi prinseseră viață. Peste mișcarea cârpei, l-a urmărit pe Maurice trimițând alte cuvinte peste masă și pe Charlie Redmond nerăspunzând în niciun fel. Era numai acuzație în aer sau se simțea o litanie, o revărsare a unei plângeri îndelungate? E imposibil de prezis în ce direcție o vor lua lucrurile când la mijloc e o femeie. Credea că amândoi bărbații uciseseră în trecut. Jimmy Earls a oftat zgomotos ca pentru a savura necazul chiar înainte să se întâmple — eram acolo în noaptea aceea.

Ce zici de asta, Nelson?

Numai Isus știe.

Crezi c-ar trebui să zică cineva ceva?

Te simți viteaz, Jimmy?

Poate să le duci ceva de băut? Cu o față așa, nevinovată. Să lămurești situația sau așa ceva?

Poate.

În gest ar fi mesajul că nu a fost făcut încă niciun rău. Putem încă să procedăm cu blândețe. A dat jos sticla de Grey Goose, a luat două pahare curate, s-a aplecat și s-a răsucit pe sub tejgheaua rabatabilă. A întins mâna înapoi să-și pună cârpa de bar peste braț. Ca să păstreze ordinea, futu-i. S-a dus cu fața aia de sfânt la masa lor — Maurice s-a sprijinit de spătarul scaunului, cu ochii măriți; Charlie a zâmbit ferchеș, cu jumătate de gură. Nelson, cu afectare, dar fără vreo remarcă, a șters cele câteva pete de votcă de pe masă, a așezat cele două pahare curate, a turnat în ele până la jumătate și s-a întors la bar.

După ce a ajuns în spatele tejghelei, s-a întors spre cei doi bărbați, care au ridicat paharele în onoarea lui. Cârciuma era fascinată de toate astea. Maurice Hearne și Charlie Redmond s-au aplecat din nou unul spre altul să vorbească. Jimmy Earls a clipit rapid, voind să facă o remarcă admirativă despre stăpânirea de sine a lui Nelson.

Afară, era o muzică nocturnă sinistră. Vântul se mișca peste râu, cablurile se legănau, iar luminile orașului se întrerupeau deasupra apei pentru a-și amesteca culorile, dar ele se formau brusc la loc când vântul se odihnea.

Era puțin după ora cinci.

Acum doar Charlie Redmond vorbea. Erau lucruri dureroase, după câte își dădea seama Nelson, iar Jimmy Earls a fost de acord — felul în care se mișcau buzele lui Charlie, ochii lui gri sumbri.

Aveam de-a face cu o discuție de suflet, a spus Jimmy.

Așa-i.

Știi ce zice lumea despre muiere?

Ce zice, Jimmy?

Ea era șefa. Ea hotăra ce și cum. Ea spunea când.

Mereu se zice asta despre muieri.

Poate din cauza firii ei se zice așa. Îi genul ăla de te-nvață să te porți.

La masa îndepărtată, vocile bărbaților au crescut. Toate capetele din cârciumă s-au întors spre voci. Nu strigau, nici pe departe, dar era evidentă agitația. Și pasiunea. Nelson Lavin a luat bâta în mână. A urmărit situația cu fața împietrită, ca un arbitru. Vocile s-au potolit iar, Maurice și Charlie s-au aplecat unul spre altul. Privirile din restul cârciumii s-au ferit. Jimmy Earls s-a lăsat în față:

Să mai trec o dată pe lângă ei?

Da, Jimmy. Vezi care-i treaba.

Fără zgomot, stăpânul gras de curve a plutit pe podea. Jimmy Earls, patronul de bordel cu pantofi spilcuiți, cu talpa moale. Un tip foarte ferchezuit, în ciuda staturii lui impunătoare. Îndreaptă-te spre porțelan, treci pe lângă masa dură. Pliul gros cât o monedă de o liră de pe ceafa lui Maurice Hearne — era o tensiune mare acolo, în timp ce peste ochii lui Charlie Redmond coborâse un fel de voioșie, ceea ce nu ajuta, după părerea lui Jimmy. Când a ajuns în dreptul mesei lor, și de data asta nevăzut, a prins de la Redmond cuvintele:

Pentru că Karima-i o pizdă intrigantă.

Traversând teritoriul neutru, Jimmy Earls a reușit din nou să ajungă la toaletă. A stat din nou cu flăcăul în mână. S-a uitat la ferestruica plasată sus — nici vorbă să se strecoare pe-acolo. Dacă scotea cineva o armă acum? Deja, chiar în timp ce trecea prin evenimentele nopții, Jimmy își alcătuia în minte povestea — se gândea cum o s-o spună.

Când a trecut iar pe lângă masă, a văzut că Maurice prinsese mâna lui Charlie ca într-o clamă și vorbea cu el pe un ton intens, apăsător.

Nelson avea o mână sub bar — știam cu toții ce înseamnă asta.

Ei?

Cine pizda mă-sii-i Karima și-i acasă?

Cine?

Una, Karima?

Sună a nume străin.

Și a curvă, se pare.

Se încing lucrurile, Jimmy.

Să sperăm că n-o s-o pățească gagica vreunuia?

Să-i dau afară?

Asta s-ar putea să-i stârnească și mai rău.

Lucrurile s-au precipitat:

Charlie Redmond a sărit de la masă atât de repede, încât și-a răsturnat scaunul pe spate.

Maurice Hearne a dat înapoi și a zâmbit crud, apoi și-a împreunat mâinile la ceafă.

Charlie și-a ridicat paharul cu votcă și a traversat camera până la capătul barului, unde a stat singur, într-o postură elegantă. A sorbit din băutură. A privit direct în față.

Greu de măsurat cât timp a trecut — aerul din cârciumă era suspendat, încordat — până când Maurice s-a ridicat și a traversat camera cu paharul în mână, apoi s-a oprit lângă Charlie Redmond și a înclinat marginea paharului spre al prietenului lui.

Dintre cei vreo doisprezece naratori rămași în cameră la ora aceea târzie, toți vor spune că au văzut exact ce s-a întâmplat pe urmă — cu excepția lui Nelson, care s-a considerat norocos să fie de partea cealaltă a barului — și, de fapt, Jimmy Earls va pretinde chiar că a *auzit* ce s-a întâmplat pe urmă, că a auzit exact sunetul pe care l-a făcut Maurice Hearne când, dintr-o singură mișcare, și-a scos cuțitul

din buzunar, s-a lăsat în genunchi și a înfipt cuțitul în scobitura genunchiului drept al lui Charlie Redmond, dar scoaterea cuțitului a fost cea care a făcut daune, pentru că, în mișcarea aia, i-a retezat ligamentul, iar Jimmy Earls a jurat că va purta sunetul ăla de spintecare cu el până pe patul de moarte și, odată cu el, singurul icnet surd pe care l-a scos Charlie.

Și asta a fost tot, nimic mai mult decât un icnet surd.

Capitolul nouă. MISTIC NATURAL

În portul Algeciras, octombrie 2018

Iar acum, noaptea, portul Algeciras murmură. S-a reluat mișcarea prin strâmtoare. Pielea apei întunecate se învolbură și se înspumează. Parcă ar fi petrecere acolo, în adâncuri. În aer se ridică o senzație de vrăjitorie și înfrigurare.

În terminal, Dilly Hearne stă la cafe-bar. Se pierde cu pricepere în peisaj. Răsucindu-și scaunul rotativ pe jumătate, se uită ca o bufniță la bărbații rămași la parter. Vrea rău de tot să se ducă la ei. Asta o uimește. Vrea să le audă vocile. Din difuzoare, răsună un anunț:

...llegará otro servicio desde Tánger y podrá ir otro servicio...

Un vapor vine și altul poate să plece. Stăpânește limba acum, dar o înțelege mai bine decât o vorbește. Se răsucește la loc spre bar. E în Spania de puțin peste trei ani. Simte că i-a trecut jumătate de viață de când a plecat din Irlanda.

*

În prima zi, s-a plimbat pe străzile din Málaga și da, poate că avea o privire oțelită, cu fălcile încleștate, de parcă era în căutarea unui lucru misterios, a unui fel nou de voință, de parcă hotărâse că un singur lucru e soluția, un singur lucru poate să mă salveze acum — trebuie să las pielea asta în urmă.

Ziua era caniculară; aerul, atât de uscat. Orașul părea intens, strâns în jurul ei. Un amputat întins la intersecția dintre Calle Larios și Alameda Principal își aranja ciotul sub ochi calmi, medievali, iar ea s-a simțit ciudat de atrasă de el.

S-a ghemuit lângă epava aceea de bărbat și și-a lăsat rucsacul jos o vreme, apoi l-a întrebat dacă îi văzuse pe călători — *inglese*, *irlandese*?

El a zis Adică puștii ăia cu dreaduri? Puștii ăia care umblă pe-aici cu câinii?

Ea a zis Da, ei.

Voia să plece în Maroc și să locuiască într-una dintre tabere. Voia un loc care nu-i știa durerea. Voia să călătorească până în cele mai îndepărtate cotloane ale ei, să vadă ce găsește acolo.

*

Privește fără teamă cum Maurice și Charlie se ridică de pe bancă. Ceva din felul în care se mișcă ei i-a alungat teama. Ei se îndreaptă iar spre lift și bar, cu fețele nevinovate, de parcă ar fi într-o expediție spontană.

Dilly dă băutura pe gât, lasă câteva monede pe tejghea și-și trage trolerul pe podeaua barului — bagajul o urmează ca o acuzație ce se rostogolește, pare să-i anunțe prezența, dar ea știe cum să se facă nevăzută ochilor. Își mișcă întruna capul, își abate întruna fața. Se uită oriunde, numai spre bărbații care se apropie de ea nu. Terminalul pulsează înnebunitor acum. Își croiește cu greu drum printre corpuri...

Un *hombre* în vârstă, la bustul gol, cu pantaloni de trening din nailon, care bea o tărie de culoarea chihlimbarului și își trece limba peste dinți în timp ce o urmărește trecând pe lângă el, iar ea îi șterge expresia aia nenorocită de pe față săgetându-l cu o singură privire.

Un derbedeu îmbrăcat într-un costum bej de catifea, așezat pe jos în fața barului, care rânjește și soarbe dintr-o doză de bere Cruzcampo și e posibil ca tocmai să se fi pișat pe el.

Un vânzător orb de bilete de loterie sprijinit de bucata lui de perete, cu palmele întinse pe marmură, de parcă susține tot locul ăla, iar efortul i se vede în albul vâscos, îngrozitor al ochilor.

Mulțimea s-a îngroșat în ultima aburcare a nopții.

Gurile trăncănitoare și mâncătoare de șuncă sunt slinoase și lucioase în lumina dură a terminalului.

Oriunde te uiți, dai numai peste denim, în pula mea.

Maurice și Charlie trec la un metru de ea, fără să o observe. Ea se uită în pământ și-și târâie bagajul în timp ce bărbații intră în bar.

Isuse Cristoase, ce se vede vârsta pe ei.

Coboară cu liftul și se așază pe banca lor, lângă ferestruica marcată...

INFORMACIÓN

*

În primele luni, a trăit în Granada, într-o pensiune ieftină. Era o atmosferă de mister vechi în oraș, o rezonanță înțepătoare la apus. Locul spunea povestea inimilor frânte acolo. Avea opt sute de euro, care apoi s-au făcut șapte trei cinci. Îi ținea sub pernă și îi număra imediat ce se trezea dimineața — toți se duceau pe un singur lucru. Șase patru zero. Era hotărâtă să nu se mai întoarcă niciodată acasă. A sosit în prima dimineață albastră în Granada. Îi mai rămăseseră cinci trei cinci. Pe perete, era un Isus răstignit — se holba la el în lumina difuză a zorilor —, un Isus răstignit, sexi, cu o cârpă în jurul coapselor. Gura răsucită, aerul de vino-ncoa' — du-te învârtindu-te!

Ultimul lucru pe care i-l spusese mama ei fusese să nu te întorci niciodată, Dilly.

Iar în Granada, în acele prime luni, dormea mai mult ziua, și, când visa, vedea locuri pustii și uneori se trezea în liniștea ca de cimitir a acalmiei de după-amiază și-i venea să se ducă să se întindă pe o podea rece, pustie, seara, printre florile amurgului — violetul pal, rubiniul tăcut — și să-și lase sângele să le hrănească.

*

Dar acum vrea să-i audă pe bărbați vorbind. Se ridică de pe bancă și se îndepărtează vreo zece metri spre est. Se sprijină de perete și se uită în telefon, prefăcându-se că derulează în timp ce ei trec pe lângă ea dinspre bar.

De fapt, ea nu mai intră niciodată pe internet, pentru că tehnologia este răul alb al copoilor, care te găsesc online și așa știu unde ești și ce faci.

Are treizeci și două de pașapoarte false spaniole, cusute în căptușeala trolerului.

Maurice și Charlie traversează iar spre bancă.

Ea îi urmărește, dar păstrând distanța.

Trei bărbați înalți și slabi din zona rău-famată a Marrakeshului, sprijiniți de peretele magazinului, o măsoară din cap până-n picioare când trece pe lângă ei. Vorbesc încet, din colțul gurii, unii cu alții.

Merge încet prin spatele băncii chiar când Maurice și Charlie își reiau pozițiile și aproape că ar putea să întindă mâna și să-i atingă pe cefe. Ascultă:

Mi-aș lua iar câine, zice Charlie, da' nu știu dacă mai am energie pentru unu' mic.

Clar nu ești omu' care să crească doi câini, zice Maurice.

*

În Granada, s-a mutat într-o peșteră din districtul Albaicín cu câțiva englezi și câinii lor. Chiria era aproape inexistentă și oricum nu o plăteau niciodată. Câinii erau de-a dreptul comici. Cele mai multe case amenajate în peșteri erau ilegale. Nu aveau autorizații. Camera ei era minusculă, fără ferestre, cu un aer melancolic. Ca un pântec, în pizda mă-sii. Ca un mormânt. Pereții de culoarea oaselor și cenușii, tavanul jos, apăsător — să trăiască acolo devenise insuportabil. Nu era ușor să scape de pielea veche. Se simțea foarte singură. Peștera se afla pe dealurile ce formau cupola orașului. Soarele era necruțător. Era o șopârlă din Albaicín. Englezii, nu le-ar zice chiar prieteni, dar se afla printre câini și asta era ceva. Era o însoțitoare a câinilor — Coco, Ellie și Bo. Îi lăsa să doarmă în cameră cu ea. Uneori le șoptea despre oamenii ei. Așa au trecut lunile acelea.

Și în Albaicín, în soarele fierbinte al după-amiezii, niște copii zdrențuiți jucau un fel de prinselea în piață, iar Dilly își întindea discurile soarelui pe o bucată de

catifea neagră.

Cu lupa, făcuse toată vara desene cu spirale, simboluri ale fertilității, cruci; făcuse semne oculte și o sculptură erotică reprezentând o femeie cu vulvă exagerată.

Stătea pe jos în piață cu spatele la piatra călduță. Nu se mai simțea ca o cerșetoare stând așa, la înălțimea pomanagiilor. Totul depindea de felul în care îți aranjai expresia feței.

*

Nu se știe când va pleca următorul feribot. Se anunță mesaje la difuzoare, dar se contrazic între ele. Bărbații rămân pe bancă atenți ca niște ulii și muți ca niște pești. Ea vrea să se apropie, dar încă nu poate. Se îndreaptă din nou spre cafenea. Gesturile ei se succed ca într-un vis tulburat. La marginea visului sunt voci. Vin din trecutul violent. Visul are forma terminalului de feriboturi din portul Algeciras.

Vrea să vorbească cu bărbații. De fapt, vrea să fie ținută în brațe. Îi vine să vomite când se gândește la ideea asta. Vrea să se ducă și mai în sud în Maroc anul ăsta. Vrea să se ducă în deșert. Comandă o felie de tortilla. Barmanul arată drogat, ca o pulă de koala. Tortilla e prea uscată. Are un gust de sacrificiu. Aerul din bar e traversat rapid de o larmă de vești proaste:

Un bărbat îndesat de la bar își duce mâna între picioare, geme, își îndepărtează mâna și-și lasă capul pe tejgheaua metalică. Își duce din nou mâna între picioare. Strigă.

Un bărbat micuț, cu fața ca o stafidă albă, îmbrăcat în pantaloni liliachii și blazer, cu părul dat pe spate, intră și încearcă să vândă șosete dintr-o pungă de plastic.

Dilly se duce și privește peste balustradă spre banca de jos, iar acum, într-un tandem perfect, Maurice și Charlie își ridică privirile — au fost atrași în direcția privirii ei.

*

Într-o zi, s-a dus la Málaga să vândă discurile soarelui. Și-a ales un loc lângă zidurile catedralei. Soarta a trimis un magrebian îmbrăcat în *djellaba* lângă ea. Minuțios, a desfășurat o pânză neagră. A așezat pe ea niște figurine din lemn reprezentând africani princiari. Dilly a încercat să citească din cartea ei broșată — de groază; americană; un ucigaș în serie aflat în libertate sub luna din Ohio —, dar cuvintele îi fugeau din fața ochilor. Orele s-au scurs ca un râu imens. Nu au venit clienți nici la ea, nici la magrebian.

A stat cu telefonul în mână și s-a uitat la tatuaje pe Instagram. Tehnologia era răul alb din aer. S-a uitat la videoclipuri cu câini care râdeau. S-a ridicat în picioare, s-a întins și a privit atent figurinele care îl copiau atât de precis pe vânzătorul lor. Era foarte înalt, poate de doi metri, și stătea în picioare ca Iov în arșița după-amiezii.

De unde ești? l-a întrebat ea.

El a zâmbit obosit și a arătat spre docuri, spre mare, spre un loc care se întindea dincolo de mare.

Știi *policía* de aici? a întrebat ea. Știi cum e?

El doar a ridicat din umeri, leneș, cine să știe ceva.

Mai sunt locuri în oraș? a întrebat ea. De unde să nu ne gonească *policía*?

Poate, a zis el.

Ea a ridicat una dintre figurine și a răsucit-o în mână.

Și, oricum, de unde pizda mă-sii le-ai luat p-astea?

De undeva de lângă aeroport, a răspuns el. Poți să iei autobuzul de aeroport. Trece exact pe acolo.

A zâmbit, s-a ghemuit și și-a făcut umbră cu brațele subțiri, ca să se uite la discurile soarelui. Ea a scos lupa din rucsac și i-a arătat-o.

Cu soarele, a zis.

El a aprobat din cap ideea și a admirat discurile.

Vin dintr-un loc, a zis ea, care e departe de soare.

De unde?

Irlanda. *Irlandes?*

N-am fost niciodată.

Las' că-i mai bine așa.

Nu-i drăguț?

O, e un loc fantastic, dar înșelător, știi?

Nu știa ce e înșelător. A zis că ar trebui să se ducă la depozitul de lângă aeroport — puteai să iei o grămadă de lucruri de acolo angro și ieftin, bijuterii, eșarfe, orice.

Atunci nu mai trebuie să stai toată ziua în soare, a zis el și, luând lupa, și-a apropiat-o de față pentru ca ochiul să i se vadă uriaș.

Și la magazinul angro, într-un centru comercial de lângă Aeroportul Málaga, a cunoscut-o pe Frédérique, care se ocupa de magazin; ca să-i rostești numele trebuia pus accentul pe darnicul sunet *q*, care-ți obliga gura să zâmbească grețos. Frédérique era grasă, untoasă, un fel de transsexuală — era greu să-ți dai seama din ce în ce sex — și știa toate învârtelile. Magazinul angro era un fel de fațadă. Era populat zi și noapte de escroci bătrâni ce păreau bolnavi de ciroză și de tineri pierde-vară răi de gură. Ăștia sunt oamenii mei, așa simțea Dilly Hearne. Nu mult mai târziu locuia în extinderea urbană a orașului Málaga și se ducea zilnic la magazinul lui Frédérique, iar polițiștii veneau și plecau și se tutuiau cu ea. Erau multe afaceri și jocuri. Acum, banii se făceau din transportul de persoane. Toți veneau din locuri diferite. Frédérique, când o lua flama tare, trăgând din pipă, noaptea târziu, îi povestea lui Dilly despre locul din care venise ea. Era în pădurea

tropicală din Brazilia. La nici patruzeci de kilometri, zicea ea, de un trib format din șapte familii care nu văzuseră în viața lor mașini sau lumină electrică. Dilly și-a închipuit multă vreme acești băștinași fericiți. Era ca un copil care căuta alinare într-o poveste. Le vedea ochii galbeni arzând electric în bezna junglei noaptea și le auzea rugăciunea șoptită a incantațiilor, iar acum murmurul grav al marelui râu se mișcă nevăzut, dar aproape, și ascultă cum păsările nenumite țipă în întuneric.

*

Dacă vorbește cu bărbații, asta va marca un sfârșit. Iese să fumeze. Se simte o tulburare în atmosferă. Aerul e încărcat și tensionat. Ar trebui să plece imediat de-aici și să nu mai privească niciodată în urmă. Dar vrea să vorbească cu ei.

Sub felinare, un grup de băieți marocani dau cu piciorul într-o minge pe terenul viran de lângă stivele de containere. Fațadele urâte ale blocurilor se înalță amenințătoare dincolo de strălucirea luminilor din port. E un oraș geamăn anost. Dilly trece adesea pe aici și măcar atât a învățat și ea — cu cât e mai urât orașul, cu atât mai buni sunt oamenii.

Un elicopter al poliției de narcotice se apropie peste apă și planează deasupra zonei de aterizare de pe acoperișul terminalului, rămâne în aer o clipă, apoi se așază încet, se oprește. Te calmează imediat dacă-l privești — Dilly își simte pulsul încetinind odată cu palele elicei lui.

Privește dincolo de mare. Încă nu i s-a spus în ce hotel să stea când ajunge în Tanger. Așteaptă instrucțiuni de la Frédérique.

Alungă fumul și încearcă să intre la loc, dar este nevoită să se apropie de ușa automată de trei ori până când este recunoscută ca persoană.

Rămâne aproape de pereți în timp ce examinează sala de așteptare, casele de bilete. Ia liftul până sus. Urcând, continuă să-i observe pe bărbați cu coada ochiului. Felul lor fudul inconfundabil. Ținuta lor. Ei se uită direct prin ea din nou și ea își dă seama că nu pot s-o vadă.

Ei caută o fantomă pe nume Dilly.

*

Încă un lucru pe care l-a învățat — trebuie să fii atent la tine în orice minut al zilei. Dacă nu ești atent, se pot strecura răutatea sau chiar răul. Mai presus de toate, trebuie să fii atent ce cuvinte folosești. Să fii atent la fraza elegantă care apare de nicăieri — poate să aibă planuri pentru tine. Să fii atent la propozițiile frumos înlănțuite, la șiragul de cuvinte ornate. Să fii atent la limbajul desăvârșit — înseamnă că propriile cuvinte ar putea să se piardă.

Și uneori simțea că se transformă în altcineva — în altceva — și se trezea din somnul ei neîndestulător din noaptea spaniolă (poate în Blanes, poate în Calanda, poate în Cabo de Gata) auzindu-și mama cum își striga unul dintre câini pe un drum pierdut din Beara, cu mult timp în urmă. Numele câinelui s-a risipit înainte să-l rețină — era oare Piticu' pe vremea aceea?

Nu putea controla imaginile care-i veneau în minte în nopțile fără de somn. Se trăgea dintr-un șir de insomniaci vechi de o mie două sute de ani. Nu voia să se mai întoarcă niciodată acolo, dar acasă avea să fie întotdeauna locul în care lumina pătrundea pieziș la echinocțiu, între anotimpuri.

Chiar eram foarte departe de soare.

*

Îi privește de sus — doi bărbați pe o bancă, unul cu un ochi bun, celălalt cu un picior bun. Nu poate să se ducă la ei. Chiar dacă ar putea să vorbească cu ei, ce le-ar spune?

Că nu mai pot să dau vina pe voi.

Când era copil, veneau musafiri la ore ciudate. Bărbați cu pălării și femei care râdeau și uneori se auzeau voci ridicate, iar alteori se cânta. Și toate mișcările împleticite și plecările târziu în noapte — tre' s-o ștergem iar, Dilly, îți pui ce-ți trebuie în rucsacul cu dinozauri?

O vede pe mama ei în patul de hotel — în vechiul Jurys de pe Western Road — și Cynthia se face că doarme — de dragul copilului —, dar se tot răsucește fierbinte și cumplit de transpirată, iar ea simte căldura emanând din corpul ei,

radiind, e ca un cuptor de cărămizi, și Maurice stă lângă fereastră, e foarte târziu, e vară și o noapte așa de umedă, iar el se uită pe geam în parcare, fumând un cui, și foarte încet, în șoaptă, zice

futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i

și atunci a știut că ei sigur nu erau ca alte familii.

Iar Charlie Red o ducea la restaurante să ia cina și toată lumea părea să se miște în jurul lor în cercuri, în cercuri din ce în ce mai strânse, atrași de parcă erau fascinați sau vrăjiți, și oamenii răsăreau din senin și doar îi strângeau mâna — Charlie Redmond! —, iar el o lua mereu cu el la cină sau la prăjituri și ceai — părea ca o evadare când era cu Charlie — și îi dădea să guste din vinul lui, îi spunea din nou toate glumele lui vechi, făcea toate vocile pe care le știa, îi cumpăra lucruri ridicole, scumpe, și-i șoptea, îi zicea, Dilly?

Ești o aristocrată, futu-i.

Și eu te iubeam foarte mult.

*

E noapte în portul Algeciras. Feribotul urmează să plece iar spre Tanger. Mulțimea se mișcă brusc și se înghesuie spre porțile terminalului. Cei doi bărbați de pe bancă supraveghează oamenii cu atenție. Fata stă la înălțime deasupra lor. Se apleacă peste balustradă și privește în jos. Trebuie să ia o decizie. Dar este prizoniera trecutului și trecutul nu se lasă dus. Își aduce aminte tot, în pizda mă-sii. Își aduce aminte până și dimineața dinainte de trecerea în noul veac, când Maurice a dus-o cu mașina în locul acela de lângă apă, dincolo de un Berehaven adormit, și sunetul — un *șlanc* și un *clic* — făcut de blocarea portierelor și, chiar dacă avea patru ani, a știut din ce era făcută expresia înspăimântătoare de pe fața lui, era făcută din dragoste.

Capitolul zece. RANA GESTULUI

În orașele Cádiz, Barcelona, Segovia și Málaga și în portul Algeciras, între 2000 și 2004

Dar da, Irlanda te împresoară ca o nenorocită. Își întoarce gura strâmbă în întuneric și șoptește despre lucrurile rele. Își alege momentul și-și arată ghearele crestate. El a fugit din ea la câteva săptămâni de la schimbarea secolului — Maurice Hearne nu era conform cu anul 2000, asta era părerea lui serioasă. Aproape își omorâse fata. Își pierduse nevasta. Își înjunghiase prietenul. Moartea se afla pe-aproape — era sigur; îi simțea răsuflarea în ceafă — și fugea de ea. S-a dus în Spania pentru că era o țară vastă, făcută pentru a servi drept ascunzătoare. Avea să se piardă în ea multă vreme.

*

A rătăcit pe acolo fără să se gândească la nimic. A încercat să determine un tipar al zilelor, dar nu exista niciunul. Bea ca un porc. Vorbea cu pereții. Dădea din gură la *policía*. Se băga în bătăi, din cele rele. Își injecta între degetele de la picioare. Era în Spania pentru cenușiul fragil din februarie, pentru galbenul bolților de artificii de San Juan din iunie. Nu a prins limba. Umbla printre aleile din orașele albe, și grotele, și barurile din orașele sumbre. Se găsea în trenul care oprea în fiecare haltă din țară. Singurătatea asta era doar din vina lui.

Aproape cinci ani a hoinărit astfel în Spania. Era încă un bărbat tânăr, dar nu se simțea tânăr deloc. Fugea de partea dură și fudulă din el. Elementele pe care simțurile lui le detectau cel mai intens —

înțepătura chimică a vântului ce traversa plaja noaptea în Tarifa

piatra catedralei, fierbinte la atingere în soarele serii din Salamanca

vaietul ca de migrenă al vocilor adunate deasupra cafenelei din *estación de autobuses* în Granada

— nu alcătuiau o conștientizare a acelor vremuri, ci doar textura lor. Nu era stăpân pe sine atunci. Doar se lăsa purtat de vânt.

O vreme, lumina dimineții i-a găsit pielea palidă, pelicula umedă a ochilor, oasele sudate ale feței în orașul Cádiz. A trăit cu Karima cea slabă în orașul vechi de acolo.

*

Aerul era încărcat de mirosul de pește al pieței. Peste tot pe străzi și în șanțuri erau solzișori opaci și oase răsucite de pește. Mirosul înțepător și metalic al sângelui stârnea în el ideea de abandon sexual. Încă simțea o dorință deznădăjduită. Era chinuit, frământat, obsedat de pizdă. Karima avea patruzeci și șapte de ani, față de cei treizeci și trei ai lui, și se futea jumate de noapte — era epuizant, exultant, nemaipomenit. Karima nu putea să se apropie mai mult de o sută cincizeci de kilometri de Málaga, altfel era omorâtă. Avea transpirații nocturne îngrozitoare, așa că rareori dormea. Dimineața, îi prăjea vrăbiuțe. Forma păsărilor era încă evidentă pe ceramica ciobită, maronie. Bucățile de carne miroseau frumos în uleiul cu arome de usturoi și vânat.

Karima se pricepea la magie străveche. Trăsăturile ei erau traversate de adieri ciudate. Pe chip, izvorâte din adâncuri, apăreau străluciri imposibil de citit. Uneori, în timpul actului, îi lua mâna și-i ghida degetele spre găoază. Făcea asta ca să se cutremure.

Ca să-și revină, el stătea în piațetă, bea vin roșu dimineața târziu și purta conversații lungi și dure cu el însuși. Steagurile cu Guardia Civil fluturau puternic deasupra garnizoanei și plesneau în vântul Atlanticului. Îi scria scrisori furioase soției lui (pline de insinuări tăioase) și fiicei lui (șoapte de dragoste), dar imediat le rupea și le arunca la gunoi.

*

Închiriase apartamentul de la un scoțian palavragiu, cu față de pudel. Era un fost polițist care vorbea neîncetat despre subiectul unui roman de groază crunt pe care nu avea să-l scrie niciodată — bârlogul unui ucigaș, un morman de piei de animale pătate cu sânge, scârțâitul ruginit al balamalei de la trapă. Ce era cu oamenii ăștia? Asta voia să știe Maurice Hearne. Lumea din noul secol alunecase într-o ceață sordidă. Murea de vulgaritate. Asta era părerea lung chibzuită. Pe lângă partidele de futai, și-o freca până și de trei ori pe zi.

Zilele treceau ca frazele; nopțile.

Și Karima s-a schimbat — așa cum știa și el c-are să se întâmple — și a început să-și folosească magia rea pe el. I-a făcut vrăji. Îi voia toți banii sau ce mai rămăsese din ei. Ea se retrăsese. Avea o țintă pe spate. Sus, în Rif, era un cort plin cu frați numai piele și os, cărora trebuia să le trimită bani.

Ascundea pachete ciudate printre plantele din apartament. Cocoloașe de păr de câine; oase de pasăre; ierburi uscate, legate în mănunchiuri; odată, în mod isteric, un picior de găină. Se trezea noaptea și o găsea în genunchi, aplecată deasupra pieptului lui, mormăind cu un aer sumbru. Astea nu erau nopți care treceau fără evenimente. La rândul lui, șoptea cuvinte reci către bazinul ei, abdomenul ei.

Asta se întâmpla în Cádiz, unde oamenii sunt *gaditano*.

Asta era în Andalusia, în primăvara lui 2000.

Ea îi spunea o mulțime de povești vechi — îi spunea povești despre tatăl ei.

Odinioară, în portul Algeciras, *policía* îl adusese pe tatăl ei la garnizoană, descuiase un dulap plin de arme confiscate și-i spusese să-și aleagă — era cea mai bună șansă a lui să iasă viu din oraș. Rânduri de macete și de cuțite lungi străluceau sub luminițe; erau și boxuri acolo, și șișuri ascuțite din oțel inoxidabil, cu mânere încovoiate. Armele locale erau ingenioase, fiindcă se aflau într-un teritoriu catolic.

Tații fac umbrele cele mai lungi. După mame, ne revenim în cele din urmă, dar după tați, aproape niciodată, zicea ea.

În Cádiz, rătăcea prin mirosul metalic al oaselor din piața de pește și era asaltat de imagini de furie sexuală. De fapt, se cam obișnuise cu ele. Ceea ce era periculos.

Bea, și futea, și perora. Dormea puțin noaptea. Locuia într-un amalgam de vise. Orașele se transformau în alte orașe; străzile se transformau în străzi distante. Sărutările Karimei aveau gust de ulei și fum.

Se futeau și dimineața. În cele mai multe dimineți, găsea pachetele ciudate ascunse printre plantele din casă. Încă galant, scăpa de ele fără să comenteze. Credea că e posibil ca ea să încerce să-l otrăvească.

Oh, dar căpruiul prăfuit al irișilor ei avea o nuanță foarte frumoasă — era un maro saharian, de culoarea nucii, ca o dună bătută de vânt sau un ciocârlan.

Își spuneau unul altuia pe întuneric visele și coșmarurile de pe Coasta Berberă.

*

Karima a omorât meciul de fotbal de pe stadionul Bernabéu, transmis la televizor, a dat cu pumnul în perete și a anunțat că se despart. Fără explicații. El a căzut în genunchi și a declarat în lacrimi că o iubește, iar accentul lui de Cork nu fusese niciodată mai pronunțat.

Ea l-a trosnit peste față.

Sarea sângelui, sexi pe buzele lui.

Ea a început să-i arunce lucrurile de la balcon, mărșăluind înainte și înapoi, cu pomeții ei vioi, cu gura ei de ucigașă.

Nu discurile mele, să-mi bag pula, iubi, a zis el.

Ea l-a tras afară din cameră. Avea forța unui armăsar, futu-i? A trântit ușa după el.

Ah, calmează-te odată, Reem, ce pizda mă-sii?

Dar vorbea cu pereții. Imaginea s-a dezintegrat. Acum, Maurice Hearne stătea singur pe stradă, în ploaie, numai în cămașă. Karima a continuat să-i arunce

lucrurile de sus.

Nu și vinilurile, băga-mi-aș pula!

A încercat să le prindă cum se învârteau prin aer.

Karima! Discurile astea au ani de zile, futu-i!

A rămas în picioare în stradă, seara, în lumina difuză a felinarului, încărcată cu stropi de ploaie. Rateul unei motociclete prăpădite a răsunat ca o împușcătură, dar el nu a tresărit. Avea altele pe cap.

Karima, de la balcon, îl ataca, arătându-și dinții. Îl făcea mincinos, futălău, poponar.

Discurile, sparte în jurul lui.

Notele crăpate pe asfalt.

În Cádiz, în anul ăla, dragostea noastră a fost volatilă.

Atracție care alunecă spre limita crimei.

Karima îl făcea laș, șobolan galben, muist.

Întunericul mărginea cerul la vest, deasupra meterezelor și a oceanului.

Păsările Atlanticului țipau în stoluri însetate de sânge, ca acasă.

Dar măcar acum știa ce se întâmplă cu el. Ăsta era, fără îndoială, un eveniment. O femeie periculoasă într-o rochie neagră, mulată, se dezlănțuia de la un balcon de pe o stradă lăturalnică din Cádiz. Dinții albi, ieșiți în afară, și felul în care își îndoia brațele lungi, subțiri erau cinematografice — dinții erau incisivii unui vampir.

Acum, el stătea cu mâinile în șolduri, voios, în timp ce lucrurile îi aterizau pe pietrele străzii peste tot în jur.

Cádiz respira încet și calm, ca un șarpe în așteptare.

Karima? Las-o mai moale, nu vrei?

Ea a mai urlat o vreme de la balcon. Ploaia cădea; clipele se rostogoleau; aerul puțea a vechi după Carnaval.

În cele din urmă, Karima a rămas fără baterii. Acum stătea aplecată peste balustradă, epuizată, și el știa că ar putea să revină la dragoste rapid.

În jos, pe stradă:

Tinerii vagabonzi băteau la tobe și la cutii metalice de biscuiți pe plaja ploioasă și fumau hașiș, iar fetele și câinii râdeau și lătrau la stele și la ploaie.

Asta se întâmpla în orașul Cádiz, demult, în 2000, pe coasta luminii și magiei.

*

Pe Remick a cunoscut-o în Plaça de Catalunya. Și ea avea pielea închisă la culoare și era din Australia. S-a lipit de el ca un wombat drogat. A dus-o într-un bar care fusese al lui prin anii ’90, de pe o stradă lăturalnică din L’Eixample. I-a arătat locul cu o mișcare largă, de feudal. Spălase bani prin el și pe urmă l-a vândut. Tăvile cu anșoa încă musteau de ulei verde, asezonat cu usturoi. Străzile dădeau în aceleași străzi. Îi mai rămăseseră vreo nouă mii între timp. S-a așezat cu încântătoarea Remick la aceeași masă din spate pe care o folosea mereu înainte. Zâmbetul ei era ca un dispozitiv explozibil artizanal. Nu-i ajungea până la ochi.

El a zis Remick, aș putea să-ți povestesc niște lucruri noaptea de la care să nu-ți mai revii niciodată, să-mi bag pula.

O vreme, au trăit împreună în districtul Gràcia. Beau prea mult și prea târziu. Se certau cu venin și cu îndemânare. Fumau *crack*. Se certau ca niște gorile bete. Gràcia nu mai era ce fusese măcar în urmă cu cinci ani. Nu mai găseai heroină bună. Acum erau magazine care vindeau miere de la specialiști — „Floarea muntelui“. Noul secol era o atrocitate. El îi aparținea celui dinainte. Câini mici, eleganți, dădeau din coadă în hăinuțele lor sub soarele catalan de iarnă. Într-o

dimineață, Remick i-a dat un cap în față — avea maniere de țărancă — și pe urmă și-au tras-o din nou. Când a ajuns la orgasm, a văzut stelele raiului.

Peste tot era urmărit de doi marocani.

Îi vedea zi și noapte.

Pândeau la marginile pieței în Gràcia.

Băieții erau niște lungani de vreo douăzeci de ani.

Era sigur că-i trimisese Karima.

Se uită-ncoace, Remick? Atâta te întreb, ce pula mea?

Da' nu văd de cine vorbești!

Doi bulangii de marocani!

Nu văd pe nimeni.

Ah, belește ochii odată, băga-mi-aș pula!

S-a răsucit repede în cafenea și i s-a părut că i-a zărit fugind spre umbrele de afară. Cu așa ceva avea de-a face. Oriunde se ducea, le simțea ochii de rifieni între omoplați ca pe niște nenorocite de cuțite. Iată încă un loc de la care trebuia să-și ia rămas-bun — Barcelona, 2003.

*

A început să-și piardă abilitatea de a vorbi cu oamenii. Nu-și mai folosise propria limbă de prea mult timp. Își pierdea cuvintele. Asta se întâmpla într-un oraș din interior. Asta se întâmpla în iarna lirică din Segovia. Le iubea pe Dilly și Cynthia. Nu putea să le vadă. În fața internet cafe-ului, un țigănuș și gagica lui vindeau coșulețe cu castane dintr-un cărucior de copt și se sărutau. Arătau ca anul 1583. Aerul era albastru-închis și avea fumul poeziei vechi în amurg. Nu se mai prefăcea că cele câteva cuvinte vesele pe care le scrijelea pe spatele unei vederi îi vor fi trimise fiicei lui. Nu-și mai putea închipui cum i se schimbase chipul între

timp. Stătea la vitrina cafenelei și privea spre strada șerpuită care urca în piața catedralei. Pe un motor de căutare, a găsit imagini din pădurea Ummera: o fantomă a soarelui într-un loc irlandez șters. Mirosul melancoliei lui. A rupt vederea.

Visa inevitabil pădurea veche din Ummera, la nord de Cork.

Primii lui ani acolo i-a petrecut cu un tată bolnav și o mamă stoică. Tatăl lui era de mai departe, din vest, de pe dealurile golașe, fără copaci, din Beara. La Ummera, tatăl lui era neliniștit din cauza copacilor. Asta credea mama lui. Pulsuri ciudate, ca niște viermi, zvâcneau la baza gâtului tatălui său. În Segovia, clopotele bisericii sunau notele sumbre la fix, la și jumătate, la și-un sfert. În locurile acelea, încă exagerau cu asta. Tatăl lui fusese tare religios. Când s-au mutat în Cork, s-a apropiat de mișcarea charismatică. Era adus acasă pe brațe de la întâlniri. Avea crize de leșin. Vorbea în limbi. Și el și-a pierdut darul frazelor. Pierdea firul în punctul culminant. Pe buzele lui se așterneau cuvinte ciudate, străvechi, când dormea după-amiaza. Maurice îl privea ca băiat și apoi ca adolescent, pe măsură ce starea lui se înrăutățea, iar în Segovia încă mai simțea amprenta spiritului neliniștit al tatălui său.

Se simțea mai bătrân decât îi era vârsta. Se temea de propria reflexie în vitrinele luminate din seara spaniolă. Credea că vârsta-l prinsese din urmă. Chipul îi era tras. Putea să-și vadă craniul în el. Simțea viermii din gură. Corpul lui era o cavernă a morții. Avea treizeci și șase de ani, ce Doamne iartă-mă! (Simțea cu o siguranță rece că are să moară până la treizeci și șapte.) S-a dus la un bar pe Calle Marqués del Arco și a mâncat cu poftă pește prăjit și felii subțiri de *jamón*, și a băut vinul Rioja întunecat și berea rece de la butoi, și a plâns nestingherit, și nimeni nu i-a dat nicio atenție. Un copil gras și orb cânta la o emisiune de talente la televizor și barul stătea cu gura căscată, iar clienții au început să aplaude pe ritmurile cântecului — era o traducere în spaniolă a unui cântec vechi de The Carpenters și toate bărbiile copilului se mișcau. Maurice Hearne a fost atât de emoționat, că i s-a ridicat voma în gât. Și-a îndesat un colț de pâine în gură s-o astupe.

Nota din Segovia în iarna aia era tragicomică, și capricioasă, și frumoasă.

*

Din nou în sud, urmând mișcarea lentă a mării bătrâne. Plaja din Malagueta era la fel ca întotdeauna. Bătrâni subțiri ca firele de păianjen și băieți cafenii săraci pescuiau de pe stânci în capătul de la răsărit. Era o primăvară fierbinte și curată. Pe dealurile de deasupra se înălțau expresiv vile grandioase. Păsări de pradă pluteau în aerul cald.

Nemți în vârstă, voinici, se plimbau pe promenadă la soare. Maurice s-a întins pe un bolovan din stăvilar. Era un crab la plajă în soarele de primăvară. Erau momente de credință ciudată, de nezdruncinat — credea că poate să le recâștige pe Cynthia și pe Dilly.

Căldura era religioasă. În canalele corpului său își făceau loc zvonuri întunecate. Alergători posomorâți parcurgeau lungimea promenadei în perechi statornice. El asculta vechiul oraș muncitoresc Málaga și clopotele lui catolice, tăcerile lui catolice. Și-a mijit ochii pentru a cuprinde deschiderea de deasupra.

Oh, uită-te la cerul alb-albastru de deasupra mea acum — ar trebui să-i adresez lui confesiunile mele?

A stat multă vreme pe bolovan, până când căldura soarelui s-a împuținat și răcoarea serii a coborât din nou ca un văl lăsat, un gest de bunătate.

În Málaga, seara, pe străzi se auzea aceeași muzică veche, amețită. Ochi cu pleoape căzute pe străzile alea, ca niște trape. Rase de călugări și de măicuțe mici și triste. S-a așezat pe patul de o persoană în camera dintr-o pensiune de lângă Calle Larios. A ascultat zumzetul plimbării de seară, bârfa și murmurele ei. Și-a odihnit ochii. A băut bere Cruzcampo din doze mici și s-a pișat în chiuvetă. A simțit viermii croindu-și tunele pe sub ochi.

La țanc, să-mi bag pula! a zis el tare.

Trecutul s-a schimbat și s-a rearanjat. Maurice nu putea să scape din strânsoarea lui. Trecutul era curgător în clipa aia. I-a adresat câteva remarci banale chiar și tatălui său. Pe urmă, nu chiar așa de banalul:

Credeam că-s mult mai puternic decât tine.

Își găsește expresia — rece, neutră, pură — vreodată drumul? Era un bărbat nu tocmai tânăr, care se pișa la chiuvetă într-o cameră de treizeci și cinci de euro pe noapte din Málaga. Cu trădătorul suprem în mână, dă-o-n pizda mă-sii. E destul de expresiv.

A mers afară în noapte și a băut cu algerienii într-un bar din apropierea docurilor. Trebuia să organizeze iar un transport. Credea că se poate face. Luase legătura cu Charlie Redmond. Spărsese gheața, asta era sigur. Îi plăcea blândețea discuției conspirative, cu voce joasă, a algerienilor. Habar n-avea ce-și spuneau unii altora. Își dorea să fie din nou curat, în lumina dură a mării, într-un loc unde nu i se cunoștea numele.

Crizele tatălui său făcuseră lumea să se legene și să se încline spre ei. Când Maurice era copil, tatăl lui era dus adesea la spital. Internările au devenit din ce în ce mai lungi. Mama lui îi explica totul pe un ton neutru, fără emoție.

Maurice a citit despre asta. Pe anumite locuri de pe capul tatălui său, a aflat el, vor fi atașați electrozi. În acest fel se transmitea electricitate măsurată atent, pentru a-i stimula creierul. Îi erau induse crize scurte. Pe măsură ce anestezicul își făcea efectul, tatăl lui îi vedea pe doctori îndepărtându-se de cameră și urcând în cerul senin. În hipocampus se stabileau noi conexiuni.

Dar, deși starea tatălui său era mai echilibrată când se întorcea acasă de la spital, aceasta era însoțită și de un calm cenușiu, ciudat. Era dintr-o altă lume. Strica tot somnul din casă.

Málaga înainta încet spre orele nopții. Trebuia să sosească o navă de linie de la Genova. Prostituatele veneau odată cu sirena ei gravă. Barul avea să fie deschis toată noaptea. Maurice Hearne se mulțumea să stea în liniște pe muchia vechilor lui vise triste.

*

În portul Algeciras se adunase deznădejdea criminală din jumătate de Europă. Aerul avea un miros medieval, înțepător. Copiii rătăcitori ai multor nații stăteau

ghemuiți, și drogați, și beți acolo. Toate tobele, și fetele, și câinii se aflau la un loc. În întuneric sclipeau focuri mici când se trăgea din pipe. Atmosfera era de ceremonie solemnă. Aceștia erau adesea copii fără umor. Portul avea noaptea ceva fierbinte, diabolic. Aducea aminte de trecut, dar era din noul secol. Într-o noapte atât de senină, puteai să vezi până la o oră în sud, către felinarele din Tanger.

S-a dus să-și omoare orele de așteptare plimbându-se pe străzile vechi din port. De pe alei, ulii bizari îl priveau sumbru. Era unul dintre locurile misterioase de pe pământ. În timp ce se mișca, se simțea supravegheat sau filmat. De asemenea, simțea că se apropie de ceva. A așteptat traversarea de noapte peste apa neagră. Banii rămași îi ascunsese în teancuri mici lipite pe trup. Trebuia să-și recâștige femeile.

Când, în sfârșit, s-a auzit anunțul pentru vaporul de noapte, lumea a fost târâtă înapoi într-un cadru mai vechi. Pașii de pe pavajul docurilor și de pe schela de acces la bord aminteau clar de război. Vaporul înainta prin ape calme. Valurile se succedau regulat, ca trupele de dedesubt. Feribotul scotea o muzică veselă, de marș. Maurice a plecat în Tanger fără să aibă vreun plan. Noaptea îl învăluia rapid și sumbru.

A doua zi dimineață, la o pensiune din cartierul arab al acelui oraș fatal, și-a crestat ochiul stâng cu o lamă de ras.

Capitolul unsprezece. ULTIMA NOAPTE ÎN CARE NE-AM VĂZUT

Plecarea din portul Algeciras, octombrie 2018

De pe feribot, luminile din Algeciras se îndepărtează în noaptea de octombrie. Munții întunecați de deasupra orașului se împuținează. Fortăreața Gibraltar se pierde în spatele unei mase joase de nori. Undeva, în depărtare, trosnește o furtună. Telefonul lui Dilly vibrează o dată și ea întinde mâna spre el. A primit un mesaj de la Frédérique cu hotelul din Tanger la care trebuie să meargă — El Muniria din nou. Asta e tot ce-i trebuie — aruncă telefonul în apă. Să vă fut, tarife de roaming, și pe voi, pachete de servicii!

Străpungând bezna, reflectorul unui elicopter de la narcotice brăzdează cerul de deasupra strâmtorii.

Se simte o apăsare grea în aer — o tensiune care-i face răsuflarea să i se oprească în gât —, iar în noaptea asta stelele nu se văd. Dinspre apă, vine o briză răcoroasă. Furtuna se apropie ca o unduire electrică.

Fumători înrăiți se înșiruie de-a lungul balustradelor de pe puntea de sus — marocanii sunt cei mai mari fumători de pe planetă, insațiabili, iar Dilly își aprinde o țigară printre ei. Călătorii ăștia tăcuți, în conversație grăbită cu ei înșiși. Muzica dinăuntru se aude aritmic.

Acum, pe măsură ce vaporul se îndepărtează, Algeciras se întunecă încet.

Când ai douăzeci și trei de ani, te confrunți cu momente în care viața ta e doar un film. Ea își decojește pielea și o aruncă în apă. Iarna asta nu se va întoarce din Maroc. Poate se va duce la Essaouira un anotimp și va găsi un băiat sau o fată. Își va lua propriii câini, în sfârșit.

Și imaginați-vă acum pentru mine o fată subțire, cu părul tuns, alergând cu câinii pe plajă, iarna, noaptea — e o puștoaică; se mișcă rapid — iar când strigă câinii, vocea îi e muzicală, săltăreață și, de fapt, încă destul de irlandeză.

Pe vaporul de noapte spre Tanger, poate lăsa trecutul să se îndepărteze. În terminal, a trecut chiar pe lângă bărbați în timp ce ei priveau cu atenție mulțimea și, sfidătoare, și-a întors fața spre ei. Să vorbească cu bărbații ar fi însemnat să pășească înapoi printr-un ecran pe care-l ridicase în trei ani grei.

Apa neagră se desparte și se unește perfect la loc în înaintarea vaporului.

Marocanii fumează și beau sticle de bere Mahou, iar acum, când Tangerul începe să se zărească sub forma unui șir jos de lumini în bezna sudică, vorbesc încet între ei.

Aici, în sud, e un secol ticălos. Se va dezintegra și mai mult. Dilly are acum destui bani să se separe de Frédérique. Vaporul de noapte înaintează drept ca o săgeată pe mare. Senzația e de avans militar, de trecere a unei armate.

Dilly intră și coboară zgomotos treptele de fier către salonul feribotului, conștientă de privirile pe care le atrage când trece. Își compune o anumită expresie și nimeni, absolut nimeni, nu se apropie de fata subțire cu părul decolorat și tuns.

Dimineață devreme se va așeza la terasa El Muniria, va bea cafea și va mânca prăjituri cu englezii bătrâni, efeminați, care stau acolo mereu. S-ar putea să fie nevoită să aștepte trei zile, s-ar putea să fie nevoită să aștepte patru. Ore stoice. Lumina va fi strălucitoare, odată trecută furtuna, aerul, limpede și clar. Va auzi muezinul strigând deasupra orașului vechi și seara va vedea păsările mari planând deasupra țărmului alb.

Acum respiră și fă încă un pas afară, încă un pas față de trecut.

Lasă-ți pașii să te poarte pe străzile înguste ca oasele, străzile albe ale labirintului, și respiră adânc.

Respiră și fă încă un pas.

*

Ești sigur că n-a fost ea, Maurice?

Sunt sigur, Charlie.

Știi ce e în neregulă cu noi, Moss? Ne-am holbat la masele de oameni prea mult timp, în pula mea, și acum mințile noastre își bat joc de noi.

Mințile noastre tulburate își fac de cap. Asta e în neregulă cu noi, Charles.

Jumătate de minut, totuși?

Încetează.

Aproape că am crezut...

Și eu am avut o bănuială puternică, Charlie. Era așa... nu știu cum să zic. Fudulă?

M-am simțit cam...

Mda.

Picioarele mele, adică, erau...

N-am putut să respir, să-mi bag pula, Charlie. Dacă e să fiu sincer cu tine. Nici acum nu pot să respir. Îmi trebuie o perfuzie, în pula mea.

Ea, să-mi bag...

Cum s-a întors și s-a uitat direct prin noi, Charlie?

O răceală, un fel de... Oricine ar fi fost.

Sigur putea să nu fie ea.

Sigur nu era ea. Doar că...

Îs convins. Adică, suntem aici de atâta timp, ce pula mea?

Halucinații. Aia e, Moss. E trist, pe cuvânt.

Creierașele astea viermănoase își fac de cap.

Și chiar dacă era ea, Maurice?

Da?

N-avem de ce să ne temem pentru fată.

Nu. O să fie bine.

Inima-mi bate așa de repede de zici c-o fugărește un ogar, Moss.

Știu.

Ai putea să mă legi și să mă sedezi.

Nu pomeni de sedare, Charlie. Am trecut prin asta, băga-mi-aș pula! Nu mai vreau să aud de așa ceva. Niciodată.

Se lasă o tăcere tulbure — vremurile de demult se mișcă din nou; se rearanjează ca liniile de falie.

Trecutul e neînduplecat.

Capitolul doisprezece. E SEARA DE FILM LA BALAMUC

În orașul Cork, aprilie 2013

Era una dintre dimineţile alea haotice de aprilie, în care ai senzaţia că ochii-ţi sunt înşurubaţi greşit în cap. Aerul era prea încărcat. Maurice Hearne fusese dat afară din casa din Beara şi ea încercase s-o întoarcă pe Dilly împotriva lui — vechea combinaţie de box 1-2, iar el era prea slăbit pentru aşa ceva acum.

În scurt timp, se desprinsese de sine. Simţea noul anotimp pulsându-i tare în glande. În zadele (afectat de drepte, arogante ca nişte chirurgi) care se înşirau de-a lungul bulevardului ce ducea la Spitalul de psihiatrie, mugurii erau necuviincios de umflaţi — nu-şi putea lua ochii de la ei, erau ca nişte sfârcuri. Întotdeauna e dificil când lumea revine la viaţă.

Mama lui, Cissie, l-a condus de braţ pe culoarele vechiului spital victorian. Suferiseră împreună o săptămână acolo. Zile de lacrimi şi furie; nopţi cu spume şi viziuni demonice; toate cele. Luaseră un taxi către locul acela ciudat, dar el nu-şi amintea drumul care abia se încheiase de un minut. Pentru el, puteau să fi fost aduşi acolo de un porc furnicar.

În timp ce mergeau, mama lui îi făcea semn să tacă şi-l mângâia. Prin buzele strânse ca ciocul unei păsări, se auzeau sorbituri mici şi umede — el ar fi sugrumat-o pe loc, dacă ar fi avut puterea —, iar oftaturile ei deschideau locaşuri de jale în aerul rece şi luminos.

Pământul se trezea şi se deschidea: era o mucezeală mare, ca de drojdie. Flori albe, vesele, îşi dădeau capetele pe spate ca nişte cai de curse. Fusese trimis la Spitalul de psihiatrie la insistenţele mamei lui.

Haide, Moss, nu e vina ta, băiete.

Mai tacă-ți dracu' fleanca aia, mamă?

Erau vremurile ticăloase. Cynthia a spus gata, gata. Dilly se transformase într-o grămadă de compost. Nu mai vorbise cu Charlie Redmond de vreo doi ani. Erau și ăia care încă-l voiau mort.

Soarele răzbătea printre zade în fâșii subțiri, oblice, iar mama lui s-a relaxat într-o stare de ușurare profundă — a simțit cum îi slăbește strânsoarea de pe braț — când l-a condus în sus pe treptele de piatră și dincolo de ușile grele.

La Nebuni.

La Groapa de gunoi.

La Balamuc.

În sala de așteptare pentru consultații, ca un copil, a ținut-o pe mama de mână, ca să-și găsească alinarea.

*

Era mai mult decât posedat de crimele și excesele lui — era acumularea lor tristă. Voia o cale de scăpare, dar nu putea să fie sinucigaș. Nu putea, din proprie voință, să priveze lumea de persoana lui. Avea aproape patruzeci și șase de ani și, dacă nu intervenea soarta, era nevoit să stea și să aștepte să treacă de la sine și să-și bage pula.

Doctorul era tipic pentru locul ăla — un veteran bătrân și îndesat, care părea mai nebun decât Napoleon.

Nu te mai strâmba, doctore, a zis Maurice.

Șșșt, Moss! l-a atenționat mama lui.

Doctorul și-a țuguiat buzele, amuzat.

Iartă-mă, părinte, că am păcătuit, a zis Maurice. Au trecut douăzeci și opt de zile de la ultima mea supă de pui.

Auzea ce auzeau și câinii. Înțelegea la fel de multe ca ei. Mirosea cele mai mărunte lucruri — simțea mirosul de piele stătută al tălpilor pantofilor maro-roșcat ai doctorului.

E posibil să vă simțiți agitat, domnule Hearne? În momentul de față?

Ogitat o pulă, cum nu? a zis el.

Maurice, a zis mama lui, ai grijă cum vorbești.

E în regulă, doamnă Hearne.

Delicat, cu vârfurile degetelor, doctorul a ridicat un formular de pe birou.

Ești pregătit să semnezi formularul de internare, Maurice?

Sunt pregătit să sar în spinarea lui, a zis Maurice, și să-i dau nume de animăluț.

Uite-așa vorbește aiurea, domnule doctor. Ești confuz, Mossie. Nu băgați în seamă ce spune, vă rog.

A trasat mândru literele pe formular, făcând înfloriturі. A ținut hârtia întinsă în fața lui și s-a uitat de la distanța brațului la cele două cuvinte mâzgălite — erau suma faptelor care îl defineau.

Acum o să te odihnești bine, a zis Cissie. Nici n-o să te mai recunoști, Maurice.

Vreți să zic pe litere ce boală am, domnule doctor?

Ah, Moss...

H. E. A. R. N. E.

*

Sedarea de trei zile a fost prima etapă a tratamentului, dar el era atât de înfiorător de agitat, încât sedativele își făceau cu greu efectul. Își pierdea cunoștința și și-o recăpăta într-o cameră alburie. Plutea pe un fel de mare. O dată,

s-a trezit cu senzația surprinzătoare că e criminal — era prima dată în viață când se considera așa ceva.

Dar zărea primele rândunici din an traversând ca niște săgeți bucata de cer pe care o vedea pe geam, trasându-și firele rapide, invizibile, care — știa el — țineau lumea laolaltă.

*

Treptat, pe măsură ce zilele treceau și chimicalele se împuținau, a ieșit dintr-o stare greoaie, onirică, într-una mai calmă și mai reală. Anii se contopiseră în ani, fiecare confundându-se cu următorul. Fusese când prezent, când absent din căsnicia lui; dragostea lui nu se împuținase. Cumpărase paisprezece apartamente în Budapesta și le vânduse cu o pierdere enormă. Împreună cu Charlie Redmond, pierduse o tonă și jumătate de hașiș marocan. Nu fusese găsit niciodată. Fusese când prezent, când absent și în relația cu Charlie. Anotimpurile erau neîndurătoare; anii se succedau. Viața era o glumă proastă. Era a dracului de frumoasă. Nu ne-au prins niciodată — asta conta.

A devenit conștient acum, puțin în stânga lui, de o voce — era o voce bătrână, cam de la țară — și și-a dat seama după o vreme că era reală, nu în mintea lui, și că venea din patul de lângă. Erau doar două paturi în cameră și, când a avut forța să se întoarcă spre celălalt, a văzut acolo figura mătăhăloasă, piezișă a unui bărbat ce părea să fie un fermier bătrân.

Vreo nenorocire țesută din dealurile ținutului, a bănuit Maurice, care ascultase ploaia prea insistent, poate, până când și-a luat instrucțiunile de la vocile din ea.

Bătrânul stătea pe o pernă îmbibată de bale, iar ochii îi erau atrași de bucata de cer senin, de lumina lui slabă, și de pe buzele crăpate îi ieșeau cuvinte; acuzații, după cum sunau.

De parcă n-aș avea destule pe cap, s-a gândit Maurice Hearne și i-a părut rău de bătrân.

*

În zilele acelea de aprilie, pe măsură ce se înzdrăvenea și începea să mănânce ouă fierte la patru după-amiaza și să bea căni cu ceai tare, Maurice a putut să se ridice din pat și să se alăture procesiunii — în sfârșit, inevitabil — de pe holul verde; și nu era complet lipsit de bucurie, a descoperit el, să-și poată trage picioarele, unul după celălalt, și să nu mai simtă deloc războiul dinăuntru.

De data asta, fusese mai rău decât în '99; fusese chiar mai rău decât în 2004, când a deschis ochii în Tanger. Dar acum își revenea ușor — era ca și cum s-ar fi ridicat dintr-o apă grea — și era încălzit de una dintre marile consolări: nimic din ce e îngrozitor nu durează foarte mult.

*

Și fermierul și-a revenit. După vreo două zile, s-a ridicat în fund pe pat și a cerut ceai și *The Examiner*. Bătrânii ăștia știu să citească semnele propriei vremi — gura lui exprima o mulțumire tăcută, semn că știa că furtuna trecuse. Au început să vorbească unul cu altul.

Kiwi, a spus bătrânul, confidențial.

Ce-ai zis?

Kiwi, a repetat fermierul, e tot ce-ți trebuie când o iei razna.

Serios?

Am citit în ziar. Au descoperit oamenii de știință. Cu unul pe zi, rămâi întreg la minte ca și cum ai lua pastile.

Fermierul a fost eliberat în lume înaintea lui Maurice, ceea ce spunea multe, să-ți bagi pula. El se plimba pe holul verde. Mama lui venea în vizite, vorbăreață, și era ca și cum nu se întâmplase nimic, de parcă în ultimele nopți nu călătoriseră în jurul inelelor lui Saturn. A vorbit cu Cynthia la telefon.

O să te descurci, i-a zis ea. E momentul, știi? E momentul să fii pe cont propriu acum, Maurice.

Pot să văd fata? a întrebat el, iar ea nu a răspuns.

Într-o dimineață, după un somn lung, fără vise, a găsit instalat în patul de alături un vecin nou, o siluetă lungă, subțire, care se răsucea furioasă într-o agitație indusă de droguri.

Era Charlie Redmond.

*

Sigur că n-aveai decât să bagi litiu cât tot Gangele în Charlie Red și tot nu puteai să-l potolești.

Maurice s-a uitat — cu vechiul amuzament afectuos — cum Charlie s-a ridicat din pat, a umblat în susul și-n josul camerei ca un țipăt uman făcut din carne și oase, cu ochii ieșiți din orbite, cu fața lividă și intensă, cu genunchii urcând și coborând de pe pereți și cu halatul ce-i dezgolea curul fluturându-i în urmă. O Nightingale de serviciu tot intra și ieșea din salon, stăruind zadarnic, încercând să-l convingă să se bage la loc în pat.

Ai încredere în ea, Charlie, e asistentă.

Însă dacă Charlie Red se afla fizic acolo, mintea lui era încă departe. Ochii-i erau deschiși, dar în ei nu se ghicea nicio urmă de recunoaștere; uneori, în momentele în care era treaz, îi arunca lui Maurice o privire, dar doar în trecere.

Îl privea de parcă în patul de lângă el se afla fantoma lui Banquo.

*

Maurice a stat de veghe în timp ce, încetul cu încetul, prietenul lui distrus a ieșit din ceață și a fost acolo să-i zâmbească viclean când ochii lui Charlie s-au deschis clipind, ca să se concentreze de-adevăratelea.

Vrei să te înăbuș cu o pernă, Charles?

Moss?

Sunt aici, dacă ai nevoie de mine, prietene. Și cred că acum am și forță în brațe.

*

Ca un aparat de fotografiat care focalizează cu întârziere, zilele au devenit mai clare. Nopțile, la rândul lor, s-au limpezit. Bărbații și-au regăsit drumul spre conversațiile lor și fraternitate.

Care mai e treaba cu tine, Maurice?

Sunt praf, Charles. Tu?

Dezastru, una peste alta.

Au vorbit ca să alunge plictiseala și frica. Și-au luat medicamentele cu poftă — iată tava veselă, zicea Charlie Redmond — și au evitat salonul cu televizorul.

Salonul ăla e deprimant ca pula, a spus Maurice.

Salonul ăla te face să-ți pui șireangu' de gât, a spus Charlie.

Am putea să cerem să ni se aducă un laptop, Charlie? Cu internet mobil? Să ne uităm la chestii?

Un laptop? Aici mă uit numai la pantofii ăștia, să-mi bag pula, Moss.

*

Li s-a adus un laptop. S-au uitat la niște filme vechi. S-au cufundat într-o baltă de melancolie. La Balamuc erau nopți fără evenimente. Serile lungi de aprilie se arătau ca o sentință crudă. S-au uitat din nou la *Golanii*[2].

Îl văzuseră la șaisprezece sau șaptesprezece ani până când se uzase banda în aparatul video, iar imaginea făcuse purici, un vis monocrom despre violență, moarte și frăția indisolubilă, Motorcycle Boy și Rusty James, iar luminile din Tulsa ardeau rece și propria lor lume putea fi redusă la dimensiunile lui.

*

Vindeau droguri pe Barrack Street. 1983. 1984. Le cumpărau angro de la o familie formată din nouă fraţi, care locuia în Mahon. Toţi cei nouă fraţi îşi ziceau Sox. Maurice şi Charlie îşi doseau drogurile în spatele crucii de pe peretele casei mortuare, sub capota unei maşini abandonate de pe Evergreen Street, sub perna de genunchi dintr-o cabină de spovedanie. Intrau şi ieşeau din biserică aşa de des, încât preotul a început să o încuie în serile din timpul săptămânii.

Rugaţi-vă acasă, le spunea văduvilor îndureraţi, bolnavilor deplorabili, morocănoşilor stranii.

Au întâmpinat dificultăţi legate de bani şi de marfă cu fraţii pe nume Sox. S-au găsit în situaţii explozive şi de genul cântă-în-pula-mea-la-altă-masă. Maurice şi Charlie au cunoscut un soldat de la garnizoana Collins. Soldaţii se duceau şi se întorceau din misiunile de menţinere a păcii în Liban şi zburau spre casă necontrolaţi. Nu după mult timp, Maurice şi Charlie primeau batoane de trei sute de grame de haşiş libanez moale şi nisipos.

Nici măcar n-ai apropiat bricheta de el, Moss.

Ştii cum s-a fărâmat între degete, Charlie? Minunat.

Blondul libanez de pe Barrack Street era cel mai bun din oraş. Asta a stârnit necazuri. Au fost aduşi câini agresivi; răngi; cuţite. Charlie Redmond a fost băgat cu forţa în portbagajul unei maşini şi dus pe un câmp dincolo de Kanturk.

În noaptea aia, mi-a crescut păr pe piept, a zis el când îşi mâncau ouăle fierte împreună la Balamuc.

Banii s-au înmulţit; ambiţia, stârnită. Drogurile aduceau fete şi bani. Ziua erau apatici, noaptea, violenţi.

*

Dilly a primit voie să vină în vizită. A stat în ţinuta ei pestriţă, cu dreaduri, şi şi-a răsucit vârfurile şuviţelor şi a ridicat privirea.

Dar în aceeaşi cameră, ce mă-sa? a zis ea.

Micul ei accent șic îți frângea inima.

Așa a vrut soarta, Dill.

Io și bătrânul tău, Dilly? E scris în stele.

Ne gândeam să fugim împreună, a zis Maurice.

Am putea să deschidem un bar în Tenerife, Moss. Am putea să fim foarte fericiți acolo. Ne agățăm firma. Diseară se dansează.

Ea s-a uitat de la unul la altul și înapoi. Și-a ridicat picioarele și s-a ghemuit — Dilly avea întotdeauna o relație complicată cu mobilierul și-i lua ceva timp să-și găsească locul. Dispoziția i se vedea în vârful nasului. Dacă era fericită, acolo îi apărea o roșeață vagă, pasageră; dacă era speriată, vârful i se albea vizibil, iar acum era speriată.

Locul ăsta? a zis Maurice când i-a văzut disperarea. Nu-i așa rău cum pare, Dilly.

Mai lasă-ne o săptămână, a zis Charlie, și-o să fim șefi în spelunca asta.

Și să știi că zornăie pastilele de fericire în noi.

Și ne servesc chestii grele, fată. Spectacole la matineu și seara pe tot holul.

Dar aceeași cameră? a repetat ea.

Așa s-au aranjat astrele, a zis Maurice. Ce face maică-ta, fată?

Ei, știi tu.

Știu, mda.

Dilly se juca cu vârfurile codițelor; a răsucit una și a întors-o, a ros-o o vreme, pe urmă și-a băgat iar picioarele sub ea. I-a măsurat cu privirea pe cei doi bărbați în paturile lor gemene, în halatele lor de un albastru-pastelat, cu gurile lăsate,

tranchilizate, și cu ochii disperați, și nu s-a putut abține să zâmbească, iar vârful nasului i s-a înroșit ușor.

Părerea mea? a zis Charlie. Bob Marley ar fi trebuit să-și reteze singur degetul mare de la picior.

Ar mai trăi și azi, a zis Maurice. Ar țopăi de colo-colo.

Știi, Dilly, din cauza credinței lui rastafariene, nu a vrut să i se amputeze degetul de la picior. Infecția s-a răspândit și atât i-a fost.

Eu am doar câteva dreaduri, a zis Dilly. Nu am credințe rastafariene. Și, de fapt, nici nu-mi prea place Bob. Deși cred că-mi cam place „Duppy Conqueror".

Prea radicală pentru școală, a zis Maurice. Ce mai asculți?

Nu știu... Lee Scratch Perry?

N-am auzit de el, a spus Charlie. Ia stai așa! Nu-i ucenic de măcelar în Mayfield, nu?

Ba da, el e.

Cu treaba aia cu Dumnezeu cum te mai împaci în ultima vreme, Dill?

Nu e ceva la care să mă gândesc prea mult, tati.

Dar a fost o vreme, nu?

Foarte scurtă. Mi-a trecut.

Așteaptă până te bagă într-un loc ca ăsta, a spus Maurice. Oricând ți se poate duce mintea la chestii spirituale.

Vezi telefonul ăla cu fise din colț? a întrebat Charlie. Pui cincizeci de cenți înăuntru și primești trei minute cu Șefu' Ăl Mare. E un tarif special pentru ăia cu probleme supranaturale.

Tu ai vorbit la el, Charlie?

Vorbesc la el zi și noapte, fată. Ai mărunt?

Și ce ți-a răspuns?

Cică-i lipsește un înger.

Du-te-n pula mea, Charlie.

S-au așezat comod împreună. Au pus laptopul pe un scaun între cele două paturi, ea s-a sprijinit de marginea patului lui Maurice și s-au uitat din nou la *Golanii*.

Părerea mea umilă și cinstită? a spus Maurice. Ăsta ar putea fi apogeul lui Francis Ford Coppola.

Adică tata Sofiei? a întrebat Dilly.

Bărbații au schimbat priviri îndurerate.

Nici măcar nu-i știe pă actorii ăștia, a zis Charlie. Da' dacă mă gândesc mai bine... Mi se pare mie sau cam semănam cu Matt Dillon când eram mai tânăr?

Erai bucățică ruptă din el, Charlie. Da' ia, fii atent aici. L-ai mai văzut pe Mickey Rourke în ultimul timp?

Cred că l-am văzut pe linia lu' opt, când urci pe MacCurtain Street. Locul din față dreapta, chiar în spatele șoferului.

S-a delăsat într-un hal fără de hal.

Da, așa-i. Aproape că l-au dat jos din optu' ăla.

*

Maurice a condus-o pe hol și i-a cuprins cu un braț umerii subțiri.

Nu vreau să te mai aud vorbind de Spania, a zis el.

Tati? Am aproape optșpe ani.

Mi-ar fi dor de tine, totuși.

De-aia nu mai pot eu, a zis Dilly. Futu-i!

Dilly? Vreau să stai pe-aproape o vreme, știi? Și să vii aici... Știi că te iubesc, nu?

Ah, tati. Te rog! Adică, pe bune?

Știu, da. Bine.

*

Ultimele zile la Balamuc. Stăteau culcați în paturile gemene, unul lângă celălalt, și într-o dimineață, târziu, s-a deschis un moment în care au putut fi rostite cuvintele:

Știi că io cred că fata ar putea să fie a mea, Maurice? Adică, există o posibilitate.

Știu, Charlie. Știu.

---

2. Film alb-negru din 1983, în regia lui Francis Ford Coppola, în care Mat Dillon și Mickey Rourke interpretează delincvenți nostalgici și singuratici (n.tr.).

Capitolul treisprezece. CYNTHIA ȘI DILLY (POVESTEA NESPUSĂ)

În Cork și Beara, din aprilie 2013 până în august 2015

A mers cu mama ei prin orașul de aprilie. Păsările, să-ți bagi pula-n ele, parcă erau pe arcuri. Remușcarea era iuțeala din pași, ușurarea că se afla dincolo de zidurile Balamucului.

Asta o să-ți rămână în oase, a spus Cynthia. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin așa ceva. Ei cum arată?

Duși cu pluta.

Așa e la Nebuni.

Se uită la *Golanii*...

Doamne Dumnezeule!

...și repetă toate replicile.

Nu se potolesc, nu-i așa?

Nu.

Și lunganul ăla cum anume a aterizat acolo?

Așa s-au aliniat astrele, zic ei.

Ah, normal că așa zic, mda.

Soarta și magie etcetera.

Dacă nu se strâng de gât unul pe celălalt, a spus Cynthia, putem să zicem bogdaproste. Dar nu le ajunge camera aia, nu-i așa?

Nu prea.

Tatăl tău e tot așa hoinar?

Cum adică?

Adică gândurile lui, știi tu... mai rătăcesc aiurea?

E Maurice. Când dracu' nu-i rătăcesc gândurile aiurea? Amândoi sunt cam... Nu știu. Arată tranchilizați? Palizi.

Mda, păi, doar sunt la Nebuni, pizda mă-sii? Hai să mâncăm o prăjitură, vrei?

S-au dus la Crawford. Au mâncat tort de morcovi cu frișcă proaspătă și au băut cafele americane. Relaxarea de neînțeles a chipurilor din jur și trăncăneala nesfârșită — nu, noi nu suntem ca alte familii. Dilly s-a uitat la mama ei într-un anume fel; Cynthia și-a lăsat ceașca jos, pentru că privirea avea în ea o provocare.

I-ai văzut vreodată violenți?

Ah, Doamne, Dilly, te rog.

Zi!

Ce te-a apucat?

Nu știu.

De ce mă întrebi așa ceva? Nu, nu i-am văzut.

Nu te cred.

N-ai decât să crezi ce vrea pula ta.

Mama ei s-a străduit să adopte o expresie neutră, impenetrabilă, dar în scurt timp viclenia unui zâmbet răutăcios i-a ridicat colțurile gurii.

Bine, a zis ea.

Bine ce?

Odată l-am văzut pe Maurice cotonogind un băiat pe Washington Street.

Când a fost asta?

O, Doamne, nu știu. A fost prin... '93? '94? Mi-aduc aminte că era în față la Pot Black Pool Hall.

Ce-i aia?

N-ai mai prins-o tu.

Și asta era din cauza drogurilor?

Nu... Cred că zisese ceva de pantofii lui.

Pantofii?

Din câte-mi aduc eu aminte.

Și, adică... foarte violent?

Așa cred. A fost cam, știi... cam dezgustător.

Te-ai uitat?

Păi, ce pula mea să fac? Doar eram acolo. A fost oribil. Înspăimântător. Și țin minte că inima-i bătea să-i sară din piept încă vreo oră după aia. Și-a fost... oh, nu știu.

Ce?

A fost și un pic excitant, așa. Dacă e să fiu sinceră.

Ah, Doamne, mami.

Tu m-ai întrebat.

S-au dus la piața englezească. Toți păreau degajați și plini de sine. Cynthia a cumpărat măsline, pește-undițar și pâine cu maia, niște boabe de cafea și bulbi de fenicul. Chimenul era ca să-i calmeze stomacul. În ultima vreme, stomacul ei era învolburat și isteric.

Mai bine o luăm la picior înainte să înceapă peștele ăsta să vorbească cu noi, Dilly, a spus ea.

Au mers cu mașina pe drumul lăturalnic către Beara. Peisajul rustic încerca să-și scuture ultimele semne ale iernii de pe umeri. Cynthia mesteca o bucată de fenicul crud, iar respirația ei de anason parfuma aerul din mașină. Mai e frumoasă, s-a întrebat Dilly, cu o privire rănită, piezișă. Cu siguranță, pielea ei avea o culoare de te făcea să vomiți, așa transparentă era. Nu arăta de patruzeci și unu de ani. Avea ochi drăguți, triști. Avea o gură care era al dracu' de vioaie când râdea, dar ea nu râdea prea mult. De cele mai multe ori, arăta de parcă privește lumea cu un aer vag surprins. Ceva de genul cu ce dracu' mai arunci în mine de data asta?

Am trecut cu toții prin multe, a spus Dilly.

Asta e apropo de ce?

Apropo de pizda mea.

*

Revelația se produce ca o săgetare la începutul și la sfârșitul iubirii, iar sentimentul se repetă cu precizie — e un spasm de siguranță rece la oricare capăt al aventurii și e de două ori mai înspăimântător. El nu mai era primit în casă. În sfârșit, războiul îndelungat se încheiase. Vrajba distrugătoare dintre Maurice și Cynthia. Ea îi dăruise peste douăzeci de ani. Insomnia și durerea lungilor absențe, zvâcnirile fierbinți de emoție, răsturnările bruște ale norocului, rugămințile

nesfârșite, înduioșările lente, vremurile minunate din raiul opiaceelor, atrocitățile comise de ambele părți, tacticile de șoc și bucuria amețitoare a reuniunilor lor sexuale destrăbălate — toate se încheiaseră acum. Vara a venit încet și ușor și a luminat peninsula. Gâștele de mare atacau din zbor bancurile noi de macrou. Vârfurile stâncilor erau o explozie de limba peștelui, ghizdei și margarete. Insulele Skellig visau în depărtare prin ceața de iunie. Cynthia se aștepta la o oarecare pace, în sfârșit, dar adevărul e că se simțea ca măruntaiele unui câine dus pe pulă.

*

Noaptea târziu, se auzeau voci de pe plajă. Ea se trezea din vadurile unui somn ușor, morbid, iar tâlharii din visele ei erau alungați. Tinerii, sau cel puțin ghilda fidelilor din sezonul acela, veneau în fiecare seară să se distreze pe plajă. Beau, și râdeau, și se futeau pe nisipurile negre. Noaptea, bătrânul țărm era ca adormit.

Cynthia și-a coborât oasele picioarelor pe podea, a bodogănit pe întuneric și s-a dus la fereastră. Casa cea nouă, așa cum încă se gândea la ea și după cinci ani — sticlă, oțel și vedere spre golf, construită când ei adunaseră grăsime, o scurtă perioadă, din profiturile de la *Ard na Croí*. Din locul ăsta ar fi trebuit să vadă vijeliile apropiindu-se. Aici, ar fi trebuit să bea puțin. Ar fi trebuit să se gândească la altceva decât la posibilitățile oferite de heroină. Of, Maurice, ce ne-am făcut unul altuia?

În geamul întunecat, și-a surprins privirea pustie — Doamne, chiar ar trebui să fac ceva cu pizdele astea de ochi, nu-i așa? S-a întors cu spatele la imagine — la stafia ei cenușie —, dar a fost din nou atrasă de ea și a revenit...

Chestia ciudată era că arăta bizar de senină și a știut că, de data aia, separarea avea să fie definitivă.

*

Aceea a fost vara în care Dilly a șters-o de acasă târziu într-o noapte și a rătăcit de una singură pe drumurile de țară pustii. La capătul îndepărtat al peninsulei, în noaptea de vară, cu cerul palid chiar și după miezul nopții, s-a simțit ca într-un film trist, despre o insulă din nord. Când știi, în sinea ta, că îți iei rămas-bun de la

toate. Farmecul drumurilor ăstora părăsite noaptea. Ferigile din șanțuri, care abia dacă se mișcau, dar respirau briza caldă a nopții, se părea, și chiar vorbeau.

Cynthia a spus:

Ești cu capu-n nori, Dilly. Știi asta, nu?

*

A mai trecut un an. A mai hoinărit o vară dinspre sud. Stăteau în grădină noaptea și beau. De fapt, era doar un câmp mic, stâncos, deasupra golfului — grădina nu o atrăsese niciodată pe maică-sa. Lângă șanț, era un copac singuratic, un copac pitic, răsucit de vânturile din larg, cu crengile pipernicite ca degetele unei vrăjitoare. Aprindeau felinare să alunge gângăniile din nopțile de vară, în special musculițele care mușcau de gât. Charlie Redmond era parcat mai jos, pe stradă, în Mercedesul lui vechi, de unde privea casa și fuma. În fiecare an, situația era tot mai bizară. Ea stătea cu mama ei și beau o sticlă de vin rozé dulce, apoi mai destupau una.

Ar trebui să intrăm, Dill.

Dacă intrăm, nu vedem ce face.

O să fie bine. Trebuie să mâncăm ceva.

Nu se simte bine, mami. Ai văzut ce față are?

E OK. Ce zici de paste cu pesto?

Futu-i, ca drumul crucii.

Știu, dar ar fi gata repede. Voiam să gătesc un pui. Sau un pește. Să fac un efort. Voiam să bag un pește întreg la cuptor. Să fac o salată. Pastele cu pesto o să ne facă să ne simțim ca o pulă tristă.

E tot acolo.

E inofensiv, Dilly. Doar crede că are grijă de noi.

*

Octombrie. Luna frumuseții piezișe. Cuțitele melancoliei aruncate de argintiul mării. Munții visau la iarna ce avea să vină în curând. Dimineața răsuna aspru din cavernele golfului. Păsările o luaseră iar razna. Dacă mergea întruna, de la degete la călcâi, un picior în fața celuilalt, dintr-un capăt al camerei în celălalt, greața se ținea într-o parte. O pândea șuierând înspăimântător numai din partea aia. Durerea era gălbuie, și intensă, și amenințătoare de-ți venea să-ți bagi pula. Cynthia știa deja că e foarte bolnavă.

*

Dilly s-a întins pe pat. Și-a lăsat mâna să-i alunece mai jos și, o vreme, a visat la lucruri diverse. Aplecarea unui umăr. Curbura unei coapse. O dragoste fără nume. O dragoste fără ochi. Zilele iernii călătoreau cenușiu peste câmpurile mării. Și-a îndoit degetele de la picioare, apoi le-a ținut întinse și a încercat să alunge frigul din oase cu puterea minții. Într-o zi, o să trăiesc în deșert, s-a gândit ea. Aș putea trăi într-un cort acolo și poate să țin un câine sau doi, poate o să fie cineva cu care să am întâlnire după ce se întunecă, o creatură cu fața lungă, de cal, dintr-un mit, cu coadă de șarpe și zâmbet rânced, un iubit pătimaș ca noaptea. Ca briza rece a deșertului care trece peste dragostea noastră.

Și-a coborât picioarele de sub pătură. Avea nouăsprezece ani și era obsedată de Jack Nicholson în *Cinci piese ușoare* (de stricăciunea lui), de înregistrările mistice pierdute din studioul Black Ark al lui Lee Perry și de o cameră video care transmitea priveliștea sinistră a unui pod rutier de peste o suburbie abandonată de lângă Tokyo. Îi plăcea senzația de atingere ușoară a cimentului cu tălpile goale când cobora scările. Era o senzație de excitare, ca înainte să primești bani.

În bucătărie, Maurice stătea cu un aer lugubru, cu vaporizatorul de iarbă și cu oasele înnodate ale zâmbetului său; era sfrijit și verde, un prinț șopârlă bolnav. Charlie era întins în poziție fetală pe canapea.

Salut, a zis ea.

Și-a trecut vârfurile degetelor peste ceafa lui Maurice, a consolare. Corpul lui a fost străbătut de o tensiune ca un pocnet subțire, de bici, o tensiune ca de cablu.

Ea știa că el suferă. Doar privindu-l, putea să se racordeze la arsura albă a suferinței lui.

Maică-ta se simte excelent, fată, a zis el. Am fost iar la spital.

Se simte nemaipomenit, a zis Charlie.

Adică, tratamentele pe care le fac acum? Dacă te gândești la asta?

Maurice a clătinat din cap a uimire și admirație.

Incredibil, a zis el.

Aparatele pe care le au în spitale acum? a zis Charlie. Spitalul regional din Cork zici că-i nava Enterprise.

O să se lupte cu chestia asta, a zis Maurice, și o s-o învingă, să mor io dacă nu. Știi asta, Dilly, nu-i așa?

*

Lunile au trecut. Nu exista remușcare. Venise din nou vara, iar Dilly știa că era ultima pe care o mai petrecea pe peninsulă. În nopțile de iunie, ieșea să se plimbe, ca să alunge panica. Se plimba pe vârfurile stâncilor în beznă. Simțea prezențe mai vechi în timp ce mergea. Știa după o agitație rece că aici făcuseră focul, dincolo păscuseră vitele lor, iar aici mâncau brebenoci și stridii din cochilie, aveau sare arzătoare pe buze, simțeau ploaia veche, își înălțau strigătele de dragoste și război și rătăceau în hoarde; micile lor regate aici fuseseră făcute și desfăcute; noaptea, în valea noastră, lupii hămăiseră.

*

A intrat în apa rece a mării. O lumină forfotitoare traversa golful. O barcă de pescuit plutea în depărtare. O vreme, s-a tolănit pe stânci, ca să facă plajă la ultimele raze ale zilei. Și-a zărit fața într-o baltă mică dintre stânci. Era copleșită de durere, proletară, grandioasă.

Jos, pe plajă, în negura ca de cerneală, se juca o familie normală — părinți tineri, doi copii mici, sporovăiala lor.

Linia orizontului, dincolo de golf, s-a înnegrit.

Urma o seară de ploaie caldă de vară.

Stâncile Taurul, Vaca și Vițelul răzbăteau fantomatic prin ceața mării.

Și sunetele normale ale familiei la joacă pe plajă — țipete, convingeri cu vorba bună, acuzații.

Dimineață, mama ei avea să fie adusă acasă de la spital — toate tratamentele dăduseră greș.

*

N-o să aștept până la capăt, Dilly.

Of, mami.

Știi ce vreau să zic?

Te rog, a spus ea.

Dilly, trebuie să mă duc. Știi ce vreau să zic, dragoste?

Of, Doamne!

Dilly, ce trebuie să știi tu? Că nu poți să fii în preajma lor. Trebuie să pleci și să nu te mai întorci. Au mai rămas niște bani.

Îmi bag pula-n banii tăi!

*

Înecurile duc la înecuri — toată lumea zice asta, toată lumea o știe. Înecurile vin după un tipar; se adună și se acumulează. Oamenii insulei aveau un talent

natural pentru așa ceva.

Cynthia stătea la sfârșitul după-amiezii și privea în jos spre golf, sorbind dintr-un pahar cu suc de soc, doar puțin însuflețit cu un strop de Hendrick's. Gustul discret de gin de pe margini îi dădea senzația aia de ce-pula-mea. Și acum, și cu orice altă ocazie.

Durerea nu avea să cedeze.

*

Dilly stătea pe canapeaua din camera lungă de deasupra golfului. La fața locului se aflau un polițist în uniformă, cu șapca în mâini, lăsând la vedere o pată cheală de călugăr, un detectiv în civil și un doctor. Se fâțâiau pe acolo oarecum jenați, abia dacă o priveau în ochi și, cum era expresia aia, se purtau cu mănuși.

Ai vorbit azi cu tatăl tău?

Asta n-am făcut-o.

Ai numărul lui?

Are mai multe numere.

Luminile albastre ale salvării se rotiseră de-a lungul drumului de coastă, până dincolo de stânci.

Barca de salvare ieșise din Berehaven, dar nu se știa nimic de ea și avea să fie vreme rea în noaptea aceea.

Corpul ei nu avea să fie găsit.

*

A plecat de acolo în Saabul paradit al mamei ei. A luat-o pe drumul către mare. Un bâtlan stătea de pază în apele mici. Pândea mișcările pe întinderea de lumină opacă a mării. Stătea absolut nemișcat, cu o atitudine de preot, și-și întorcea capul mecanic, de parcă era limba unui ceas. Inima ei bătea haotic. Inima ei se frângea.

Flancul peninsulei mărginea drumul de coastă. Muntele absorbea lumina serii și strălucea morbid. Într-o grotă de pe marginea drumului era o fecioară albastră. Pentru sufletele morților din accidente. La zece, luna și-a făcut apariția și a atras-o într-un mod ciudat. O lună dinamică, de sfârșit de vară. Cuvântul „lună“ era gălbui. A oprit mașina și a coborât geamul pentru a auzi respirația mării; o cositoare a tulburat liniștea târziu, pe un câmp înalt; undeva, a țipat și o vulpe. Pe coastele mării, ultimele raze ale soarelui de seară lăsau semne albe ca oasele. Dealurile, la rândul lor, vibrau regal. Era în apropierea nopții și, oh, atât de liniște din nou. Stelele au apărut toate odată — o puzderie de stele prinse de punți ordonate din neutroni, fiecare stea, miezul unui atom.

În noua lumină a lunii, a condus pe flancurile mai joase ale munților Miskish. Cât de frumos ar fi — nu-i așa că ne gândim cu toții uneori — să fugim în cer și-n noapte. Să fim ridicați de mâinile acelea fine.

În timp ce conducea, Dilly s-a uitat în urmă o singură dată și și-a lăsat buzele să se miște o dată pentru a rosti adio.

*

Cynthia a coborât pe jos până la plajă în ultima ei noapte. A mers singură pe un drum de țară către locul acela de lângă mare. Noaptea era liniștită și senină. În timp ce mergea, a devenit conștientă de o figură solitară pe drum în fața ei. Chiar și de la distanță, și-a dat seama că e un bărbat. Poziția lui avea o ferocitate evidentă, deși el era absolut nemișcat, de parcă era sculptat în piatră, și se uita dincolo de câmpuri și de dealuri, către Berehaven.

Pașii îi răsunau în gropile din drum, dar zgomotul apropierii ei nu l-a alertat deloc pe bărbat, care a făcut noaptea să pară mai sinistră doar stând acolo, atât de nemișcat și de singur.

Pe măsură ce se apropia, a văzut că bărbatul avea pumnii strânși tare. Dădea o senzație palpabilă de violență acumulată. S-a gândit că poate era doar un bătrân cu mintea puțin rătăcită, dar acum chipul lui devenise clar.

Părea să aibă patruzeci și ceva de ani, nici bătrân, nici tânăr, mai degrabă îndesat decât suplu, iar ochii-i erau răutăcioși și largi, așa cum se holba dincolo de

câmpuri și de dealuri, către Berehaven.

Nu a îndrăznit să-și întoarcă privirea spre bărbat când a trecut pe lângă el. L-a ocolit larg și și-a ținut capul în jos, dar a privit cu coada ochiului, discret, și a văzut că era desculț și că pantalonii lui fuseseră tăiați la glezne. În plus, părea să fie ud, de parcă tocmai ieșise din mare.

Vreun pirat rătăcit, așa părea, și era sigură acum că bărbatul o să-și întrerupă nemișcarea ca s-o atace prin surprindere.

Dar totul a rămas neclintit și tăcut, în afară de pașii ei și de lanțurile lente, legănate, ale mării.

Și-a continuat drumul de-a lungul golfului și, când a îndrăznit să privească în urmă, peste umăr, a văzut că bărbatul încă era tensionat și rigid și a continuat să meargă spre plajă, dar când s-a uitat din nou în spate, drumul se făcuse complet gol — pustiu —, iar ea a intrat în ultima bucată de obscuritate palidă a nopții

pe lângă o crestătură a golfului,

pe lângă marea cenușie, muzicală,

în locul de dincolo de Berehaven.

Capitolul paisprezece. O NOAPTE PLOIOASĂ ÎN ALGECIRAS

În portul Algeciras, octombrie 2018

E noapte în clădirea terminalului din portul Algeciras. Ultimul feribot a plecat spre Tanger. Nu a mai rămas aproape nimeni în terminal. Difuzoarele au tăcut. Cafe-barul e încuiat și cu storurile trase. Sub indicatorul pe care scrie INFORMACIÓN, biroul este gol, ferestruica, cufundată în întuneric. Lângă ferestruică, pe aceeași bancă, Maurice Hearne și Charlie Redmond stau împreună singuri, doar cu remușcarea lor. Îi cunosc bine acordurile, le este aproape o a doua natură.

Cu alte cuvinte, Charlie?

Care-s alea, Maurice?

Că, într-un fel, simți gustul bogat al vieții. Are o intensitate specială.

Cum adică, Moss?

Adică, într-un fel, inima asta frântă e o experiență cât se poate de profundă pe lume.

Eu vin dintr-o tradiție lungă în sensul ăsta, Maurice. A inimilor frânte.

Serios, Charles?

Toți bărbații Redmond au sfârșit cu inima explodată. Așa e învoiala cu noi, se pare.

Se uită la stânga, se uită la dreapta, într-un tandem perfect.

Crezi că poate să aibă singură grijă de ea? Dilly?

Greu de zis. O fată tânără, de capul ei prin locurile alea. Cu toți vulturii ăia mari care i-or da târcoale?

Are capul pe umeri. Măcar atât.

Da, are. Ca maică-sa. E șireată și deșteaptă.

Un marocan bătrân și obosit strânge la piept o mătură. Fata închide magazinul și-l salută din mână pe marocan. Un paznic merge clătinându-se, cu toată durerea Andaluziei pe frunte.

Te gândești la Cynthia, Maurice?

Încerc să nu. Mă apucă din când în când.

Își îndreaptă amândoi privirile dure undeva în față. Au de cântărit experiențe de viață. Știu ce au avut odată și ce-au pierdut.

Mă întâlneam cu ea în Sextant Bar, spune Charlie.

De Cynthia zici?

De Cyn.

De ce la Sextant?

Pentru că era un pic mai lăturalnic. Oamenii trebuiau să se abată din drum. Știi că, de cele mai multe ori, doar stăteam de vorbă.

„De cele mai multe ori“ ăla e un cuțit în inimă, Charlie.

Sunetul nopții, așa cum se aude acum din terminalul din portul Algeciras:

murmurul traficului de noapte pe drumul de coastă, ca bâzâitul unei rugăciuni deznădăjduite la marginea îndepărtată a unei vieți,

un țipăt cam ca de copil întrucâtva de la o pasăre exotică printre palmierii jalnici din fața arcadei de la superSol,

mârâitul grav și trosniturile unei furtuni care se tot apropie.

Bărbații alunecă, pentru confortul lor, pe panta amintirilor:

Barrack Street, în 1986 —

Mai ții minte vremurile alea cu Emerald River Chinese, Charlie?

Încetează cu asta! Te rog? Vremurile alea nu se mai întorc niciodată, Moss.

Câte surori Wong erau, până la urmă?

Câte Wong la un bong?

Bancurile vechi sunt cele mai bune. Erau cinci?

Nu puteai să le numeri, Maurice. La cum împânzeau Barrack Street fetele Wong, și-ncă una mai superbă ca alta.

Era Tina?

Și Debs.

Debs era cea mai mare? Încă trei, poate patru. Erau mereu în visele noastre pe vremea aia, Charlie?

În visele noastre fierbinți și porcoase.

Știi ce-i mai rău, când îți aduci aminte?

Ce?

Că n-ai riscat. Că unele ar fi acceptat, dar n-ai îndrăznit niciodată. Că ți-era frică să te dai la ele.

Toți avem regrete, Maurice. Ca domni în vârstă.

Poate o să mai cunoști dragostea, Charlie.

Poate, mda. O asistentă micuță de la ORL din Clonmel. Ar fi a dracu' de încântată să mă vadă, să-mi bag pula.

Trece-așa de repede, clipele zboară, nopțile se fac iar nopți, furtuna-i direct deasupra acum și-o ploaie torențială cade peste portul Algeciras.

Bărbații își ridică împreună privirile către ferestrele înalte.

E o ploaie vijelioasă, care vine în rafale puternice, însoțite de tunete, iar ei nu au unde să se ducă, în afară de străzile orașului-port și de furtună.

Traversează împreună terminalul. Charlie duce în mână sacul Adidas și-și târăște piciorul moale, sentimental. Ies în aerul cald al nopții și în asaltul ploii fierbinți. Maurice își mijește ochiul bun în ploaie și îi măsoară intensitatea. Bărbații se duc la adăpostul clădirii, pentru a se feri de grosul ploii.

Unu' din marile noastre talente, Maurice. Ca popor.

Care-i ăla, Charlie?

Să mergem aproape de clădiri ca să nu ne plouă.

Suntem cei mai buni din lume la asemenea lucruri, domnule Redmond.

Toate porturile astea vechi au din născare tristețile lor. Când călătorim pe apă, inimile ne tresaltă. Drumurile și străzile înguste, înclinate, strălucesc de ploaie. Culorile becurilor stradale se încețoșează și tremură. Bărbații se adăpostesc în fața portului, sub paravanul unui chioșc de bilete. Zdrențele unor afișe decolorate — persoanele dispărute. Vapoare către Ceuta și către Tanger. Se uită lung la ploaia din strâmtoare.

Io n-aș fi putut niciodată să fiu ce-ai fost tu pentru ea, Maurice.

Charlie?

N-aș fi putut niciodată să mă prezint ca o propunere serioasă, știi?

Nu-i nevoie să facem asta.

A, ba cam da, de fapt.

Nu vreau să fac asta, Charlie.

Se uită în direcții opuse de-a lungul portului. Felinarele sunt ca niște pete deasupra stivelor de containere. Orașul vechi, întunecat, îndesat, se întinde amenințător în spatele lor — deja a tras obloanele pe noaptea asta. Maurice Hearne numără de câte ori, câți ani a trecut prin locul ăsta. Călătorește printre amintiri și Karima se ivește din senin. Ochii ei, care erau aprinși și vii și-l așteptau noaptea până când se trezea, când se răsucea și o întindea pe pat, când îi șoptea conspirații între picioare.

Nu ți-ar fi bine, Maurice.

Nu, Charlie.

Adică, noaptea asta te-ar pune-al dracu' la încercare.

Charlie Redmond aruncă o privire mijită, răutăcioasă, spre cer. Și el are destule de zis. Ploaia urlă și se vaită, iar expresia lui Charlie e sumbră când încearcă s-o citească. A adorat-o pe Cynthia de prima dată când a văzut-o. Când i-a întors și ea o jumătate de zâmbet, s-a simțit de parcă plutea.

Să-mi fut una! Au trecut aproape treizeci de ani.

Ce zici, Charlie?

Nimic.

Trecutul e nesigur, nestatornic. Se mișcă și se rearanjează. Toate se pot încă schimba și redeveni cum au fost. Prima dată când Maurice a vorbit cu ea era într-o duminică seara, pe Barrack Street. Aerul era încremenit. Clopotele catedralei nu străpungeau cerul, ci-l încadrau. El a traversat strada ca să îi iasă înainte. S-a întors și i-a zâmbit, dar ea, nu.

Nu mă pricep la asta, a zis el. Cynthia te cheamă, nu?

Ea a recunoscut că da. Să spună ceva, orice, ar fi fost o greșeală.

Arăți cam ocupată pentru o zi de duminică, a spus Maurice.

A coborât cu ea dealul până în oraș. A întrebat-o dacă ar vrea să bea ceva cu el la Oval Bar. Ea a răspuns că trebuie să ajungă acasă.

Dar arătăm ca un cuplu, a spus el.

A mers cu ea până la stația de autobuz, unde s-a sprijinit de perete și nu a încercat să facă pe grozavul.

Să-mi zici dacă asta te deranjează în vreun fel, a spus el.

Știa că progresul e sigur. Pescărușii albi și neiertători patrulau aerul de deasupra râului de parcă era un hotar. Ea nu a răspuns, dar el a văzut că se întreabă cum ar fi dacă s-ar săruta.

Cred c-ar fi foarte drăguț, a spus el.

Și, pentru prima dată, ea a zâmbit.

Cum dracu' ai făcut asta? a întrebat ea.

Iar el doar a sărutat-o.

În Algeciras, ploaia cade ca și cum ar vrea să ne spele de micile păcate. Apa se scurge prin jgheaburi, picură de pe acoperișuri.

Se vede sfârșitul, Maurice?

Tocmai ăsta e marele ghinion, Charlie. S-ar putea să mai avem de străbătut o bucată de drum.

Târșâindu-ne picioarele astea duse pe pulă până acolo.

Ca leproșii. O să tragă cu urechea să audă clopotele.

E noapte din nou în Algeciras. Ploaia cade printre luminile portului, dar acum mai slab. Charlie Redmond se sprijină cu spatele sub paravanul casei de bilete. Se

cuibărește, strângându-și umerii slabi. Perspectiva încă unui noiembrie îi lasă un gust amar pe cerul gurii.

Maurice Hearne lasă încordarea în urmă, se relaxează, își scoate capul de sub paravan și privește cu nepăsare spre cerul nopții, acolo, deasupra portului și a stivelor, și, da, se înseninează, iar stelele sunt aceleași stele dintotdeauna, și întoarce spre amicul lui o privire aproape optimistă:

Cred că se oprește, zice el.